Cronicile din

Narnia

C.S. LEWIS

Șifonierul, Leul și Vrăjitoarea

Cronicile din Narnia 2
Sifonierul, Leul si Vrajitoarea
Clive Staples Lewis

1. LUCY SE UITĂ ÎNTR-UN ŞIFONIER

Au fost odată ca niciodată patru copii: Peter, Susan, Edmund şi Lucy. În această carte vă voi povesti despre ceea ce li s-a întâmplat în timpul războiului când, din cauza atacurilor aeriene, au fost trimişi de părinţi să stea în casa unui profesor bătrân care locuia undeva în inima ţării, la zece mile de cea mai apropiată gară şi la două mile de cea mai apropiată poştă. Nu era căsătorit şi locuia într-o casă imensă, cu doamna Macready, menajera, şi trei servitori. (Pe aceştia îi chema Ivy, Margaret şi Betty, dar ei nu vor apărea prea mult în poveste.) Profesorul era tare bătrân, cu părul cărunt şi vâlvoi, care aproape că-i acoperea faţa. Copiilor le plăcu de el de la bun început; dar în prima seară, când îi întâmpină la uşă, arăta atât de ciudat, încât Lucy (care era cea mai mică) se cam sperie; pe Edmund însă (următorul în ordinea vârstei) îl tot pufnea râsul, aşa că se prefăcu că-şi şterge nasul ca să nu se bage de seamă.

După ce-i spuseră noapte bună Profesorului şi urcară să se culce, băieţii se duseră în camera fetelor să mai stea de vorbă.

— Am nimerit la fix, sunt sigur, spuse Peter. O să fie nemaipomenit. Tipu' ăsta o să ne lase să facem ce vrem.

— Mie mi se pare tare drăguţ, spuse Susan.

— Haideţi, ajunge, interveni Edmund, care era obosit şi se prefăcea că nu e, ceea ce-l făcea să fie cam prost dispus. Nu mai vorbiţi aşa!

— Cum adică? întrebă Susan. Şi oricum, ar trebui să fii în pat la ora asta.

— Nu mai vorbi ca mama, îi spuse Edmund. Cine eşti tu să-mi spui când să mă duc la culcare? Du-te tu la culcare.

— Mai bine ne-am culca toţi, spuse Lucy. Dacă ne aude cineva vorbind, o să fie scandal.

— Ba nu, o contrazise Peter. Ascultaţi-mă pe mine, ăsta e genul de casă unde nimănui n-o să-i pese ce facem. Şi oricum, nu ne aude nimeni. De aici până-n sufrageria mare de jos faci cam zece minut.

— Ce s-aude? întrebă Lucy dintr-o dată.

Era de departe cea mai mare casă în care fusese vreodată şi gândul la culoarele lungi şi la uşile care duceau în camere goale începuse deja să-i dea fiori.

— E-o pasăre, bleago, spuse Edmund.

— O bufniţă, spuse Peter. Aici e un loc minunat pentru păsări. Eu mă duc să mă culc. Iar mâine vă propun să pornim în expediţie prin casă. Într-un loc ca ăsta poţi găsi orice. Aţi văzut munţii de pe drum? Şi pădurile? S-ar putea să fie şi vulturi. S-ar putea să fie şi cerbi. Or fi şi ulii.

— Castori! adăugă Lucy.

— Vulpi! zise Edmund.

— Iepuri! adăugă şi Susan.

Dar a doua zi dimineaţă ploua atât de tare, încât, dacă te uitai pe fereastră, nu puteai vedea nici munţii, nici pădurile şi nici măcar pârâiaşul din grădină.

— Eram sigur c-o să plouă, începu Edmund.

Tocmai îşi terminaseră micul dejun şi se întorseseră sus, în camera pe care le-o dăduse Profesorul; o cameră lungă şi joasă, cu două ferestre dând într-o parte a casei şi două în cealaltă.

— Nu te mai plânge, Ed, îi spuse Susan. Fac pariu că într-o oră se înseninează. Iar până atunci avem ce face. Avem un radio şi o mulţime de cărţi.

— Nu, mulţumesc, spuse Peter. Eu mă duc să explorez casa.

Toţi fură de acord cu el şi aşa au început aventurile. Era genul de casă care îţi dă senzaţia că nu se mai sfârşeşte, şi era plină de fel de fel de locuri neaşteptate. Primele uşi pe care le deschiseră dădeau în nişte dormitoare goale, cum de altfel şi era de aşteptat; dar nu după mult timp găsiră o încăpere lungă, plină de tablouri şi în care se afla şi o armură; după aceasta, urmă o încăpere verde, cu o harpă într-un colţ; coborâră trei trepte, urcară altele cinci şi ajunseră într-un fel de holişor în care una dintre uşi dădea într-un balcon, iar celelalte într-o serie de camere care dădeau una într-alta şi care erau pline de cărţi — cele mai multe erau cărţi foarte vechi, iar unele păreau mai mari decât Biblia pe care o văzuseră ei la biserică. Ajunseră, în cele din urmă, într-o încăpere în care nu era decât un şifonier mare; genul de şifonier cu oglindă pe uşă. Iar pe pervazul ferestrei era o albăstrea ofilită.

— Nimic! spuse Peter şi ieşiră, toată trupa, din cameră.

Toţi în afară de Lucy care mai rămase puţin; se gândea că n-ar fi rău să încerce să deschidă uşa de la şifonier, deşi era aproape sigură că e încuiată. Dar, spre marea ei mirare, uşa se

deschise destul de uşor, lăsând să cadă doi bulgăraşi de naftalină.

Lucy se uită înăuntru şi văzu fel de fel de haine — cele mai multe din blană. Şi nimic nu-i plăcea mai mult lui Lucy decât să miroasă şi să mângâie blănuri. Intră imediat în şifonier şi se băgă printre hainele de blană, frecându-şi obrajii de ele; lăsă uşa deschisă, fiindcă ştia şi ea că e o prostie să te închizi într-un şifonier. Se afundă şi mai tare şi descoperi că dincolo de rândul acesta de haine urma un al doilea. Era beznă, aşa că fu nevoită să meargă cu braţele întinse în faţă, să nu se izbească de spatele şifonierului. Mai făcu un pas — şi apoi încă doi sau trei — aşteptând să atingă lemnul cu vârful degetelor. Dar nu-l atinse.

— Ăsta pare să fie un şifonier imens! se gândi Lucy, mergând şi mai departe, dând la o parte hainele moi ca să-şi facă loc. Observă apoi că scârţâie ceva pe jos.

— O fi tot naftalină? se întrebă, aplecându-se să pipăie cu mâna.

Dar, în locul lemnului tare pe care se aştepta să-l simtă, dădu de un fel de pudră moale, extrem de rece.

— Ce ciudat, îşi spuse şi mai făcu vreo doi paşi.

În clipa următoare, faţa nu i se mai atingea de blănuri moi ci de ceva tare şi aspru, ţepos chiar.

— Oh, parc-ar fi ramurile unui copac! exclamă Lucy.

După care observă o lumină undeva în faţă; nu la câţiva centimetri depărtare, unde te-ai fi aşteptat să fie spatele şifonierului, ci mult mai departe. În clipa următoare se trezi în mijlocul unei păduri, în miez de noapte; pe jos se aşternuse zăpadă şi ningea.

Lucy se sperie un pic, dar, în acelaşi timp, era şi curioasă. Se uită în spate şi, printre trunchiurile întunecoase de copaci putu vedea încă uşa de la şifonier deschisă; ba chiar zări şi camera goală din care ieşise. (Lăsase uşa deschisă, desigur, fiindcă ştia că e o prostie să te încui într-un şifonier.) Acolo era încă zi.

"Dacă se întâmplă ceva, pot să mă întorc", îşi spuse Lucy în sinea ei.

Merse mai departe, scârţ-scârţ pe zăpadă, prin pădure, spre cealaltă lumină. Ajunse la ea în numai zece minute; era un felinar. Şi cum stătea aşa, întrebându-se ce caută un felinar în mijlocul pădurii şi neştiind ce să mai facă, auzi zgomot de paşi

venind spre ea. La scurt timp apăru în lumina felinarului o persoană foarte ciudată.

Era numai puţin mai înaltă decât Lucy şi avea o umbrelă acoperită de zăpadă. De la mijloc în sus era bărbat, dar picioarele erau de ţap (acoperite cu păr negru, lucios), iar în loc de picioare avea copite. Avea şi coadă, dar Lucy nu băgă de seamă de la început pentru că şi-o ţinea pe braţul cu care ţinea şi umbrela ca să n-o târâie prin zăpadă. La gât purta un fular roşu de lână şi avea şi pielea cam roşie. Avea o faţă ciudată, dar plăcută, cu o barbă ascuţită şi păr cârlionţat, iar de o parte şi alta a frunţii apărea câte un corn. Într-o mână ţinea, după cum v-am mai spus, umbrela; cu celălalt braţ ţinea mai multe pachete învelite în hârtie maro. Cum stătea aşa cu toate pachetele în braţe arăta de parcă tocmai ar fi făcut cumpărăturile de Crăciun. Era un Faun. Când o văzu pe Lucy fu atât de mirat că scăpă toate pachetele.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Faunul.

2. CE A GĂSIT LUCY

Bună seara, spuse Lucy.

Dar Faunul era atât de prins cu adunatul pachetelor de pe jos încât la început nici nu-i răspunse. După ce termină, făcu o plecăciune.

— Bună seara, bună seara, spuse, îmi cer scuze, n-aş vrea să par prea curios, greşesc crezând că eşti o Fiică a Evei?

— Eu sunt Lucy, spuse fata, neînţelegând ce vrea să spună Faunul.

— Să-mi fie cu iertare, da' nu eşti ceea ce se numeşte fată? întrebă el.

— Bineînţeles că sunt fată, răspunse Lucy.

— Eşti deci Om?

— Bineînţeles că sunt Om, spuse Lucy, nedumerită.

— Desigur, spuse Faunul. Ce prost sunt! Dar e prima dată că văd un Fiu al lui Adam sau o Fiică a Evei. Mă bucur nespus. Adică...

Aici se opri ca şi când ar fi fost pe punctul de a spune ceva ce n-ar fi vrut să spună, dar se oprise la timp.

— Mă bucur nespus, continuă. Dă-mi voie să mă prezint. Mă numesc Tumnus.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnule Tumnus, spuse Lucy.

— Şi pot îndrăzni să te întreb, Lucy, Fiică a Evei, cum ai ajuns în Narnia?

— Narnia? Ce-i asta?

— Te afli pe tărâmul numit Narnia, îi răspunse Faunul. Pământul cuprins între felinar şi marele castel Cair Paravel de la Marea de Est. De unde vii, din pădurile sălbatice din Vest?

— Eu... eu am intrat prin şifonierul din camera goală, spuse Lucy.

— Aha! făcu domnul Tumnus cu melancolie în glas. Ei, dac-aş fi învăţat mai mult la geografie când eram mic aş şti unde sunt aceste ţări ciudate. Dar acum e prea târziu.

— Da' nu sunt ţări, spuse Lucy, aproape pufnind în râs. E doar undeva mai încolo, cel puţin aşa cred, nu sunt sigură. Acolo e vară.

— Până una, alta, spuse domnul Tumnus, în Narnia e iarnă, e iarnă de mult timp, aşa că dacă mai stăm mult aici în zăpadă o să răcim amândoi. Fiică a Evei din îndepărtatul tărâm al Camerei Oale unde domneşte pe veci vara în strălucitoarea cetate a Şifon Ierului, te invit să bem un ceai împreună.

— Mulţumesc, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să mă întorc acasă.

— E aproape, imediat după colţ, insistă Faunul, şi focul e gata făcut, şi avem pâine prăjită şi sardele şi prăjituri...

— Eşti foarte drăguţ, dar nu cred că pot sta prea mult.

— Dacă mă iei de braţ, Fiică a Evei, spuse domnul Tumnus, o să putem merge amândoi sub umbrelă. Aşa. Haide!

Şi astfel Lucy se trezi mergând prin pădure braţ la braţ cu această creatură ciudată, de parcă s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

Nu după mult timp ajunseră într-un loc plin de pietre, cu dealuri ici şi colo. Într-o vale micuţă domnul Tumnus se întoarse brusc într-o parte de parc-ar fi vrut să intre într-o stâncă imensă, dar în cele din urmă Lucy îşi dădu seama că era intrarea într-o peşteră, înăuntru, ardea un foc din lemne. Domnul Tumnus se aplecă, luă cu un cleşte o bucăţică arzândă de lemn de pe foc şi aprinse o lampă.

— Imediat, spuse şi puse apa la fiert.

Lucy avea sentimentul că era locul cel mai frumos în care fusese vreodată. Era o peşteră din piatră roşiatică, micuţă şi curată, cu covor pe jos, cu două scaune ("unul pentru mine şi unul pentru prieteni", îi explică domnul Tumnus), o masă, un bufet, cu poliţă deasupra căminului, iar deasupra acesteia, pe perete, era poza unui Faun bătrân cu barba căruntă; într-un colţ era o uşă care ducea probabil în dormitorul domnului Tumnus, se gândi Lucy. Pe un perete era un raft plin de cărţi şi Lucy se uită la ele în timp ce Faunul pregătea ceaiul: Viaţa şi Scrisorile lui Silenus sau Despre nimfe şi comportamentul acestora, sau Oamenii, maimuţele şi pădurarii; un studiu al legendelor populare sau Omul este un mit?.

— Gata, Fiică a Evei! spuse Faunul.

Era o gustare cu adevărat minunată. Aveau câte un ou fiert fiecare, sardele pe pâine prăjită, pâine prăjită cu unt, pâine prăjită cu miere şi prăjitură pudrată cu zahăr. Când Lucy nu mai putu să mănânce, Faunul începu să vorbească. Ştia o mulţime de poveşti minunate despre viaţa din pădure, îi povesti despre dansurile de la miezul nopţii, şi despre Nimfele care trăiau în fântâni şi despre Driadele care locuiau în copaci şi care veneau să danseze cu Faunii; despre cum plecau în căutarea Cerbului Alb ca spuma laptelui, care-ţi putea îndeplini trei dorinţe dacă-l prindeai; cum ospătau şi cum mergeau în căutare de comori cu Piticii Roşii sălbatici în mine adânci şi în peşteri din adâncul pământului; cum vara, când pădurea toată înverzea, venea să-i vadă Silenus, călare pe măgarul lui cel gras, iar uneori, când venea însuşi Bacchus în vizită, apa pâraielor se transforma în vin şi pădurea întreagă se veselea săptămâni la rând.

— Dar acum e mereu iarnă, adăugă el, mâhnit. Apoi, ca să se înveselească, luă un nai micuţ de pe bufet — parcă era făcut din paie — şi începu să cânte. La auzul acestei melodii lui Lucy îi veni să plângă, să râdă, să danseze şi să doarmă în acelaşi timp. Trecuseră probabil multe ore când, în sfârşit, spuse:

— Domnule Tumnus, îmi pare rău că trebuie să te întrerup, îmi place foarte mult această melodie, dar acum trebuie neapărat să mă duc acasă. Venisem numai pentru câteva minute...

— Acum nu mai are nici un rost, spuse Faunul, punând naiul deoparte şi clătinând amărât din cap.

— Nici un rost? întrebă Lucy, sărind în picioare destul de speriată. Ce vrei să spui? Trebuie să plec acasă chiar acum. Au să fie îngrijoraţi, n-au să ştie unde sunt. Domnule Tumnus! Ce s-a întâmplat? îl întrebă după o clipă.

Ochii Faunului erau plini de lacrimi care i se prelingeau pe obraji; începuse să-i curgă şi nasul. Faunul îşi acoperi faţa cu mâinile şi începu să urle.

— Domnule Tumnus! Domnule Tumnus! spuse Lucy, disperată. Nu plânge! Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine? Dragă domnule Tumnus, ce te supără?

Dar Faunul continua să plângă cu suspine de parcă i s-ar fi frânt inima din piept. Nu se opri nici când Lucy se duse la el şi-l îmbrăţişa şi-i dădu batista ei. Luă batista şi începu să se şteargă cu ea. Dar, de fiecare dată când devenea prea udă ca s-o mai poată folosi, o storcea, astfel încât, în scurt timp, se făcu o mică băltoacă pe jos.

— Domnule Tumnus! îi ţipă Lucy la ureche, scuturându-l. Încetează! Încetează imediat! Nu ţi-e ruşine? Un Faun aşa mare... De ce plângi?

— Ooo! suspină domnul Tumnus. Plâng pentru că sunt un Faun rău.

— Ba eu nu cred deloc că eşti un Faun rău, zise Lucy. Eu cred că eşti un Faun foarte bun. Eşti cel mai drăguţ Faun pe care l-am cunoscut vreodată.

— Oo! N-ai spune asta dac-ai ştii..., spuse domnul Tumnus printre suspine. Nu, sunt un Faun rău. Nu cred să fi existat un Faun mai rău de când e lumea.

— Da' ce-ai făcut? îl întrebă Lucy.

— Bătrânul meu tată, spuse domnul Tumnus, e cel din poza de deasupra căminului, n-ar fi făcut aşa ceva niciodată.

— Ce? întrebă Lucy.

— Ce-am făcut eu, răspunde Faunul. Am intrat în serviciul Vrăjitoarei Albe. Asta am făcut. Sunt servitorul Vrăjitoarei Albe.

— Vrăjitoarea Albă? Cine e?

— Ea este cea care are Narnia la degetul mic. Ea a făcut să fie mereu iarnă. Mereu iarnă, dar fără Crăciun, îţi poţi imagina aşa ceva?

— Ce groaznic! spuse Lucy. Da' pentru ce te-a angajat?

— Asta e partea cea mai rea, spuse domnul Tumnus cu un geamăt. M-a angajat să răpesc oameni. Uită-te bine la mine,

Fiică a Evei. Îţi vine a crede că sunt genul de Faun care se întâlneşte în pădure cu o biată copilă nevinovată, o copilă care nu i-a făcut nici un rău, care se preface că e prietenos şi o invită la el în peşteră numai şi numai ca s-o adoarmă şi să i-o dea apoi Vrăjitoarei Albe?

— Nu, răspunse Lucy. Sunt sigură că n-ai face aşa ceva niciodată.

— Dar chiar asta am făcut, spuse Faunul.

— Ei, atunci, spuse Lucy rărind cuvintele (pentru că voia să-i spună adevărul fără să-l rănească prea tare), atunci înseamnă că ai făcut ceva rău. Dar acum îţi pare atât de rău încât sunt sigură că n-o să mai faci aşa ceva niciodată.

— Fiică a Evei, nu înţelegi? o întrebă Faunul. Nu e ceva ce am făcut, ci e ceva ce fac acum, chiar în clipa asta.

— Ce vrei să spui? strigă Lucy, devenind palidă.

— Tu eşti copila, spuse Tumnus. Vrăjitoarea Albă mi-a ordonat ca dacă văd vreodată vreun Fiu al lui Adam sau vreo Fiică a Evei în pădure, să-i prind şi să-i duc la ea. Iar tu eşti prima. Şi m-am prefăcut că-ţi sunt prieten şi te-am invitat la mine la ceai, şi în tot acest timp aşteptam să adormi ca să mă duc la Ea şi să-i spun.

— Dar n-o să te duci, nu-i aşa, domnule Tumnus? Nu se poate să faci aşa ceva.

— Dar dacă nu-i spun, zise el, începând să plângă, ea tot o să afle. Şi-o să pună să mi se taie coada şi coarnele, să mi se smulgă barba, şi-o să-mi atingă copitele mele frumoase cu bagheta şi-o să mi le transforme în nişte copite amărâte de cal. Iar dacă se înfurie rău de tot, o să mă transforme în stană de piatră şi atunci o să fiu statuia unui Faun la ea în casă, în casa ei oribilă, până când se ocupă cele patru tronuri de la Cair Paravel şi Dumnezeu ştie când o să se întâmple asta ori dac-o să se întâmple vreodată.

— Îmi pare rău, domnule Tumnus, spuse Lucy. Dar lasă-mă să plec acasă, te rog.

— Sigur c-o să te las, spuse Faunul. Trebuie, îmi dau şi eu seama de asta. Înainte să te cunosc nu ştiam cum sunt oamenii. Sigur că nu pot să te dau pe mâna Vrăjitoarei; nu acum, după ce te-am cunoscut. Dar trebuie să plecăm chiar acum. Te conduc până la felinar. Cred că de-acolo te descurci, ştii cum s-ajungi la Camera Oală şi la Şifon Ier?

— Sigur că ştiu, spuse Lucy.

— Trebuie să nu facem zgomot, spuse domnul Tumnus. Pădurea e plină de spionii ei. Chiar şi-unii copaci sunt de partea ei.

Se ridicară amândoi. Domnul Tumnus îşi deschise umbrela, îi oferi braţul lui Lucy, şi porniră amândoi prin zăpadă. Drumul înapoi fu cu totul altfel decât la venire; se furişară prin pădure cât de repede putură, fără să scoată nici o vorbă, iar domnul Tumnus avu grijă să o ia prin locurile cele mai întunecoase. Lucy răsuflă uşurată când ajunseră la felinar.

— De aici ştii pe unde s-o iei, Fiică a Evei? o întrebă Tumnus.

Lucy se uită cu atenţie printre copaci şi zări în depărtare o pată de lumină.

— Da, răspunse, de aici se vede uşa de la şifonier.

— Atunci fugi acasă cât poţi de repede, spuse Faunul. O să mă poţi ierta vreodată pentru ce-am vrut să fac?

— Bineînţeles, îi răspunse Lucy, strângându-i cu putere mâna. Sper să nu ai necazuri prea mari din pricina mea.

— Adio, Fiică a Evei, spuse. Pot să păstrez batista?

— Sigur! spuse Lucy şi o luă la fugă cât o ţineau picioarele spre pata de lumină din depărtare.

Imediat începu să simtă, în loc de crengi aspre, haine, şi, în loc de zăpadă, sub picioare simţi podeaua de lemn şi se trezi dintr-o dată sărind din şifonier în aceeaşi încăpere goală din care începuse întreaga aventură, închise bine uşa de la şifonier şi se uită în jur, cu răsuflarea tăiată. Ploua încă şi auzi vocile celorlalţi pe culoar.

— Sunt aici, strigă. Sunt aici. M-am întors, sunt teafără.

3. EDMUND ŞI ŞIFONIERUL

Lucy ieşi în fugă din camera goală şi-i găsi pe ceilalţi trei copii pe culoar.

— E-n regulă, le spuse, m-am întors.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă Susan.

— Cum, se miră Lucy, n-aţi fost îngrijoraţi din pricina mea?

— Te-ai ascuns, nu? întrebă Peter. Biata Lucy, s-a ascuns şi n-a băgat nimeni de seamă! Dacă vrei să te caute lumea, data viitoare stai ascunsă mai mult.

— Dar am fost plecată mai multe ore, spuse Lucy.

Ceilalţi se priviră miraţi.

— Ţicnită, spuse Edmund. Ţicnită de-a binelea.

— Ce vrei să spui, Lu? o întrebă Peter.

— Exact ce-am spus, răspunse Lucy. Am intrat în şifonier imediat după micul dejun şi am fost plecată ore în şir, am fost invitată la ceai şi s-au întâmplat tot felul de lucruri.

— Nu fi proastă, Lucy, îi spuse Susan. De-abia am ieşit din cameră, şi tu erai încă acolo.

— Nu e proastă deloc, spuse Peter, inventează acum o poveste ca să ne distrăm, nu-i aşa, Lu? De ce nu?

— Nu, Peter, nu inventez. Şifonierul e... e magic, înăuntru e o pădure, unde ninge şi unde e un Faun şi o Vrăjitoare şi locul se numeşte Narnia; veniţi să vedeţi.

Ceilalţi nu ştiau ce să creadă, dar Lucy era atât de aprinsă încât se întoarseră cu ea în cameră. Se repezi înaintea lor, deschise uşa de la şifonier şi strigă:

— Haideţi! Duceţi-vă să vedeţi singuri!

— Gâsco, spuse Susan vârându-şi capul înăuntru şi dând hainele de blană la o parte, e un şifonier ca toate şifonierele; uite, i se vede partea din spate.

Se uitară cu toţii înăuntru şi traseră hainele la o parte; şi văzură toţi — chiar şi Lucy — un şifonier obişnuit. Nu era nici o pădure şi nici urmă de zăpadă; se vedea doar spatele şifonierului. Peter intră înăuntru şi-l lovi cu mâna, să se asigure că există cu adevărat.

— Ce glumă bună, Lu, spuse ieşind din şifonier. Trebuie să recunosc că ne-ai păcălit pe toţi. Aproape că te-am crezut.

— Da' n-a fost nici o glumă, spuse Lucy, pe cuvânt de onoare. Acum o clipă era cu totul altfel. Pe cuvânt. Jur.

— Haide, Lu, spuse Peter, acum începi să exagerezi. Gata, ne-ai păcălit, acum ai putea s-o laşi baltă.

Lucy se înroşi la faţă şi vru să spună ceva, deşi nu prea ştia nici ea ce vrea să spună, după care pufni în plâns.

În zilele următoare fu foarte abătută. S-ar fi putut împăca uşor cu ceilalţi dac-ar fi putut spune că totul fusese o poveste pe care o inventase ea să se distreze. Dar Lucy era o fetiţă foarte

cinstită şi ştia foarte bine că are dreptate; şi nu putea spune că fusese o simplă poveste. Ceilalţi o supărau foarte tare crezând că le spusese o minciună, şi încă una prostească. N-o făceau intenţionat, dar Edmund putea fi tare răutăcios şi, de data asta, chiar şi era. O lua peste picior întrebând-o dacă mai descoperise şi alte tărâmuri în alte şifoniere din casă. Ceea ce era şi mai rău era că zilele acelea ar fi putut fi nişte zile minunate. Era vreme bună şi stăteau afară de dimineaţa până seara; mergeau la scăldat, la pescuit, se căţărau în copaci şi se tolăneau în iarbă. Dar lui Lucy nu-i tihnea nimic din toate acestea.

Situaţia rămase neschimbată până când, într-o zi, plouă din nou.

În ziua aceea, văzând că se face după-amiază şi nici urmă de vreme mai bună, se hotărâră să se joace de-a v-aţi ascunselea. Susan se puse şi, când toţi ceilalţi fugiră care încotro să se ascundă, Lucy fugi în camera cu şifonierul. Nu voia să se ascundă în şifonier, fiindcă ştia că astfel ceilalţi ar fi început din nou să vorbească despre asta. Dar voia să se mai uite o dată înăuntru. Fiindcă începuse şi ea să se întrebe dacă Narnia şi Faunul nu fuseseră cumva numai un vis. Casa era atât de mare şi de întortocheată şi de plină de locuri bune de ascuns că se gândi c-o să aibă timp să se uite în şifonier, iar apoi să se ascundă altundeva. Dar cum intră în cameră, auzi paşi pe culoar şi nu mai avu ce face: sări repede în şifonier şi trase uşa după ea. N-o închise, pentru că ştia că e o prostie să te închizi într-un şifonier, fie el şi unul obişnuit.

Paşii pe care-i auzise erau ai lui Edmund; acesta intră în cameră la timp ca s-o vadă pe Lucy dispărând în şifonier. Se hotărî pe loc să intre şi el — nu fiindcă i s-ar fi părut că e o ascunzătoare bună, ci pentru că voia s-o tachineze în legătură cu tărâmul ei imaginar. Deschise uşa. Ca de obicei, nu erau decât haine, miros de naftalină, întuneric, linişte şi nici urmă de Lucy.

"Crede că sunt Susan şi c-am venit s-o caut", se gândi Edmund. "De-aia tace."

Sări înăuntru şi închise uşa, uitând că nu e bine să faci aşa ceva. După care începu s-o caute pe Lucy în beznă. Se aşteptase să dea de ea în câteva secunde şi fu mirat când n-o găsi. Se hotărî să deschidă uşa ca să intre lumina. Dar nu mai

putu găsi nici uşa. Nu fu prea încântat aşa că începu să pipăie cu disperare în toate părţile; începu chiar să strige:

— Lucy! Lu! Unde eşti? Ştiu că eşti aici.

Nu primi nici un răspuns şi observă că vocea îi suna cam ciudat — nu era genul de sunet pe care te aştepţi să-l auzi într-un dulap, ci undeva afară, în aer liber. Simţi şi că i se face dintr-o dată neaşteptat de frig; apoi zări o lumină.

— Slavă Domnului! spuse Edmund. S-o fi deschis uşa singură.

Uită de Lucy şi o porni spre lumina care credea că vine dinspre uşa deschisă a şifonierului. Dar, în loc de camera goală din care venise, se trezi ieşind din umbra unor brazi mari, într-un luminiş din mijlocul unei păduri.

Pământul era acoperit de zăpadă îngheţată, iar ramurile copacilor erau şi ele pline de zăpadă. Cerul era palid, aşa cum este de obicei în dimineţile frumoase de iarnă. În faţa lui zări printre trunchiurile copacilor soarele, care tocmai răsărea. Totul era nemişcat, de parcă el ar fi fost singura fiinţă vie de acolo. Nu era nici un măcăleandru, nici o veveriţă prin copaci, iar pădurea se întindea cât vedeai cu ochii. Se cutremură.

Îşi aminti că venise după Lucy; şi cât de răutăcios fusese cu ea când o întrebase despre tărâmul imaginar — care acum se dovedise că nu fusese imaginar deloc. Se gândi că trebuie să fie undeva pe aproape şi începu s-o strige:

— Lucy! Lucy! Sunt şi eu aici, Edmund.

Nici un răspuns.

"E supărată pe mine, pentru toate câte i le-am spus în ultima vreme", se gândi.

Şi, deşi nu-i plăcea să recunoască că greşise, nu-i plăcea nici să fie singur în locul acesta ciudat, rece şi liniştit; aşa că strigă din nou.

— Hei, Lu! îmi pare rău că nu te-am crezut. Acum văd c-ai avut dreptate. Ieşi, te rog! Hai să ne împăcăm.

Tot nici un răspuns.

"Tipic pentru fete, îşi spuse Edmund. Stă bosumflată pe undeva şi nu vrea să-mi accepte scuzele."

Se mai uită o dată în jur. Nu-i plăcea locul ăsta. Aproape că se hotărâse să se întoarcă acasă când auzi, undeva în depărtare, sunet de clopoţei. Ascultă. Zgomotul se apropia tot mai tare şi, în cele din urmă, se zări o sanie trasă de doi reni.

Renii erau cam cât poneii Shetland şi erau atât de albi, încât până şi zăpada de-abia dacă arăta albă în comparaţie cu ei. Coarnele aurite le străluceau în lumina soarelui. Harnaşamentul era din piele roşie şi plin de clopoţei, în sanie, era un pitic gras care, dacă s-ar fi ridicat, ar fi avut cam un metru. Mâna renii. Era îmbrăcat cu o blană de urs polar, iar pe cap purta o glugă roşie cu un ciucuraş auriu în vârf; barba îi era atât de lungă, încât îi acoperea genunchii, ţinându-i loc de pătură. Dar în spatele lui, pe un scaun mult mai înalt, în mijlocul săniei, era o persoană cu totul diferită: o doamnă înaltă, mai înaltă decât toate femeile pe care le văzuse Edmund vreodată. Era învelită cu o blană albă, iar în mâna dreaptă avea o baghetă lungă de aur. Pe cap purta o coroană de aur. Avea faţa albă — nu palidă, ci albă ca zăpada sau ca foaia de hârtie sau ca zahărul pudră; singura excepţie era gura roşie. Altfel, era o faţă frumoasă, dar trufaşă, rece şi severă.

Era frumoasă sania, cum se apropia aşa de Edmund, cu clinchet de clopoţei şi cu piticul care pocnea din bici şi cu zăpada care sărea de-o parte şi de alta.

— Stop! spuse Doamna şi piticul opri renii atât de brusc că aproape căzură.

Îşi revenirǎ apoi şi se ridicară muşcând din zăbală şi suflând pe nări. În aerul îngheţat aveai senzaţia că scot fum pe nări.

— Ce eşti, dacă nu te superi? întrebă Doamna, privindu-l fix pe Edmund.

— Sunt... sunt... Mă cheamă Edmund, spuse cam încurcat.

Nu-i plăcea cum se uită la el. Doamna se încruntă.

— Aşa se vorbeşte cu o Regină? întrebă, părând şi mai severă.

— Vă rog să mă iertaţi, Maiestate, n-am ştiut, spuse Edmund.

— Nu ştiai că sunt Regina Narniei? strigă ea. Ha! De-acum încolo ai să ştii foarte bine. Dar te mai întreb o dată: ce eşti?

— Fie-vă milă, Maiestate, spuse Edmund, nu înţeleg ce vreţi să spuneţi. Sunt la şcoală... cel puţin am fost... acum e vacanţă.

4. RAHAT TURCESC

Dar ce eşti? întrebă din nou Regina. Eşti un pitic uriaş care şi-a tăiat barba?

— Nu, Maiestate, spuse Edmund, n-am avut barbă niciodată, sunt băiat.

— Băiat! făcu Regina. Vrei să spui că eşti un Fiu al lui Adam?

Edmund rămase nemişcat, fără să scoată nici o vorbă. De data asta era prea zăpăcit ca să poată înţelege întrebarea.

— E clar că eşti idiot, orice-ai fi, spuse Regina. Spune-mi, până nu-mi pierd răbdarea: eşti om?

— Da, Maiestate, răspunse Edmund.

— Şi, dacă nu te superi, cum ai ajuns pe domeniile mele?

— Fie-vă milă, Maiestate, am venit printr-un şifonier.

— Un şifonier? Cum adică?

— Am... am deschis o uşă şi m-am trezit aici, Maiestate, spuse Edmund.

— Aha! făcu Regina, mai mult pentru sine. O uşă. O uşă dinspre lumea oamenilor. Am mai auzit despre asemenea lucruri. Asta ar putea strica totul. Dar e singur şi pot să mă descurc uşor cu el.

În timp ce spunea aceste vorbe, se ridică şi-l privi pe Edmund drept în ochi, cu ochii sticlind; în aceeaşi clipă, ridică bagheta. Edmund era sigur c-o să facă un lucru îngrozitor, dar nu se putea mişca. Apoi, chiar când era gata să se dea bătut, Regina păru să se răzgândească.

— Bietul meu copil, spuse cu glas schimbat, ţi-e frig! Vino lângă mine pe sanie. O să te acopăr cu mantia mea şi-o să putem sta de vorbă.

Lui Edmund nu-i convenea deloc, dar nu îndrăznea să n-o asculte; urcă în sanie şi se aşeză la picioarele ei, iar ea îl acoperi bine cu un fald al mantiei de blană.

— Vrei să bei ceva cald? îl întrebă Regina. Ce zici?

— Da, vă rog, Maiestate, spuse Edmund, cu dinţii clănţănind.

Regina luă de undeva dintre păturile cu care era învelită o sticluţă foarte mică, făcută parcă din aramă. După care îşi întinse mâna şi turnă o picătură în zăpada de lângă sanie. Edmund zări picătura alunecând prin aer, strălucitoare ca un diamant. Dar în clipa în care ateriză în zăpadă se auzi un sfârâit şi apăru o ceaşcă deosebit de frumoasă, plină cu un lichid

aburind. Piticul o luă pe dată şi i-o dădu lui Edmund, cu o plecăciune şi-un zâmbet; nu era un zâmbet prea plăcut. Edmund se simţi cu mult mai bine când începu să soarbă din băutura fierbinte. Era ceva ce nu mai băuse niciodată, foarte dulce, spumos şi cremos, care-l încălzi până-n vârful degetelor.

— E o prostie, Fiu al lui Adam, să bei fără să mănânci, îi spuse Regina. Ce ţi-ar plăcea să mănânci?

— Rahat turcesc, dacă se poate, Maiestate.

Regina mai turnă o picătură din sticluţă în zăpadă şi apăru pe dată o cutiuţă rotundă, legată cu panglică din mătase verde. Când o deschise, găsi înăuntru rahat de cea mai bună calitate. Fiecare bucăţică era dulce şi bună cum nu mai mâncase Edmund niciodată. Acum îi era cald şi se simţea mult mai bine.

În timp ce el mânca, Regina îi tot punea fel de fel de întrebări. La început, Edmund nu uită că nu e frumos să vorbeşti cu gura plină, dar în scurt timp uită şi nu se mai gândi decât la cum să înfulece mai mult rahat; cu cât mânca mai mult, cu atât voia să mănânce mai mult, şi nu se întrebă nici o clipă de ce e Regina curioasă să afle atâtea lucruri. Află de la el că are un frate şi două surori, că una dintre surorile lui fusese deja în Narnia şi că se întâlnise cu un Faun, şi că în afară de el şi de fratele şi surorile lui nu mai ştia nimeni despre Narnia. Regina păru foarte interesată de faptul că erau patru copii, şi îl tot întreba despre asta.

— Eşti sigur că nu sunteţi decât patru? îl întreba. Doi Fii ai lui Adam şi două Fiice ale Evei, nici mai mult, nici mai puţin?

Iar Edmund, cu gura plină de rahat, îi răspundea, uitând să i se mai adreseze cu "Maiestate":

— Da, v-am mai spus asta o dată.

În cele din urmă, Edmund mâncă tot rahatul. Se uită fix la cutia goală sperând să-l întrebe dacă nu mai vrea. Probabil că Regina ştia prea bine la ce se gândeşte; fiindcă ştia că era rahat fermecat şi că dacă guşti din el o dată o să mai vrei, tot mai mult, şi o să mănânci, dacă ţi se dă voie, până ce plesneşti. Dar nu-i mai oferi.

— Fiu al lui Adam, mi-ar plăcea foarte mult să-i cunosc pe fratele şi pe surorile tale. Nu vrei să-i aduci şi pe ei aici?

— O să-ncerc, spuse Edmund, cu ochii la cutia goală.

— Fiindcă, dacă mai vii aici, şi-i aduci şi pe ei, fireşte, ţi-aş mai da nişte rahat. Acum nu mai pot să-ţi dau; pot să folosesc magia o singură dată. Dar la mine acasă ar fi cu totul altceva.

— Da' de ce nu putem merge la dumneavoastră acasă acum? o întrebă Edmund.

Când urcase în sanie, se temuse c-o să-l ducă în cine ştie ce loc necunoscut de unde n-o să se mai poată întoarce. Dar acum uitase de asta cu desăvârşire.

— E minunat la mine acasă, îi spuse Regina. Sunt sigură c-o să-ţi placă. Sunt camere pline de rahat şi nici n-am copii; îmi doresc un băiat pe care să-l cresc şi care să devină Regele Narniei când eu n-o să mai fiu. Iar câtă vreme ar fi Prinţ ar purta o coroană de aur şi ar mânca rahat cât e ziua de mare; iar tu eşti cel mai deştept şi mai chipeş tânăr pe care l-am văzut vreodată. Cred că mi-ar plăcea să fii tu Prinţul ăsta cândva, când o să vii să mă vezi împreună cu ceilalţi.

— De ce nu acum? întrebă Edmund.

Se făcuse tare roşu la faţă şi avea gura şi degetele lipicioase. N-arăta nici deştept şi nici chipeş, orice-ar fi spus Regina.

— Ei, dacă te-aş lua acum la mine acasă, nu i-aş mai cunoaşte pe fratele şi pe surorile tale. Îmi doresc foarte tare să-ţi cunosc familia. Tu vei fi Prinţul şi, mai târziu, Rege; asta am hotărât deja. Dar o să trebuiască să ai şi curteni şi nobili. O să-l fac pe fratele tău duce, iar pe surori o să le fac Ducese.

— Ah, dar ei sunt nişte copii obişnuiţi, spuse Edmund, şi, oricum, îi pot aduce şi altă dată.

— Ah, nu, pentru că o dată ce te iau la mine acasă s-ar putea să uiţi de ei cu desăvârşire. O să te simţi atât de bine că n-o să mai ai chef să te duci după ei. Nu. Trebuie să te duci înapoi în ţara ta chiar acum şi să te-ntorci la mine altă dată, cu ei. Înţelegi? N-are rost să te întorci fără ei.

— Da' nici nu ştiu să mă-ntorc la mine-n ţară, se rugă Edmund.

— E simplu, răspunse Regina. Vezi felinarul acela?

Şi arătă cu bagheta într-acolo. Edmund se întoarse şi văzu felinarul sub care Lucy se întâlnise cu Faunul.

— Dincolo de el, dacă mergi tot înainte, ajungi în Lumea Oamenilor. Şi acum uită-te în partea cealaltă, spuse arătând în

direcţia opusă, şi spune-mi dacă vezi două dealuri micuţe în spatele copacilor.

— Cred că le văd, spuse Edmund.

— Ei bine, casa mea este între cele două dealuri. Când mai vii aici, cauţi felinarul, apoi cele două dealuri şi o iei prin pădure până ce dai de casa mea. Dar nu uita, trebuie să-i aduci şi pe ceilalţi. S-ar putea să mă supăr foarte tare dacă vii singur.

— O să-mi dau silinţa, spuse Edmund.

— Şi, apropo, mai adăugă Regina, nu e nevoie să le spui nimic despre mine. Ar fi amuzant să ţinem asta secret, ce zici? Să le facem o surpriză. Tu adu-i la cele două dealuri — un băiat deştept ca tine o să găsească uşor un pretext — şi când ajungi în dreptul casei mele poţi să le spui hai să vedem cine locuieşte aici sau ceva în genul ăsta. Dacă sora ta a întâlnit un Faun, poate c-a auzit poveşti ciudate despre mine — poveşti răutăcioase din pricina cărora s-ar putea să-i fie frică să vină la mine. Faunii sunt în stare să spună fel de fel de lucruri şi...

— Vă rog, vă rog mult, spuse Edmund dintr-o dată, nu puteţi să-mi mai daţi o bucată de rahat pe care s-o mănânc în drum spre casă?

— Nu, nu, spuse Regina râzând, trebuie să aştepţi până data viitoare.

În timp ce spunea acestea, îi făcu semn piticului să pornească, dar, în timp ce sania se îndepărta, Regina îi făcu semn cu mâna lui Edmund, strigându-i:

— Data viitoare! Data viitoare! Nu uita. Întoarce-te repede!

Edmund se uita încă după sanie când se auzi strigat pe nume. Se întoarse şi-o văzu pe Lucy venind spre el din altă parte a pădurii.

— Oh, Edmund, strigă ea. Deci ai ajuns şi tu aici! Nu-i aşa că-i minunat...

— Da, răspunse Edmund, văd c-ai avut dreptate şi că şifonierul e un şifonier magic, de fapt. Da' unde naiba ai fost în tot acest timp? Te-am căutat peste tot.

— Dac-aş fi ştiut c-ai venit şi tu te-aş fi aşteptat, spuse Lucy, care era prea fericită şi prea emoţionată ca să bage de seamă tonul răutăcios pe care îi vorbise Edmund sau cât de roşie şi de ciudată îi era faţa. Am fost la masă la domnul Tumnus, Faunul, care e bine. Vrăjitoarea Albă nu i-a făcut nimic

că mi-a dat drumul să plec, de aceea crede că nici n-a aflat, aşa că poate că totul o să fie bine până la urmă.

— Vrăjitoarea Albă? întrebă Edmund. Ce mai e şi asta?

— E o persoană absolut oribilă, spuse Lucy. Îşi spune Regina Narniei, deşi n-are nici un drept să fie regină, iar toţi Faunii şi Naiadele şi Piticii şi Animalele — cel puţin cele bune — pur şi simplu o urăsc. Poate transforma oamenii în stană de piatră şi poate face tot felul de alte lucruri îngrozitoare. A făcut o vrajă ca să fie mereu iarnă în Narnia, dar fără Crăciun. Şi umblă într-o sanie trasă de reni, cu o baghetă în mână şi cu o coroană pe cap.

Edmund se simţea deja rău după atâtea dulciuri şi, după ce auzi că doamna cu care se împrietenise era o vrăjitoare periculoasă începu să se simtă şi mai rău. Cu toate acestea, îşi dorea să mai mănânce rahat mai mult decât orice altceva.

— Cine ţi-a spus toate chestiile astea despre Vrăjitoarea Albă? întrebă.

— Domnul Tumnus, Faunul, spuse Lucy.

— Da' nu poţi să crezi tot ce spun faunii, spuse Edmund, vrând să dea impresia că ştie mai multe despre Fauni decât Lucy.

— Cine-a spus aşa ceva? întrebă Lucy.

— Ştie oricine, spuse Edmund. Întreabă pe cine vrei. Da' nu-i prea plăcut să stăm aici în zăpadă. Hai acasă.

— Hai, fu de acord Lucy. Edmund, îmi pare tare bine c-ai venit şi tu. Ceilalţi vor trebui să creadă că Narnia există de vreme ce acum am fost amândoi aici. Mamă, ce-o să ne mai distrăm!

Dar Edmund se gândea în sinea lui că el n-o să se distreze la fel de bine ca ea. Va trebui să recunoască, în faţa celorlalţi, că Lucy avusese dreptate, şi era sigur că vor fi de partea Faunului şi a animalelor; dar el era deja mai mult de jumătate de partea Vrăjitoarei. Nu ştia ce-o să spună şi nici cum o să poată păstra secretul o dată ce vor începe să vorbească despre Narnia.

Merseseră deja destul de mult. Se simţiră brusc înconjuraţi de haine, nu de crengi, iar în clipa următoare se treziră în faţa şifonierului din încăperea goală.

— Doamne, făcu Lucy, Edmund, arăţi groaznic. Ţi-e rău?

— N-am nimic, spuse Edmund. Dar nu era adevărat, îi era foarte rău.

— Hai să-i căutăm pe ceilalţi, spuse Lucy. Avem atâtea să le povestim! Şi prin ce aventuri o să trecem acum, că ştim toţi despre Narnia!

5. ÎNAPOI ÎN CAMERĂ

Le luă ceva timp lui Lucy şi lui Edmund să-i găsească pe ceilalţi fiindcă aceştia se jucau în continuare de-a v-aţi ascunselea. Dar, când în sfârşit se adunară toţi în aceeaşi încăpere (în cea mare, în care era armura), Lucy izbucni:

— Peter! Susan! E adevărat. A fost şi Edmund. Chiar există un tărâm în care poţi ajunge prin şifonier. Edmund şi cu mine am fost acolo amândoi. Ne-am întâlnit acolo, în pădure. Edmund, spune-le tu mai departe.

— Despre ce vorbeşte, Ed? întrebă Peter.

Aici ajungem la una din cele mai răutăcioase întâmplări din poveste. Până acum, lui Edmund îi fusese rău şi fusese îmbufnat fiindcă Lucy avusese dreptate, dar încă nu" se hotărâse ce anume să facă.

În clipa în care Peter îl întrebă despre ce e vorba se hotărî să facă lucrul cel mai urât şi mai răutăcios la care s-ar fi putut gândi vreodată. Se hotărî să spună că Lucy inventase totul.

— Hai, Ed, spune-ne! îl îmboldi Susan.

Edmund afişă un aer superior de parcă ar fi fost cu mult mai mare ca Lucy (de fapt, nu era decât un an diferenţă) şi zâmbi cu înţeles.

— Ah, da, sigur, Lucy şi cu mine ne-am jucat, ne-am prefăcut că povestea ei despre tărâmul de dincolo de şifonier e adevărată. Dar numai ca să ne distrăm, desigur. Nu e nimic dincolo de şifonier.

Biata Lucy se uită spre Edmund după care fugi din cameră.

Edmund, care devenea tot mai răutăcios cu fiecare secundă, crezu c-a avut mare succes şi continuă:

— Iar o apucă. Ce-o fi cu ea? Copiii mici mereu...

— Ştii ce, spuse Peter repezindu-se spre el, gura! De când a început povestea asta cu şifonierul te-ai purtat mizerabil cu Lu; şi acum, mai întâi te joci cu ea după care o iei de la capăt cu răutăţile. Cred c-ai făcut-o numai şi numai din invidie.

— Dar e o prostie, făcu Edmund, luat pe nepregătite.

— Exact, tocmai asta e, spuse Peter. Sigur că-i o prostie. Când am plecat de-acasă Lu era bine sănătoasă, dar de când am venit aici sau a luat-o razna sau minte de stinge. Dar orice-ar fi, tu ce câştigi dacă mai întâi o cicăleşti şi te iei de ea, iar dup-aia o încurajezi?

— Mă gândeam că..., începu Edmund, dar nu găsi nimic de spus.

— Nu te-ai gândit deloc, spuse Peter, o faci din răutate. Ştim toţi că-ţi place să fi rău cu copiii mai mici decât tine, am văzut la şcoală.

— Gata, interveni Susan, terminaţi, n-o să rezolvaţi nimic dacă vă certaţi. Haideţi s-o găsim pe Lucy.

Nimeni nu fu mirat, când o găsiră, după mult timp, să vadă că plânsese. Orice-i spuseră, nu reuşiră s-o convingă de nimic. O ţinea pe a ei:

— Nu-mi pasă ce credeţi, şi nu-mi pasă ce spuneţi, îi puteţi spune Profesorului sau să-i scrieţi mamei sau ce vreţi voi. Eu ştiu sigur că m-am întâlnit cu un Faun acolo şi... şi-mi pare rău că n-am stat mai mult. Iar voi sunteţi toţi nişte bestii.

A urmat o seară neplăcută. Lucy era amărâtă, iar Edmund începuse să-şi dea seama că planurile nu-i ieşeau aşa cum sperase. Ceilalţi începuseră să creadă că Lucy o luase cu adevărat razna. Ieşiră pe hol şi discutară despre asta în şoaptă după ce Lucy se culcase.

În cele din urmă se hotărâră să-i povestească totul Profesorului a doua zi dimineaţă.

— O să-i scrie tatii dacă o să i se pară că e ceva în neregulă cu Lu, spuse Peter. E ceva ce ne depăşeşte.

Aşa că se duseră şi bătură la uşa biroului, de unde se auzi vocea Profesorului:

— Intră.

Când îi văzu, se ridică şi le oferi câte un scaun şi le spuse că le stă la dispoziţie. Îi ascultă cu mâinile încordate, fără să-i întrerupă, până când terminară tot ce-aveau de povestit. După care rămase tăcut o vreme. Apoi îşi drese glasul şi spuse ceva la care nu se-aştepta nici unul din ei:

— De unde ştiţi că povestea surorii voastre nu-i adevărată?

— Bine, dar..., începu Susan, însă apoi se opri.

Era clar, după faţa bătrânului, că vorbise cât se poate de serios. Susan îşi luă din nou inima-n dinţi şi continuă:

— Dar Edmund a zis că s-au prefăcut doar.

— Acesta este un aspect care trebuie analizat cu grijă, spuse Profesorul, cu foarte multă grijă. De exemplu, scuzaţi-mă că vă întreb aşa ceva, dar voi, din experienţa voastră de până acum, în cine aveţi mai multă încredere, în sora sau în fratele vostru? Care dintre ei e mai cinstit?

— Tocmai asta e ciudat, domnule, spuse Peter. Până acum aş fi zis că Lucy.

— Tu ce crezi? o întrebă Profesorul pe Susan.

— Păi, în general, aş spune la fel ca Peter, că Lucy, dar acum, după povestea asta cu pădurea şi cu Faunul...

— Despre asta nu ştiu nimic, spuse Profesorul, dar e un lucru foarte grav să acuzi de minciună pe cineva care până acum a fost mereu cinstit. E un lucru foarte grav.

— Noi ne-am temut că nici măcar nu e minciună, spuse Susan, am crezut că Lucy a luat-o poate razna.

— C-a înnebunit, vreţi să spuneţi? întrebă Profesorul calm. Asta se poate stabili foarte uşor. E suficient să vă uitaţi la ea şi să vorbiţi cu ea şi-o să vedeţi că n-a înnebunit.

— Bine, da'..., spuse Susan.

După care tăcu. Nu-i trecuse niciodată prin cap că un om mare ar putea vorbi ca Profesorul şi nu mai ştia ce să creadă.

— Logică! spuse Profesorul, pe jumătate numai pentru sine. Oare de ce nu se face logică la şcoală? Nu sunt decât trei posibilităţi. Sora voastră sau minte, sau e nebună, sau spune adevărul. Ştiţi că nu minte şi e evident că nu-i nebună. Deci, pentru moment şi până la proba contrarie, trebuie să presupunem că spune adevărul.

Susan îl privi cu atenţie; era sigur, după expresia feţei lui, că nu-şi bate joc de ei.

— Da' cum ar putea fi adevărat? întrebă Peter.

— De ce întrebi asta? îl întrebă Profesorul.

— Păi, în primul rând, începu Peter, de ce nu găsesc toţi cei care intră în şifonier tărâmul ăsta? Vreau să zic că nu era nimic acolo când ne-am uitat noi. Nici Lucy n-a pretins că este.

— Şi ce-are-a face? făcu Profesorul.

— Păi, dacă un lucru e adevărat, e adevărat tot timpul.

— Oare? se îndoi Profesorul, iar Peter nu ştiu ce să mai spună.

— Da' n-a avut timp, spuse şi Susan, n-a avut timp să se ducă nicăieri, chiar dac-ar exista acest loc. A venit după noi imediat după ce-am ieşit din cameră. N-a durat decât un minut, iar ea ne-a spus c-a fost plecată ore întregi.

— Tocmai asta face ca povestea ei să pară adevărată, le spuse Profesorul. Dacă există cu adevărat în această casă o uşă care duce spre altă lume (şi vreau să vă avertizez că asta-i o casă foarte ciudată, nici eu nu ştiu prea multe despre ea), vreau să spun că dacă a ajuns în altă lume nu m-ar mira să aflu că în lumea aceea timpul e altfel decât la noi; oricât de mult ai sta acolo, nu durează nimic în timpul de-aici. Pe de altă parte, nu cred că sunt prea multe fetiţe de vârsta ei care-ar putea inventa aşa ceva. Dacă s-ar fi prefăcut, ar fi stat ascunsă mai mult înainte de a ieşi şi de-a vă spune toată povestea.

— Adică vreţi să spuneţi că s-ar putea să existe alte lumi? îl întrebă Peter. Aşa, oriunde, chiar şi după colţ, pur şi simplu?

— E foarte probabil, răspunse Profesorul, scoţându-şi ochelarii şi începând să-i şteargă, în timp ce mormăia, Oare ce-i învaţă pe copiii ăştia la şcoală?

— Atunci ce să facem? întrebă Susan căreia i se părea că Profesorul se îndepărtează de subiect.

— Draga mea domnişoară, spuse acesta, ridicându-şi privirea spre ei, există un plan pe care nu l-a propus încă nimeni şi care merită încercat.

— Ce plan? întrebă Susan.

— Am putea să încercăm să ne vedem fiecare de treaba lui.

Şi cu asta conversaţia se încheie.

Pentru Lucy începu o viaţă cu mult mai bună. Peter avea grijă ca Edmund să nu se mai ia de ea, şi nici ea, nici ei nu simţeau nevoia să vorbească despre şifonier. Devenise un subiect de conversaţie periculos. Aşa că, pentru o vreme, se părea că aventurile se încheiaseră. Dar nu pentru mult timp.

Casa asta a Profesorului — despre care nici el nu ştia prea multe — era atât de ciudată şi de faimoasă, încât oameni din întreaga Anglie veneau aici şi cereau voie s-o viziteze. Era genul de casă trecută în ghiduri şi chiar şi în cărţile de istorie. Şi nu degeaba, fiindcă circulau tot felul de poveşti în legătură cu ea, care de care mai ciudate, chiar mai ciudate decât cea pe care o

să v-o spun acum. Când veneau grupuri de vizitatori şi cereau voie să viziteze casa, Profesorul spunea întotdeauna da, iar doamna Macready, menajera, îi conducea prin casă, le vorbea despre tablouri, despre armură şi despre cărţile rare din bibliotecă. Doamnei Macready nu-i prea plăceau copiii şi nu-i plăcea să fie întreruptă când le spunea vizitatorilor tot ce ştia. Le spusese lui Susan şi lui Peter din prima dimineaţă (când le dăduse o mulţime de alte instrucţiuni):

— Şi vă rog să staţi de-o parte când conduc un grup de vizitatori prin casă.

— De parcă noi am avea chef să ne pierdem jumătate de dimineaţă umblând de colo-colo cu o mulţime de adulţi ciudaţi! spusese Edmund, iar ceilalţi trei îi dăduseră dreptate.

Şi aşa au început aventurile a doua oară.

Câteva dimineţi mai târziu, Peter şi Edmund se uitau la armură întrebându-se dacă ar putea s-o desfacă în bucăţi. Exact atunci fetele năvăliră în cameră.

— Repede! strigară. Vine doamna Macready cu o grămadă de oameni după ea.

— Repede! făcu Peter şi toţi patru o zbughiră spre uşa din celălalt capăt al camerei.

Dar, când ieşiră din Camera Verde şi intrară în Bibliotecă, auziră voci şi-şi dădură seama că doamna Macready aducea grupul de vizitatori pe scara din spate, nu pe scara principală, cum crezuseră ei. După care — fie pentru că se pierduseră cu firea, fie pentru că doamna Macready încerca să-i prindă, sau poate din pricină că se trezise la viaţă vreo vrajă din casă şi-i gonea acum înspre Narnia — avură senzaţia că sunt urmăriţi oriunde s-ar duce, până când Susan spuse:

— Naiba să-i ia! Haideţi în camera cu şifonier până pleacă. Acolo n-o să vină nimeni după noi.

Dar în clipa în care intrară în cameră auziră voci pe culoar şi apoi pe cineva încercând să deschidă uşa.

— Repede! spuse Peter. E singura soluţie. Şi deschise uşa de la şifonier.

Intrară toţi patru grămadă şi se aşezară, gâfâind, în beznă. Peter ţinea uşa închisă dar n-o încuie; pentru că ştia şi el, ca orice persoană cu minte, că nu trebuie să te încui niciodată într-un şifonier.

6. ÎN PĂDURE

Macready asta ar putea să se grăbească puţin, spuse Susan, am amorţit.

— Şi ce miros groaznic de camfor, spuse Edmund.

— Cred că buzunarele hainelor sunt pline, zise Susan, ca să le apere de molii.

— Mă loveşte ceva la spate, spuse şi Peter.

— Şi nu vi se pare că e frig? întrebă Susan.

— Da, chiar că e frig, spuse Peter, şi e şi umed pe deasupra. Ce-o fi ? Stau pe ceva care e ud şi care parcă se face tot mai ud.

Încercă să se ridice în picioare.

— Haideţi să ieşim, spuse Edmund, au plecat.

— Ooo! făcu Susan dintr-o dată, şi toţi o întrebară ce s-a întâmplat.

— Mă rezem de un copac, spuse ea, şi uitaţi-vă, acolo se zăreşte o lumină.

— Ai dreptate, zise Peter. Sunt copaci peste tot. Iar chestia asta udă e zăpadă. Cred c-am intrat în pădurea lui Lucy.

Nu mai era nici o îndoială. Stăteau toţi patru în picioare, clipind în lumina unei zile de iarnă; în spatele lor erau hainele puse pe umeraşe, iar în faţă se vedeau copaci acoperiţi de zăpadă.

Peter se întoarse spre Lucy:

— Iartă-mă că nu te-am crezut, îi spuse, îmi pare rău. Ne împăcăm?

— Sigur, zise Lucy şi dădură mâna prieteneşte.

— Şi-acum ce facem? întrebă Susan.

— Cum ce facem? întrebă Peter. Explorăm pădurea, bineînţeles.

— Brr, e frig, zise Susan mişcându-şi picioarele ca să nu îngheţe. Ce-ar fi să ne punem hainele alea?

— Nu sunt ale noastre, zise Peter, nu prea convins.

— Sunt sigură că n-o să se supere nimeni, spuse Susan. Doar nu le scoatem din casă, nici măcar nu le scoatem din şifonier.

— Ai dreptate, spuse Peter, n-am pus problema în felul ăsta. Nimeni nu poate spune c-ai furat o haină atâta vreme cât o laşi

în şifonier unde-ai găsit-o. Şi bănuiesc că acest tărâm este în interiorul şifonierului.

Puseră imediat în aplicare planul înţelept al lui Susan. Hainele erau cam mari pentru ei, le ajungeau până la călcâie, ceea ce le făcea să pară mai degrabă mantii împărăteşti. Dar se simţiră cu toţii mai bine, nu le mai era frig, şi aveau sentimentul că le este mai bine cu hainele pe ei; în orice caz erau îmbrăcaţi mai potrivit cu peisajul.

— Putem să pretindem că suntem exploratori arctici, spuse Lucy.

— O să fie destul de interesant fără să mai pretindem nimic, spuse Peter care o porni primul în pădure.

Cerul era acoperit de nori mari şi întunecoşi şi se părea c-o să mai ningă înainte de căderea serii.

— Hei, începu Edmund, n-ar trebui s-o luăm un pic mai la stânga dacă mergem spre felinar?

Uitase pentru o clipă că trebuie să pretindă că n-a mai fost niciodată în pădure. În clipa în care rosti cuvintele îşi dădu seama că se dăduse de gol. Toţi se opriră şi se uitară la el. Peter fluieră.

— Deci chiar ai fost aici, spuse el, atunci când ne-a spus Lu că v-aţi întâlnit, şi ne-ai făcut să credem că minte.

Se făcu o linişte de moarte.

— Eşti cel mai afurisit dintre..., spuse Peter, dar apoi se opri, dând din umeri.

Nu mai era nimic de spus, aşa că îşi continuară călătoria.

"O să v-arăt eu vouă, îngâmfaţilor ce sunteţi",îşi spuse Edmund în sinea lui.

— Unde mergem, de fapt? întrebă Susan mai mult ca să schimbe vorba.

— Cred c-ar trebui s-o lăsăm pe Lu să ne conducă, spuse Peter. Merită. Unde ne duci, Lu?

— Ce-ar fi să mergem la domnul Tumnus? propuse Lucy. Este Faunul acela cumsecade despre care v-am povestit.

Fură cu toţii de acord şi-o porniră din loc, tropăind. Lucy se dovedi un bun ghid. La început nu fu prea sigură c-o să poată găsi drumul, dar apoi recunoscu un copac ciudat şi apoi o buturugă, aşa că-i conduse spre locul unde începeau movilele şi apoi în micuţa vale, până la uşa domnului Tumnus. Dar aici îi aştepta o surpriză îngrozitoare.

Uşa fusese smulsă din balamale şi făcută bucăţele. Înăuntru, peştera era întunecoasă şi rece. Era umedă şi mirosea de parcă n-ar fi fost locuită de mai multe zile. Intrase zăpadă înăuntru şi se adunase în grămezi pe podea, amestecată cu ceva negru care se dovedi a fi cenuşă şi lemne arse din cămin. Probabil că le aruncase cineva prin cameră după care le călcase în picioare. Farfuriile zăceau sparte pe jos, iar poza tatălui Faunului fusese tăiată cu un cuţit.

— E o porcărie, spuse Edmund, de ce-am venit aici?

— Ce-i asta? întrebă Peter, aplecându-se. Observase o bucăţică de hârtie care fusese prinsă în cuie de podea.

— Scrie ceva? întrebă Susan.

— Da, cred că da, spuse Peter.

Ieşiră din peşteră şi se strânseră în jurul lui Peter care începu să citească:

Fostul locatar al acestei peşteri, Faunul Tumnus, este arestat şi va fi judecat pentru Înaltă Trădare a Maiestăţii sale Imperiale Jadis, Regina Narniei, Stăpâna Castelului Cair Paravel, împărăteasa Insulelor Îndepărtate etc., precum şi pentru că a oferit alinare duşmanilor Maiestăţii sale, a găzduit spioni şi a fraternizat cu Oamenii.

semnat de MAUGRIM, Căpitanul Poliţiei Secrete,

TRĂIASCĂ REGINA!

Copiii se uitară unii la alţii.

— Nu cred că-mi place aici, la urma urmei, spuse Susan.

— Cine e Regina asta, Lu? întrebă Peter. Ştii ceva despre ea?

— Nu-i regină adevărată, răspunse Lucy. E o vrăjitoare îngrozitoare, Vrăjitoarea Albă. Toţi — toate vietăţile din pădure — o urăsc. A făcut o vrajă prin care întreg tărâmul nu mai cunoaşte decât iarnă fără Crăciun.

— Oare merită să mai explorăm? întrebă Susan. Vreau să zic că nu pare un loc prea sigur, şi nici nu cred c-o să ne distram prea mult. Pe deasupra, e tot mai frig, şi n-am luat nimic de mâncare. Ce-ar fi să mergem acasă?

— Da' nu putem, nu putem! spuse Lucy dintr-o dată. Nu putem merge acasă după toate astea. Din cauza mea a fost arestat Faunul. El m-a ascuns de Vrăjitoare şi tot el mi-a arătat

drumul spre casă. Asta înseamnă că a oferit alinare duşmanilor Reginei şi c-a fraternizat cu Oamenii. Trebuie neapărat să-l salvăm.

— Ce să-ţi spun! începu Edmund. Ce putem să facem când n-avem nimic de mâncare?

— Tu să taci! îl repezi Peter, care era încă supărat pe el. Tu ce crezi, Susan?

— Mă tem că Lu are dreptate, spuse Susan. Nu vreau să mai fac nici un pas şi-mi pare rău c-am venit aici. Dar cred că trebuie să facem ceva pentru domnul... cum îl cheamă, Faunul, vreau să zic.

— Aşa cred şi eu, spuse Peter. Sunt îngrijorat fiindcă n-am luat nimic de mâncare. Aş zice să mergem înapoi, să luăm ceva din cămară, numai că nu putem avea siguranţa că ne mai putem întoarce după ce ieşim de-aici. Cred că trebuie să rămânem aici.

— Şi noi, spuseră fetele.

— Măcar dac-am ştii unde e închis bietul de el, spuse Peter.

În timp ce copiii se tot întrebau încotro s-o apuce, Lucy zise:

— Ia uitaţi, un măcăleandru! Ce roşu e pe piept! E prima pasăre pe care-o văd în Narnia. Oare păsările de aici vorbesc? Parc-ar vrea să ne spună ceva.

Se întoarse apoi spre măcăleandru şi-l întrebă:

— Te rog, ne poţi spune unde-a fost dus domnul Tumnus?

Spunând asta, făcu un pas spre măcăleandru. Acesta zbură pe dată dar numai până la următorul copac. Aici se opri pe o creangă şi se uită la copii de parc-ar fi înţeles ce-i spuneau. Aproape fără să-şi dea seama, cei patru copii se apropiară un pas sau doi. Măcăleandrul zbură iar până la copacul următor unde se opri din nou şi-i privi lung. (Era măcăleandrul cu cel mai roşu piept şi cei mai luminoşi ochi pe care l-au văzut vreodată.)

— Ştiţi ce, spuse Lucy, eu cred că vrea să mergem după el.

— Şi eu, spuse Susan. Tu ce crezi, Peter?

— Am putea încerca, răspunse băiatul.

Măcăleandrul părea că înţelege totul foarte bine.

Zbură mai departe, din copac în copac, la câţiva metri înaintea lor, dar suficient de aproape ca să-l poată urma cu uşurinţă; îi duse astfel, încet-încet, în vale. De pe fiecare ramură pe care se oprea se scutura zăpadă. Curând, norii se risipiră şi apăru soarele; zăpada din jur era orbitoare. Mergeau în direcţia

asta de vreo jumătate de oră, cu fetele mergând înainte, când Edmund îi spuse lui Peter:

— Dacă nu ţi-ai mai da atâtea aere şi n-ai mai face pe grozavul, aş vrea să-ţi spun ceva foarte important.

— Ce e? întrebă Peter.

— Psst! Mai încet! spuse Edmund. Să nu le speriem pe fete. Îţi dai seama ce facem?

— Ce? întrebă Peter, în şoaptă.

— Mergem după un ghid despre care nu ştim nimic. De unde ştim noi de partea cui e pasărea asta? De unde ştim că nu e o capcană?

— Asta ar fi cam rău. Dar măcălendrii sunt păsări bune în toate poveştile pe care le-am citit. Sunt sigur că un măcăleandru e întotdeauna de partea cea bună.

— Fiindcă veni vorba, care e partea cea bună? De unde ştim noi că Faunii sunt buni şi Regina (da, ştiu că ni s-a spus că-i vrăjitoare) rea? Nu ştim nimic despre nici unul.

— Faunul a salvat-o pe Lucy.

— Asta a spus el. Da' noi de unde ştim că-i adevărat? Şi mai e ceva. Aveţi idee cum ajungem acasă de-aici?

— Doamne, făcu Peter, la asta nu m-am gândit!

— Şi nici nu văd unde-am putea găsi ceva de mâncare.

7. O ZI CU CASTORII

În timp ce băieţii şuşoteau în urmă, fetele exclamară dintr-o dată amândouă:

— Oh!

Şi se opriră.

— Măcăleandrul! strigă Lucy. Măcăleandrul! A zburat.

Şi chiar aşa şi era. Nu se mai vedea nicăieri.

— Acum ce ne facem? întrebă Edmund, aruncându-i lui Peter o privire ca şi cum ar fi zis "ţi-am spus eu".

— Psst! Uitaţi! spuse Susan.

— Ce? întrebă Peter.

— E ceva printre copaci, acolo, la stânga. Se mişcă.

Priviră toţi cu atenţie. Nu se simţeau prea în largul lor.

— Iarăşi! spuse din nou Susan.

— Am văzut şi eu, zise Peter. E tot acolo. S-a ascuns după copacul acela mare.

— Ce-o fi? întrebă Lucy, încercând să nu se vadă cât e de neliniştită.

— Orice-ar fi, spuse Peter, e clar că se ascunde de noi. Nu vrea să fie văzut.

— Haideţi acasă, spuse Susan.

În clipa aceea, deşi nimeni nu o spuse cu voce tare, toţi îşi dădură seama de ceea ce Edmund îi spusese în şoaptă lui Peter la sfârşitul capitolului anterior. Se rătăciseră.

— Cum arată? întrebă Lucy.

— E....e un fel de animal, spuse Susan. Uite! Uite! continuă. Repede! Uite-l!

De data asta îl văzură cu toţii. Avea faţa acoperită de blană, cu mustăţi; îi privea de după un copac. Numai că acum nu se ascunse imediat, îşi duse în schimb lăbuţa la bot, aşa cum îşi duc oamenii degetul la gură când vor să-ţi facă semn să taci. După care dispăru iar. Copiii rămaseră pe loc cu respiraţia tăiată.

O clipă mai târziu, necunoscutul apăru iar de după un copac, se uită de jur împrejur de parcă i-ar fi fost teamă că-i urmăreşte cineva şi spuse:

— Psst!

După care le făcu semn să se apropie de el. Şi dispăru.

— Ştiu ce e, spuse Peter. E un castor. I-am văzut coada.

— Vrea să mergem la el, zise Susan, şi ne-a avertizat să nu facem zgomot.

— Ştiu, spuse Peter. Problema e, mergem sau nu? Tu ce crezi, Lu?

— Mie mi se pare că-i un castor drăguţ, spuse Lucy.

— Da, da' de unde, ştim? întrebă Edmund.

— Să nu riscăm? întrebă Susan. Oricum, ce rost are să stăm aici? Şi mi-e şi foame.

În clipa asta, Castorul se ivi iar de după copac şi le făcu semn din nou.

— Haideţi, spuse Peter, să încercăm. Staţi aproape unul de altul. Ar trebui să-i putem face faţă unui castor dacă se dovedeşte a ne fi duşman.

Copiii se apropiară unul de altul şi-o porniră spre copac. În spatele copacului îi aştepta Castorul; dar făcu un pas în spate, spunându-le cu glas răguşit:

— Veniţi mai încoace! Şi mai încoace. Aici. Acolo nu suntem în siguranţă.

Nu le spuse nimic decât după ce ajunseră într-un loc întunecos unde erau patru copaci atât de apropiaţi încât ramurile li se întâlneau iar pe jos se putea vedea pământ acoperit de ace de pin fiindcă zăpada nu pătrunsese până acolo.

— Sunteţi Fiii lui Adam şi Fiicele Evei? întrebă.

— Suntem câţiva dintre ei, îi răspunse Peter.

— Psst! făcu Castorul, mai încet, vă rog. Nici aici nu suntem în siguranţă.

— De ce, de cine vă e teamă? îl întrebă Peter. Nu e nimeni aici în afară de noi.

— Sunt copacii, spuse Castorul. Sunt mereu cu urechile ciulite. Cei mai mulţi sunt de partea noastră, dar există şi copaci care ne-ar trăda; sunt de partea ei, ştiţi la cine mă refer.

Şi dădu din cap de mai multe ori.

— Fiindcă veni vorba de cine e de partea cui, spuse Edmund, noi de unde ştim că tu ne eşti prieten?

— Nu vrem să fim nepoliticoşi, domnule Castor, interveni Peter, dar ştiţi, suntem străini.

— Aveţi perfectă dreptate, perfectă dreptate, spuse Castorul. Uitaţi dovada.

Şi spunând acestea le arătă un obiect mic alb pe care copiii îl priviră miraţi. Dintr-o dată Lucy spuse:

— Oh, e batista mea, cea pe care i-am dat-o bietului domn Tumnus.

— Exact, spuse Castorul. Bietul de el, auzise c-o să fie arestat înainte, şi mi-a dat-o mie. Mi-a spus că dacă i se întâmplă ceva să vă aştept aici şi să vă duc...

Aici vocea Castorului nu se mai auzi. Dădu din cap misterios. Apoi, făcându-le semn copiilor să se apropie cât se poate de el, atât de aproape, încât îi gâdila cu mustăţile, adăugă în şoaptă:

— Se pare că Aslan vine încoace, poate c-a şi sosit.

În clipa aceasta se întâmplă ceva foarte ciudat. Nici unul dintre copii nu ştia cine e Aslan; dar atunci când Castorul rosti aceste cuvinte, toţi se simţiră altfel decât până atunci. Poate că

vi s-a întâmplat şi vouă vreodată în vis să vă spună cineva ceva de neînţeles dar în vis să vi se pară că are sens: fie ceva înspăimântător, care poate transforma visul într-un coşmar, sau ceva minunat, prea minunat ca să poată fi exprimat în cuvinte şi care-ţi transformă visul în ceva atât de frumos încât nu-l mai uiţi toată viaţa şi-ţi doreşti mereu să te întorci în visul acela. Aşa li se întâmplă acum copiilor. La auzul numelui de Aslan, toţi copiii simţiră cum le tresaltă ceva în suflet. Edmund se simţi îngrozit. Peter se simţi dintr-o dată curajos şi plin de elan. Susan avu senzaţia că în jurul ei pluteşte un miros delicios sau un acord muzical minunat. Iar Lucy avu sentimentul acela pe care-l ai când te trezeşti dimineaţa şi-ţi dai seama că-ncepe vacanţa sau vara.

— Unde e domnul Tumnus? întrebă Lucy.

— Psst! făcu Castorul. Nu aici. Trebuie să mergem într-un loc unde putem sta de vorbă şi unde putem să mâncăm.

Toţi, în afară de Edmund, simţeau că pot avea încredere în Castor dar toţi, chiar şi Edmund, se bucurară când auziră cuvântul "mâncăm". Drept care o porniră cu toţii împreună cu noul lor prieten care îi conduse, cu o viteză surprinzătoare, prin desişurile pădurii, preţ de vreo oră. Erau de-acum obosiţi şi flămânzi când, deodată, copacii începură să se rărească, iar terenul să coboare abrupt. Un minut mai târziu se aflau sub cerul liber (soarele strălucea încă) şi se treziră în faţa unui peisaj minunat.

Se aflau pe marginea unei văi abrupte şi înguste pe fundul căreia curgea — sau cel puţin ar fi curs dacă n-ar fi fost îngheţată — apa unui fluviu. Peste fluviu fusese construit un baraj. Când îl văzură, îşi amintiră dintr-o dată că, bineînţeles, castorii construiesc baraje şi fură aproape siguri că pe acesta îl construise domnul Castor. De asemenea, băgară de seamă că acum avea o expresie de modestie pe chip, cum au de obicei oamenii cărora le vizitezi grădina pe care şi-au lucrat-o ei singuri sau care îţi citesc o povestire scrisă de ei. Aşa că, din politeţe, Susan spuse:

— Ce baraj minunat!

De data aceasta, domnul Castor nu mai spuse "Psst", ci:

— Oh, o nimica toată! O nimica toată! Şi nici nu l-am terminat încă.

Dincolo de baraj era ceea ce-ar fi trebuit să fie un bazin de apă care era, desigur, o întindere de gheaţă verzuie. Şi mai în jos de baraj, mult mai în jos, era iar gheaţă, numai că nu o suprafaţă netedă; apa îngheţase exact aşa cum fusese în momentul în care dăduse îngheţul: cu valuri şi spume. Iar acolo unde apa se izbise de baraj, se ridicase acum un perete de ţurţuri strălucitori, de parcă partea aceea a barajului fusese acoperită de flori şi coroniţe şi ghirlande din zahărul candel cel mai pur. Şi chiar în mijloc, spre partea de sus a barajului, se ridica o casă mică şi ciudată care avea o formă ce aducea cu aceea a unui stup de albine; pe o gaură din acoperiş ieşea fum drept care (mai cu seamă dacă-ţi era foame) te făcea să te gândeşti imediat la cineva care găteşte şi ţi se făcea şi mai foame decât până atunci.

Copiii asta băgară de seamă mai întâi. Dar nu şi Edmund. El observă altceva. Puţin mai încolo, în josul apei, era un râu mai mic care curgea printr-o altă vale micuţă şi se vărsa apoi în fluviu. Uitându-se în valea aceea, Edmund zări două dealuri micuţe, şi fu aproape sigur că acelea erau cele două dealuri pe care i le arătase Vrăjitoarea Albă atunci când se despărţiseră la felinar, nu cu mult timp în urmă. "Iar între ele, se gândi el, era probabil palatul ei, la numai o milă de-acolo, dacă nu şi mai puţin." Şi se gândi la rahat şi la cum o să fie el Rege. ("Să văd ce-o să mai spună Peter atunci", îşi spuse în sinea lui) şi-i trecură tot felul de idei oribile prin cap.

— Am ajuns, spuse domnul Castor, şi se pare că doamna Castor ne aşteaptă. Vă rog să mă urmaţi. Fiţi atenţi să nu alunecaţi.

Partea de sus a barajului era destul de lată ca să poţi merge pe ea, deşi (pentru oameni) nu era locul cel mai plăcut pentru că era acoperit de gheaţă şi, deşi bazinul îngheţat era la acelaşi nivel cu barajul pe una din părţi, pe partea cealaltă distanţa până la apă era destul de mare. Domnul Castor îi conduse în şir indian până la mijlocul barajului, de unde puteau privi în susul şi în josul apei. Şi aici se treziră deja în faţa uşii de la intrare.

— Am sosit, doamnă Castor, spuse domnul Castor, i-am găsit. Uite-i pe Fiii şi pe Fiicele lui Adam şi ai Evei.

Copiii intrară.

Primul lucru pe care-l observă Lucy după ce intrară fu un huruit, iar primul lucru pe care-l zări fu o castoriţă bătrână şi

cumsecade care stătea într-un colţ al camerei cu un fir de aţă în gură, lucrând de zor la o maşină de cusut, dinspre care venea huruitul. În clipa în care intrară copiii, se opri din lucru şi se ridică.

— Deci aţi venit până la urmă! spuse, împreunându-şi lăbuţele zbârcite. În sfârşit! Doamne, am apucat să văd şi ziua asta! Am pus cartofii la fiert, apa din ceainic fierbe de-acum, iar dumneata, domnule Castor, mă tem c-o să trebuiască să ne aduci nişte peşte.

— Desigur, spuse domnul Castor ieşind din casă (cu Peter după el).

O luă pe gheaţa care acoperea bazinul spre locul unde făcuse o gaură pe care avea grijă s-o ţină deschisă lovind-o zilnic cu toporul. Luară cu ei o găleată. Domnul Castor se aşeză pe marginea copcii (nu dădea semne să-i pese de frig), se uită atent înăuntru apoi îşi băgă repede laba în apă şi prinse un păstrăv minunat cât ai zice peşte. Şi făcu asta de mai multe ori până când prinse suficient de mult.

Între timp, fetele o ajutară pe doamna Castor să umple ceainicul, să pună masa, să taie pâinea, să pună farfuriile la cuptor, să se încălzească, să scoată o cană cu bere pentru domnul Castor dintr-un butoiaş pe care-l ţineau într-un colţ al casei şi să pună tigaia la încins. Lui Lucy căsuţa Castorilor i se păru foarte drăguţă, deşi nu eră nici pe departe ca peştera domnului Tumnus. N-aveau nici cărţi, nici tablouri, iar paturile erau suprapuse, lipite de perete, ca pe vapor. Din tavan atârnau şunculiţe şi funii de ceapă, iar pe pereţi erau cizme de cauciuc şi haine de ploaie, topoare, foarfeci, lopeţi, mistrii şi diverse obiecte pentru cărat mortar, undiţe, plase de pescuit şi saci. Iar faţa de masă, deşi foarte curată, era foarte aspră.

În timp ce tigaia sfârâia plăcut, domnul Castor şi Peter se întoarseră cu peştele pe care domnul Castor îl curăţase deja, afară. Vă puteţi imagina ce bine mirosea peştele proaspăt prăjit în tigaie şi ce nerăbdători să-l mănânce erau copiii flămânzi. Când domnul Castor le spuse că totul e aproape gata, li se făcu şi mai foame. Susan vărsă apa în care fierseseră cartofii şi-i puse înapoi în oală ca să se usuce pe sobă în timp ce Lucy o ajuta pe doamna Castor să pună păstrăvul în farfurii. Câteva minute mai târziu, toată lumea se aşeză pe taburete (toate aveau trei picioare, cu excepţia balansoarului de lângă şemineu

al doamnei Castor) gata să se bucure de bucate. Copiii aveau şi o cană mare cu lapte gras (domnul Castor prefera berea), iar în mijlocul mesei era o bucată mare de unt auriu din care putea lua fiecare cât voia, să-şi pună pe cartofi. Copiii îşi spuneau toţi — iar eu nu pot decât să fiu de acord cu ei — că nimic nu-i mai gustos ca peştele pescuit cu numai jumătate de oră înainte de a fi pus în tigaia din care tocmai a fost scos acum un minut. După ce terminară peştele, doamna Castor scoase din cuptor, spre marea lor surpriză, o ruladă mare cu gem, aburindă, şi puse ceainicul pe foc, astfel încât, după ce mănâncă rulada, să poată bea imediat şi ceaiul. După ce primi fiecare o ceaşcă de ceai, îşi traseră taburetele la perete ca să se poată rezema şi răsuflară mulţumiţi.

— Iar acum, spuse domnul Castor, dând la o parte halba de bere şi trăgând spre el o ceaşcă de ceai, dacă mai aşteptaţi puţin până-mi aprind pipa... gata, acum putem trece la treabă. Iar ninge, adăugă, aruncând un ochi pe fereastră. E foarte bine, asta înseamnă că n-o s-avem musafiri; iar dac-a încercat cineva să vă urmărească, acum n-o să mai poată găsi nici o urmă.

8. CE S-A ÎNTÂMPLAT DUPĂ MASĂ

Iar acum, spuse Lucy, spuneţi-ne, vă rog, ce s-a întâmplat cu domnul Tumnus.

— E foarte trist, începu domnul Castor, clătinând din cap. E o întâmplare foarte tristă. E sigur că a fost luat de poliţie. Mi-a spus o pasăre care era acolo.

— Da' unde l-au dus? întrebă Lucy.

— Când au fost văzuţi ultima dată mergeau spre nord, şi toată lumea ştie ce înseamnă asta.

— Noi nu, spuse Susan.

Domnul Castor clătină din cap amărât.

— Mă tem că-nseamnă că-l duceau la ea acasă, spuse.

— Da' ce-au să-i facă domnului Tumnus? întrebă Lucy, cu gura căscată.

— E greu de spus, răspunse domnul Castor, da' nu sunt mulţi cei care-au ieşit de-acolo. Statui. Se spune că-i plin de statui — în curte, pe scări, în hol. Toţi oamenii pe care (făcu o pauză, cutremurându-se) i-a transformat în statui.

— Dar bine, domnule Castor, spuse Lucy, nu se poate..., trebuie să facem ceva să-l salvăm. E mult prea îngrozitor şi totul numai din vina mea.

— Nu mă îndoiesc că dac-ai putea, ai face orice ca să-l salvezi, zise domnul Castor, dar n-ai nici o şansă să intri în Casa aceea împotriva voinţei ei şi să mai ieşi vreodată vie de-acolo.

— Nu putem pune nimic la cale? întrebă Peter. Nu ne putem deghiza în ceva, sau să pretindem că suntem... vânzători ambulanţi sau orice altceva, sau să aşteptăm până când pleacă de-acasă, of, la naiba, trebuie să existe o cale! Acest Faun mi-a salvat sora ştiind ce riscă, domnule Castor. Nu-l putem lăsa aşa..., să i se întâmple aşa ceva.

— N-are rost, Fiu al lui Adam, spuse domnul Castor, n-are rost să încerci tocmai fu. Dar acum, că Aslan vine încoace...

— Exact! Spuneţi-ne despre Aslan! se auziră vocile copiilor fiindcă se simţiră iar cuprinşi de sentimentul acela ciudat că vine primăvara, ca o veste bună.

— Cine-i Aslan? întrebă Susan.

— Cine e Aslan? făcu domnul Castor. Cum, nu ştiţi? E Regele. Este Stăpânul întregii păduri, dar nu e prea des aici, printre noi. Tatăl meu nu l-a apucat niciodată. Dar acum am auzit că s-a întors. E deja în Narnia. O să-i vină de hac Reginei Albe. El, nu voi, o să reuşească să-l salveze pe domnul Tumnus.

— Da' pe el n-o să-l prefacă în stană de piatră? întrebă Edmund.

— Dumnezeu să te ierte, Fiu al lui Adam, ce prostie spui! răspunse domnul Castor râzând cu poftă. Să-l transforme în stană de piatră? Pe el? M-aş mira să fie în stare să se ridice în picioare şi să i se poată uita în ochi. Tare m-aş mira. Nu, nici vorbă. O să pună totul la punct, aşa cum se spune într-o poezioară care circulă pe la noi:

Binele va birui când Aslan iar va veni,
De-ndată ce va mugi necazurile vor fugi,
Colţii şi-i va arăta, iarna rea va alunga,
Coama şi-o va scutura, vara iar va triumfa.

Când o să-l vedeţi o să înţelegeţi.

— Da' oare-o să-l vedem? întrebă Susan.

— Draga mea Fiică a Evei, eu tocmai de-asta v-am adus aici. Misiunea mea este să vă duc într-un loc unde o să-l întâlniţi, spuse domnul Castor.

— E... e om? întrebă Lucy.

— Aslan om! făcu domnul Castor cu severitate în glas. Bineînţeles că nu. Doar v-am spus că e Regele pădurii şi fiul Marelui Împărat de dincolo de Mări. Nu ştiţi cine e Regele Animalelor? Aslan e leu — Leul, Marele Leu.

— Ah, făcu Susan. Credeam că e om. Nu e... periculos? O să-mi fie cam teamă să mă întâlnesc cu un leu.

— Cred şi eu c-o să-ţi fie, draga mea, şi pe bună dreptate, spuse domnul Castor. Dacă cineva poate să apară în faţa lui Aslan fără să-i tremure genunchii, sau e mai curajos decât toţi ceilalţi sau pur şi simplu prost.

— Deci e periculos? insistă Lucy.

— Periculos? întrebă domnul Castor. N-ai auzit ce ne-a spus doamna Castor? Cine-a spus că nu e periculos? Sigur că e periculos. Dar e bun. E Regele, v-am spus.

— De-abia aştept să-l văd, zise Peter, chiar dacă mi se face frică numai când mă gândesc la asta.

— Aşa e, Fiu al lui Adam, spuse domnul Castor, punându-şi lăbuţa pe masă cu putere de se cutremurară toate ceştile şi farfurioarele. Şi chiar o să-ţi fie frică. Mi s-a trimis vorbă că urmează să vă întâlniţi cu el, dacă se poate chiar mâine, la Masa de Piatră.

— Şi asta unde e ? întrebă Lucy.

— O să vă arăt, spuse domnul Castor. Este în josul apei, destul de departe de aici. O să vă duc eu până acolo.

— Dar până atunci nu putem face nimic pentru sărmanul domn Tumnus? întrebă Lucy.

— Modul cel mai rapid în care-l puteţi ajuta este să vă duceţi să vă întâlniţi cu Aslan, spuse domnul Castor; deîndată ce o să-l avem de partea noastră o să ne putem apuca de treabă. Asta nu înseamnă că nu e nevoie şi de sprijinul vostru. Fiindcă mai circulă o poezioară pe la noi care zice:

Când urmaşi de-ai lui Adam
Fi-vor regi sus la palat,
Răul fi-va alungat.

Ceea ce înseamnă că acum lucrurile se apropie de sfârşit de vreme ce şi el şi voi sunteţi aici. Am auzit că Aslan a mai fost pe aici acum mult timp, dar nimeni nu ştie când anume, însă din rasa voastră n-a mai fost nimeni aici.

— Tocmai asta nu înţeleg, domnule Castor, spuse Peter, Vrăjitoarea nu e om?

— Ea asta vrea să credem, spuse domnul Castor, fiindcă în acest fel îşi poate justifica pretenţiile la tron. Dar ea nu e o Fiică a Evei. Se trage pe jumătate din neamul primei soţii a strămoşului vostru Adam (aici domnul Castor făcu o plecăciune), pe care o chema Lilith şi care se trăgea din neamul Jinn, şi pe jumătate din neamul uriaşilor. Nu, n-are picătură de sânge de om Vrăjitoarea.

— De-asta e atât de rea, domnule Castor, zise doamna Castor.

— Numai că, doamnă Castor, îi răspunse el, pot exista păreri diferite despre oameni (nu vreau să jignesc pe nimeni dintre cei prezenţi). Despre lucrurile care par a fi oameni dar nu sunt nu pot exista păreri diferite.

— Eu am cunoscut Pitici cumsecade, spuse doamna Castor.

— Şi eu, dacă tot veni vorba, spuse şi soţul acesteia, dar foarte puţini, şi erau tocmai dintre cei care nu prea semănau a oameni. Dar, în general, ascultaţi-mi sfatul, când vă întâlniţi cu ceva care nu e încă om sau care a fost om odinioară şi nu mai e, fiţi cu ochii pe el şi cu mâna pe toporişcă. De-asta stă Regina tot timpul la pândă, să nu apară vreun om în Narnia. Vă pândeşte de mulţi ani, şi dac-ar şti că sunteţi patru la număr ar fi şi mai periculoasă.

— Ce importanţă are câţi suntem? întrebă Peter.

— Din pricina unei alte profeţii, răspunse domnul Castor. La Cair Paravel — ăsta e castelul de pe malul mării, chiar lângă locul unde se varsă fluviul ăsta în mare, care ar fi trebuit să fie capitala acestui tărâm, dacă toate ar fi fost aşa cum ar fi trebuit să fie. Deci, la Cair Paravel, sunt patru tronuri şi se spune aici în Narnia, de mult de tot, că atunci când doi Fii ai lui Adam şi două Fiice ale Evei se vor aşeza pe aceste tronuri atunci se va termina nu numai cu domnia Vrăjitoarei Albe ci şi cu viaţa ei; de-asta a trebuit să fim atât de atenţi în drum spre casa mea, fiindcă dac-ar fi aflat de voi patru, vieţile voastre n-ar mai fi valorat nici cât o ceapă degerată.

Copiii îl ascultaseră pe domnul Castor atât de pătrunşi încât nu mai băgaseră nimic altceva de seamă de mult timp. Dar, într-un moment de tăcere, Lucy observă dintr-o dată:

— Hei, unde-i Edmund?

Urmă o pauză plină de panică, după care începură să întrebe cu toţii:

— Cine l-a văzut ultimul? De când nu mai e aici? O fi afară?

Dădură buzna afară să-l caute. Ningea cu fulgi mari şi deşi, iar gheaţa dispăruse sub un strat gros de zăpadă; din dreptul căsuţei de pe baraj nu se mai vedea nici unul din maluri. Ieşiră din casă, şi picioarele li se afundară în zăpadă până la glezne. Căutară în jurul casei.

— Edmund! Edmund! strigară până răguşiră. Dar zăpada care cădea liniştită le înăbuşea parcă glasurile şi nu primiră nici un răspuns, nici măcar ecoul glasurilor lor.

— Ce îngrozitor! spuse Susan când intrară înapoi în casă, disperaţi. Doamne, mai bine nu veneam!

— Ce ne facem acum, domnule Castor? întrebă Peter.

— Ce facem? spuse domnul Castor care-şi punea deja cizmele. Cum adică? Plecăm chiar acum. Nu avem nici o clipă de pierdut.

— Mai bine să ne împărţim în patru echipe de salvare, propuse Peter, să mergem fiecare în altă direcţie. Cine-l găseşte primul se întoarce aici imediat...

— Echipe de salvare, Fiu al lui Adam? întrebă domnul Castor. Pentru ce?

— Cum de ce, ca să-l găsim pe Edmund, bineînţeles!

— N-are nici un rost să-l căutăm pe Edmund, spuse domnul Castor.

— Cum adică? întrebă Susan. Nu poate fi prea departe. Şi trebuie să-l găsim. Cum adică n-are rost să-l căutăm?

— Pentru că ştim deja unde s-a dus, spuse domnul Castor.

Îl priviră toţi stupefiaţi.

— Nu v-aţi dat seama? spuse domnul Castor. S-a dus la ea, la Vrăjitoarea Albă. Ne-a trădat.

— Oh, nu se poate, spuse Susan. Nu se poate să fi făcut una ca asta.

— Sunteţi siguri? întrebă domnul Castor, privindu-i în ochi pe cei trei copii.

Aceştia nu mai putură scoate nici un cuvânt pentru că toţi erau aproape siguri în sinea lor că exact asta făcuse Edmund.

— Da' de unde ştie drumul? întrebă Peter.

— A mai fost în Narnia vreodată? îi întrebă domnul Castor. A mai fost aici singur?

— Da, răspunse Lucy în şoaptă. Mă tem că da.

— Şi v-a spus ce-a făcut sau cu cine s-a întâlnit?

— Oh, nu, nu ne-a spus nimic, spuse Lucy.

— Atunci, fiţi atenţi la ce vă spun, zise domnul Castor, s-a întâlnit cu Vrăjitoarea Albă şi a trecut de partea ei, iar ea i-a spus unde locuieşte. N-am vrut să spun nimic despre asta înainte (e fratele vostru), dar de cum l-am zărit mi-am spus în sinea mea "Trădător". Se vedea că se întâlnise cu Vrăjitoarea şi că mâncase din mâncarea ei. Dacă eşti în Narnia de mai mult timp, observi asta imediat. După ochi.

— Orice-ar fi, spuse Peter cu noduri în gât, trebuie totuşi să-l căutăm. E fratele nostru, la urma urmei, chiar dacă e cam rău uneori. E doar un copil.

— Să mergeţi la Casa Vrăjitoarei? întrebă domnul Castor. Nu înţelegeţi că singurul mod de a vă salva pe voi şi pe el este de a sta departe de ea?

— Cum adică? întrebă Lucy.

— Ea vă vrea pe toţi patru (se gândeşte tot timpul la cele patru tronuri din Cair Paravel). O dată ce intraţi toţi patru în Casa ei, şi-a isprăvit treaba. Şi vor mai fi patru statui în plus în colecţia ei înainte să puteţi scoate o vorbă. Dar atâta timp cât îl are numai pe el o să-l ţină în viaţă, ca să-l folosească drept momeală pentru voi.

— Of, chiar nu ne poate ajuta nimeni? se văicări Lucy.

— Numai Aslan, răspunse domnul Castor. Trebuie să mergem să vorbim cu el. Acum asta e singura noastră şansă.

— Dragii mei, interveni doamna Castor, cred că e foarte important să ştiţi când anume s-a furişat afară. Pentru că nu-i va putea spune decât ceea ce-a auzit. De exemplu, începusem să vorbim deja despre Aslan înainte să plece? Dacă nu, atunci ar fi foarte bine, pentru că astfel ea nu va afla că Aslan s-a întors în Narnia şi nici că noi o să ne întâlnim cu el. Va fi luată prin surprindere.

— Nu-mi amintesc să-l fi văzut aici după ce-am început să vorbim despre Aslan..., începu Peter.

— Oh, ba da, era aici, îl întrerupse Lucy cu tristeţe în glas. Nu mai ţii minte, el a fost cel care a întrebat dacă Vrăjitoarea nu-l poate transforma şi pe Aslan în stană de piatră.

— Aşa e, ai dreptate, spuse Peter, e genul lui de întrebare.

— Din rău în mai rău, zise domnul Castor. Următoarea întrebare este: mai era aici când v-am spus că locul de întâlnire cu Aslan este Masa de Piatră?

Bineînţeles, nimeni nu putu răspunde.

— Fiindcă, dacă mai era aici, continuă domnul Castor, atunci Vrăjitoarea va porni pe dată într-acolo şi se va opri undeva în drumul nostru spre Masa de Piatră. Ne va tăia practic calea.

— Dar nu asta va face mai întâi, interveni doamna Castor, cel puţin din câte o cunosc eu. În clipa în care Edmund îi va spune că suntem toţi aici, va veni să ne prindă chiar în seara asta, iar dacă el a plecat de jumătate de oră, în douăzeci de minute Vrăjitoarea va fi aici.

— Ai dreptate, doamnă Castor, îi spuse soţul, trebuie să plecăm de-aici. N-avem nici o clipă de pierdut.

9. ÎN CASA VRĂJITOAREI

Bineînţeles că de-abia aşteptaţi să aflaţi ce s-a întâmplat cu Edmund.

Îşi mâncase porţia de mâncare, dar nu cu prea multă poftă fiindcă se gândea întruna la rahat — şi nimic nu poate strica gustul unei mâncări obişnuite, oricât de bune, ca amintirea gustului unei mâncări magice. Auzise şi discuţia, şi nici asta nu-i plăcuse prea tare, pentru că i se părea că nu-l băga nimeni în seamă. Ceea ce nu era adevărat, dar aşa i se părea lui. Apoi ascultase totul până la capăt: cum au să-l întâlnească pe Aslan la Masa de Piatră. După asta începu să se strecoare încet după perdeaua din faţa uşii. Simpla rostire a numelui de Aslan îl făcea să simtă ceva misterios şi înfricoşător aşa cum ceilalţi simţeau ceva misterios şi încântător.

În clipa în care domnul Castor spunea versurile cu urmaşii lui Adam, Edmund apăsase încet clanţa de la uşă; şi cu puţin timp înainte ca domnul Castor să înceapă să le spună că Vrăjitoarea nu e om, ci jumătate din neamul Jinn şi jumătate din

neamul uriaşilor, Edmund ieşise deja în zăpada de-afară şi închisese cu grijă uşa.

Nu trebuie să vă imaginaţi că Edmund era atât de rău încât să-şi dorească să-şi vadă fratele şi surorile transformaţi în stană de piatră. El voia să mănânce rahat şi să fie Prinţ (iar mai apoi Rege) şi să-l pedepsească pe Peter fiindcă-i spusese că e bestie; în ce-i priveşte pe ceilalţi, nu ţinea neapărat ca Vrăjitoarea să fie prea drăguţă cu ei, în orice caz nu la fel de drăguţă cum fusese cu el; dar reuşi să se convingă, sau să se prefacă a fi convins că n-o să le facă nici un rău.

— Pentru că, îşi spuse el în sinea lui, toţi oamenii ăştia care spun lucruri urâte despre ea sunt duşmanii ei şi probabil că jumătate din ceea ce spun nu-i adevărat. Cu mine a fost nemaipomenit de drăguţă, oricum cu mult mai drăguţă decât ei. Eu cred că ea este Regina adevărată. În orice caz, e mai bună decât Aslan ăsta îngrozitor!

Cel puţin asta era scuza pe care-o găsise pentru ceea ce făcea. Cu toate acestea, nu era o scuză prea bună, pentru că undeva în adâncul sufletului lui îşi dădea seama că Vrăjitoarea Albă e rea şi crudă.

Primul lucru de care-şi dădu seama când ieşi din casă şi văzu că ninge fu că-şi uitase haina înăuntru. Şi, desigur, nu avea cum să se întoarcă să şi-o ia. După care observă că aproape se înserase; se aşezaseră la masă pe la trei, iar iarna zilele sunt scurte. La asta nu se gândise; dar trebuia să se descurce cum putea. Îşi ridică gulerul şi o porni târşâindu-şi picioarele (din fericire, ninsese şi nu mai era alunecos) spre celălalt mal al fluviului.

Când ajunse acolo, se făcea tot mai întuneric de la o clipă la alta, şi ningea întruna, aşa că nu se vedea nici la un metru depărtare. Pe deasupra nu era nici un drum. Aluneca în troiene de zăpadă, aluneca pe băltoace îngheţate, se împiedica de trunchiuri de copaci căzuţi la pământ, aluneca pe malurile abrupte şi îşi izbea fluierul piciorului de pietre; era de-acum ud, îngheţat şi zgâriat din cap până-n picioare. Liniştea şi sentimentul de singurătate erau apăsătoare. De fapt cred că ar fi renunţat la tot şi s-ar fi întors la ceilalţi, le-ar fi spus totul şi s-ar fi împăcat, dacă nu şi-ar fi spus în sinea lui:

"Când o să fiu Regele Narniei primul lucru pe care-o să-l fac va fi să construiesc nişte drumuri ca lumea."

Şi desigur asta îl făcu să se gândească la cum o să fie când o să fie el Rege şi ce-o să facă şi asta-l mai înveseli puţin. Ştia deja ce palat o să-şi construiască, câte maşini o să aibă, ştia cum o s-arate cinematograful lui personal, pe unde-au să treacă liniile de cale ferată cele mai importante, ce legi o să dea împotriva castorilor şi a barajelor. Tocmai punea la punct ultimele amănunte în legătură cu modul în care-o să-l ţină pe Peter în banca lui când vremea începu să se schimbe. Mai întâi se opri ninsoarea. După care se porni vântul şi se făcu ger. După asta, norii se risipiră şi răsări luna. Era lună plină şi, cum aceasta îşi revărsa razele pe zăpadă, făcea ca totul să pară strălucitor ca ziua — numai umbrele erau uşor întunecate.

N-ar fi reuşit să găsească drumul dacă n-ar fi răsărit luna înainte de a ajunge la râu — vă amintiţi că văzuse (când ajunseseră la casa Castorilor) un râu care se vărsa în fluviu undeva în depărtare. Acum ajunsese la el şi porni de-a lungul lui. Dar valea prin care curgea râul era mult mai stâncoasă şi mai abruptă decât aceea din care tocmai ieşise şi era şi plină de tufişuri, aşa că pe întuneric nu s-ar fi putut descurca deloc. Chiar şi-aşa, se udă până la piele, fiindcă trebuia să se aplece pe sub crengi şi toată zăpada de pe acestea îi cădea pe spate. Şi de fiecare dată când i se întâmpla asta, se gândea cât de mult îl urăşte pe Peter — de parcă Peter ar fi fost vinovat de ce i se întâmpla lui.

În cele din urmă ajunse într-un loc care era mai puţin stâncos şi unde se lărgea valea. Şi acolo, pe partea cealaltă a râului, nu departe, în mijlocul unei câmpii micuţe, între două dealuri, zări ceea ce era probabil Casa Vrăjitoarei Albe. Iar luna strălucea mai puternic ca oricând. Casa era de fapt un castel micuţ. Părea construit numai din turnuri; turnuri mici, cu vârfuri ascuţite ca nişte ace. Parc-ar fi fost pălării uriaşe, cum sunt cele pe care le poartă vrăjitoarele sau copiii leneşi la şcoală, când sunt pedepsiţi să poarte "tichie de măgar". Străluceau în lumina lunii iar umbrele lor lunguieţe se prelungeau pe zăpadă. Lui Edmund începu să-i fie teamă de Casă.

Dar acum era prea târziu să se mai întoarcă. Traversă râul îngheţat şi merse spre Casă. Totul era neclintit; nu se-auzea nici cel mai mic zgomot. Nu se-auzea nici măcar zgomotul paşilor lui pe zăpada proaspăt aşternută. Merse şi merse de jur împrejurul Casei, trecu pe lângă toate colţurile, pe lângă toate foişoarele,

în căutarea uşii de la intrare. Trebui să meargă până în capătul celălalt. Era o boltă imensă, iar porţile de fier erau larg deschise. Edmund se furişă până în dreptul bolţii şi se uită în curte; ceea ce văzu aproape îi tăie respiraţia. Imediat în spatele porţii, scăldat în lumina lunii, era un leu uriaş, gata să sară la atac. Edmund rămase în umbra bolţii; îi era frică şi să meargă mai departe şi să se întoarcă, şi îi tremurau genunchii. Stătu aşa de mult acolo încât dinţii ar fi început să-i clănţăne de frig chiar dacă nu i-ar fi clănţănit de frică. Nu ştiu exact cam cât a durat asta, dar lui i se păru că a durat ore întregi.

După care, într-un sfârşit, începu să se întrebe cum de stătea leul atât de nemişcat — nu se clintise nici un milimetru de când îl zărise prima dată. Edmund făcu un pas înainte, rămânând pe cât posibil în umbra bolţii. Acum îşi dădu seama că, judecând după poziţia în care stătea, leul nu se uita la el. ("Dar dacă întoarce capul?" se gândi). Leul se uita de fapt la altceva — la un pitic care stătea cu spatele la el, cam la doi metri depărtare.

— Aha! se gândi Edmund. Când se repede la pitic o să pot fugi.

Dar leul rămase în continuare nemişcat. La fel şi piticul. Iar Edmund îşi aminti, în sfârşit, că-i auzise pe ceilalţi vorbind ceva despre Vrăjitoarea Albă şi puterea ei de a transforma oamenii în stană de piatră. Poate că nu era decât un leu de piatră. Observă apoi că spatele şi capul leului erau acoperite de zăpadă. Bineînţeles, nu putea fi decât o statuie! Nici un animal viu n-ar fi stat aşa, să se lase acoperit de zăpadă. Foarte încet şi cu inima gata să-i sară din piept, Edmund îşi luă inima în dinţi şi se duse spre leu. Nici acum nu avu curajul să-l atingă, dar în cele din urmă întinse mâna şi, repede, îl atinse. Era rece ca piatra. Se speriase de o simplă statuie!

Uşurarea pe care o simţi fu atât de mare încât, în ciuda frigului, simţi cum se încălzeşte până-n vârful degetelor şi, în acelaşi timp, îi trecu prin minte o idee care i se păru minunată.

— Probabil, se gândi el, că ăsta este marele Rege Aslan despre care vorbeau. L-a prins deja şi l-a transformat în stană de piatră. S-a terminat deci cu toate ideile lor frumoase despre el. Pfui! Cui îi e frică de Aslan?

Şi rămase acolo cu ochii aţintiţi asupra leului de piatră. Deodată făcu un lucru prostesc şi copilăresc. Luă un creion din

buzunar şi-i făcu leului o mustaţă deasupra buzei de sus, apoi o pereche de ochelari la ochi. După care spuse:

— Ha! Caraghiosul de Aslan! Cum te simţi ca stană de piatră? Te credeai foarte chipeş, nu?

Dar, în ciuda mâzgălelilor, chipul animalului de piatră arăta la fel de îngrozitor, de trist şi de nobil, cu ochii aţintiţi în depărtare, în lumina lunii, aşa că Edmund nu prea se distră când râse de el. Plecă de lângă leu şi traversă curtea.

Când ajunse în mijlocul curţii observă că erau zeci de statui peste tot — aşezate din loc în loc, ca piesele de pe o tablă de şah cam pe la jumătatea jocului. Erau satiri, lupi, urşi şi vulpi de piatră. Erau şi siluete fermecătoare de piatră care păreau a fi femei, dar care erau de fapt spiriduşi ai copacilor. Mai erau un centaur uriaş şi un cal înaripat şi o creatură care lui Edmund i se păru a fi dragon. Toate arătau atât de ciudat, cum stăteau acolo de parcă ar fi fost vii, dar şi perfect nemişcate, în lumina strălucitoare şi rece a lunii, încât băiatul traversă curtea nu prea la largul său. Drept în mijloc se ridica o statuie uriaşă, care semăna cu aceea a unui bărbat, numai că era înaltă cât un copac, avea o faţă fioroasă cu o barbă vâlvoi şi cu o bâtă mare în mână. Deşi ştia că-i doar un uriaş de piatră şi nu unul viu, lui Edmund nu-i făcu prea mare plăcere să treacă pe lângă el.

Zări o lumină palidă strecurându-se prin uşa din capătul celălalt al curţii. Se duse până acolo; erau câteva trepte care duceau către o uşă deschisă. Edmund urcă. În pragul uşii era un lup imens.

— Nu-i nimic, îşi tot spunea în sinea lui, e doar un lup din piatră. Nu-mi poate face nimic.

Ridică un picior ca să păşească peste el. În clipa aceea, creatura imensă se ridică, cu părul de pe spate zbârlit, deschise o gură uriaşă şi roşie şi întrebă supărat:

— Cine e? Cine e? Nu mişca, străinule, şi spune-mi cine eşti.

— Vă rog, domnule, spuse Edmund, care tremura atât de tare încât de-abia putea vorbi, mă numesc Edmund, şi sunt Fiul lui Adam pe care Maiestatea sa l-a întâlnit în pădure acum câteva zile şi am venit să-i aduc vestea că fratele şi surorile mele au venit în Narnia — sunt aproape de aici, acasă la Castori. Voia... voia să-i cunoască.

— O să-i spun Maiestăţii Sale, spuse Lupul. Până mă-ntorc, stai nemişcat aici pe prag, dacă ţii la viaţă.

După care dispăru în casă.

Edmund rămase acolo să-l aştepte; îl dureau degetele de frig iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Lupul cenuşiu, Maugrim, Şeful Poliţiei Secrete a Vrăjitoarei, se întoarse repede şi-i spuse:

— Intră! Intră! Mult prea fericitule favorit al Reginei, sau nu prea fericit.

Iar Edmund intră, având grijă să nu-l calce pe Lup pe labe.

Se trezi într-un hol lung şi întunecos cu mulţi stâlpi şi plin de statui, exact cum fusese şi-n curte. Chiar lângă uşă era un faun micuţ cu o mină foarte tristă, iar Edmund nu putu să nu se întrebe dacă acela o fi prietenul lui Lucy. Singura lumină venea de la singura lampă lângă care stătea Vrăjitoarea Albă.

— Am venit, Maiestate, spuse Edmund, repezindu-se nerăbdător spre ea.

— Cum îndrăzneşti să vii singur? îl întrebă Vrăjitoarea cu o voce înfricoşătoare. Nu ţi-am spus să-i aduci şi pe ceilalţi cu tine?

— Vă rog, Maiestate, spuse Edmund, am făcut tot ce-am putut. I-am adus până foarte aproape. Sunt în căsuţa de pe stăvilarul de pe fluviu, cu domnul şi doamna Castor.

Vrăjitoarea zâmbi cu răutate.

— Asta-i tot ce-ai să-mi spui? îl întrebă.

— Nu, Maiestate, spuse Edmund şi-i povesti tot ce auzise înainte de a pleca din casa Castorilor.

— Cum? Aslan? strigă Regina. Aslan! Chiar?! Dacă aflu cumva că m-ai minţit...

— Vă rog, eu nu fac decât să repet ceea ce-au spus ei, se bâlbâi Edmund.

Dar Regina, care nu-l mai băga în seamă, bătu din palme; apăru pe dată piticul cu care o văzuse data trecută.

— Pregăteşte sania, îi ordonă Vrăjitoarea, pune hamurile fără clopoţei.

10. VRAJA ÎNCEPE SĂ SE DESTRAME

Acum trebuie să ne întoarcem la domnul şi doamna Castor şi la ceilalţi trei copii. Imediat după ce domnul Castor a spus că nu au timp de pierdut, toţi, în afară de doamna Castor, începură să se înfofolească. Doamna Castor începu să adune săculeţii şi să-i pună pe masă.

— Hai, spuse ea, dă-mi şunca aceea, domnule Castor. Uite, nişte ceai, zahăr şi chibrituri. Şi luaţi şi vreo două-trei pâini din oala de lut din colţ.

— Ce faceţi, doamnă Castor? întreabă Susan.

— Împachetez câte ceva, draga mea, spuse doamna Castor calmă. Doar nu crezi că plecăm la drum fără nimic de mâncare, nu?

— Dar nu avem timp! spuse Susan, încheindu-şi nasturii de la haină. Poate sosi în orice clipă.

— Asta spuneam şi eu, interveni domnul Castor.

— Ia mai lăsă-mă în pace, îi spuse soţia, gândeşte-te, domnule Castor, n-are cum să ajungă aici în următorul sfert de oră.

— Dar nu e bine să avem un avans cât mai mare, întrebă Peter, dacă vrem s-ajungem la Masa de Piatră înaintea ei?

— Nu uitaţi asta, doamnă Castor, îi spuse Susan, de îndată ce-o să vadă c-am plecat va porni la drum în cea mai mare viteză.

— Asta aşa e, spuse doamna Castor. Dar noi n-avem cum s-ajungem înaintea ei orice-am face, pentru că ea o să meargă cu sania, iar noi pe jos.

— Deci... n-avem nici o speranţă? întrebă Susan.

— Nu te agita, draga mea, spuse doamna Castor, mai bine ia o duzină de batiste din sertarul acela. Sigur că mai avem o speranţă. Nu putem ajunge acolo înaintea ei, dar ne putem ascunde şi o putem lua pe drumuri pe care ea nu le cunoaşte şi poate-o să reuşim.

— Aşa e, doamnă Castor, spuse soţul ei. Dar acum chiar trebuie să plecăm de-aici.

— Te rog să nu-ncepi şi mata să te-agiţi, domnule Castor, îi spuse soţia. Aşa. Acum e mai bine. Avem cinci pachete: cel mai mic e pentru cea mai mică persoană, pentru tine, draga mea, adăugă, uitându-se la Lucy.

— Vă rog, haideţi să plecăm, spuse fetiţa.

— Gata, sunt aproape gata, răspunse doamna Castor în cele din urmă, lăsându-l pe soţul ei s-o ajute să-şi pună cizmele. Bănuiesc că maşina de cusut e prea grea s-o luăm cu noi?

— Da, chiar este, spuse domnul Castor. Mult prea grea. Şi sper că nu crezi că o să poţi lucra la ea în timp ce fugim de Vrăjitoare?

— Nu pot suporta gândul c-o s-o găsească Vrăjitoarea aia, spuse doamna Castor, şi-o s-o distrugă sau o s-o fure, mai mult ca sigur.

— Vă rugăm, vă rugăm mult, grăbiţi-vă, spuseră toţi cei trei copii.

Astfel că, în sfârşit, ieşiră cu toţii din casă, iar domnul Castor încuie uşa ("Asta o s-o mai ţină un pic în loc", spuse el) şi porniră la drum, fiecare cu pachetul pe umăr.

Nu mai ningea şi răsărise de-acum luna. Mergeau în şir indian — mai întâi domnul Castor, apoi Lucy, Peter, Susan şi, la urmă, doamna Castor. Domnul Castor îi conduse pe stăvilar spre malul drept al fluviului, iar apoi o luară pe un fel de cărare printre copaci de-a lungul malului. Pereţii văii, scăldaţi în lumina lunii, se ridicau în depărtare, de o parte şi de alta.

— E mai bine să mergem pe aici, prin vale, cât mai mult posibil, spuse domnul Castor. Ea o să fie nevoită să meargă pe sus, pentru că n-ai cum merge cu sania pe-aici.

Dac-ai fi privit întreaga privelişte pe fereastră, dintr-un fotoliu confortabil, ar fi fost foarte plăcut. Dar chiar şi-aşa, lui Lucy îi plăcu la început, însă după ce merseră şi merseră şi merseră, şi când săculeţul pe care-l căra deveni tot mai greu, începu să se întrebe cum o să se descurce până la urmă. Nu mai privi strălucirea orbitoare a fluviului îngheţat, cu cascadele lui de gheaţă şi nici copacii acoperiţi de zăpadă ori luna strălucitoare şi nici puzderia de stele; acum nu mai vedea decât picioarele doamnei Castor mergând lipa-lipa prin zăpadă de parcă n-aveau să se oprească niciodată. După care luna dispăru şi începu iar să ningă. Lucy era atât de obosită încât dormea şi mergea în acelaşi timp când, deodată, băgă de seamă că domnul Castor se îndepărtase de malul apei şi-o luase la dreapta, pe un deal abrupt, acoperit de cele mai dese tufişuri. Se trezi de-a binelea şi-l văzu pe domnul Castor dispărând într-o gaură pe care n-o văzuse până atunci din pricina tufişurilor. De

fapt, în clipa în care-şi dădu seama ce se întâmplă, domnului Castor nu i se mai zărea decât coada scurtă.

Lucy se apleca şi ea şi se târî în urma lui. Apoi auzi pufnituri şi oftaturi în urmă, iar în clipa următoare erau toţi cinci înăuntru.

— Unde suntem? întrebă Peter, cu o voce obosită şi palidă. (Sper că înţelegeţi ce înseamnă o voce palidă.)

— E o ascunzătoare mai veche de-a castorilor, pentru vremuri rele, le spuse domnul Castor. Şi secretă. Nu e cine ştie ce, dar trebuie să dormim câteva ore.

— Dacă n-aţi fi fost toţi atât de grăbiţi când am plecat, aş fi putut lua şi nişte perne, spuse doamna Castor.

"Nu era nici pe departe o peşteră la fel de frumoasă ca aceea a domnului Tumnus", se gândi Lucy. Era o simplă gaură în pământ, dar era curată şi uscată. Era atât de mică încât atunci când se culcară toţi pe jos, păreau o grămadă de haine; şi cum stăteau aşa înghesuiţi, plus că erau încălziţi de la atâta mers pe jos, le era destul de bine. Dacă n-ar fi fost atât de tare pământul de sub ei, ar fi fost perfect. Apoi doamna Castor le dădu o sticlă pe care o trecură de la unul la altul şi bău fiecare câte puţin — te făcea să tuşeşti un pic şi te pişca pe gât, dar te şi încălzea pe dinăuntru — şi adormiră cu toţii.

Lui Lucy i se păru că nu trecuse decât un minut (deşi trecuseră de fapt ore întregi) când se trezi fiindcă-i era un pic frig şi înţepenise; tare-şi dorea să facă o baie fierbinte! Simţi apoi nişte mustăţi lungi care-i gâdilau obrazul şi zări lumina rece a zilei strecurându-se în peşteră. Dar curând era trează de-a binelea. La fel şi toţi ceilalţi. De fapt, stăteau toţi cu gura căscată şi cu ochii larg deschişi şi ascultau: se auzea un sunet care era exact sunetul la care se gândiseră cu toţii (şi uneori chiar li se păruse că-l aud) pe drum ieri seară. Era sunet de clopoţei.

Domnul Castor ieşi din peşteră ca săgeata în clipa în care-l auzi. Poate vi se pare, cum i s-a părut şi lui Lucy pentru o clipă, că a făcut ceva prostesc? Dar, de fapt, era un lucru cât se poate de înţelept. Ştia că se poate căţăra pe mal printre tufişuri şi mărăcini fără să fie văzut; şi voia să vadă neapărat încotro merge sania Vrăjitoarei. Ceilalţi rămaseră în peşteră, curioşi. Aşteptară cam cinci minute. După care auziră ceva care-i în-spăimântă de-a dreptul. Auziră voci.

"Oh, l-a văzut, se gândi Lucy, l-a prins!"

Mare le fu mirarea când îl auziră pe domnul Castor spunându-le :

— E-n regulă, strigă el. Hai, doamnă Castor, ieşi de-acolo. Şi voi, Fii şi Fiice ale lui Adam. E-n regulă. Nu e Aceea.

Nu vorbise corect, bineînţeles, dar aşa vorbesc castorii când sunt emoţionaţi; în Narnia, vreau să spun — în lumea noastră nu vorbesc deloc.

Doamna Castor şi copiii ieşiră buluc din peşteră, clipind când dădură cu ochii de lumina de afară. Erau plini de pământ din cap până-n picioare, şi arătau murdari, nepieptănaţi şi somnoroşi.

— Haideţi! strigă domnul Castor, care aproape că dansa de fericire. Veniţi să vedeţi! Asta-i o lovitură grea pentru Vrăjitoare! Se pare că puterea ei a şi început să se năruiască.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule Castor? întrebă Peter gâfâind, în timp ce urcau peretele abrupt al văii.

— Nu v-am spus, răspunse domnul Castor, că ea a făcut să fie mereu iarnă fără Crăciun? Nu v-am spus? Ei bine, veniţi să vedeţi!

Era într-adevăr o sanie, cu reni şi cu clopoţei. Dar renii erau mult mai mari decât renii Vrăjitoarei, şi nu erau albi, ci maro. Iar în sanie stătea o persoană pe care o recunoscură cu toţii de îndată ce-o văzură. Era un bărbat înalt, îmbrăcat într-o haină roşu-aprins, cu glugă căptuşită cu blană, şi cu o barbă mare şi albă care i se revărsa ca o cascadă înspumată pe piept. Îl recunoscură cu toţii pentru că, deşi nu vezi asemenea persoane decât în Narnia, le vezi poza şi auzi vorbindu-se despre ele şi în lumea noastră — în lumea din partea asta a şifonierului. Dar e cu totul altceva când le vezi în Narnia. Unele din pozele din lumea noastră îl arată pe Moş Crăciun doar vesel şi caraghios. Dar acum, că-l puteau vedea cu adevărat, copiilor nu li se părea că ar fi aşa. Era înalt, şi fericit, şi atât de real încât rămaseră toţi nemişcaţi. Erau foarte bucuroşi, dar în acelaşi timp şi solemni.

— În sfârşit, am venit, spuse el. M-a ţinut departe multă vreme, dar până la urmă am reuşit. Aslan a venit. Magia Vrăjitoarei a început să slăbească.

Iar Lucy simţi cum o cuprinde sentimentul acela de bucurie intensă pe care-l simţi numai când eşti solemn.

— Iar acum, cadourile, spuse Moş Crăciun. O maşină de cusut nouă şi mai bună pentru doamna Castor. O s-o las la voi acasă când trec pe-acolo.

— Dacă nu vă e cu supărare, Moş Crăciun, zise doamna Castor, făcând o plecăciune, e închisă uşa.

— Lacătele şi zăvoarele nu-mi stau mie în cale, spuse Moş Crăciun. Iar domnul Castor, când o să se întoarcă acasă, o să găsească stăvilarul terminat şi reparat şi cu o poartă de ecluză nouă.

Domnul Castor era atât de fericit încât rămase cu gura larg deschisă şi nu putu rosti nici un cuvânt.

— Peter, Fiu al lui Adam, spuse Moş Crăciun.

— Aici, Moş Crăciun, spuse Peter.

— Acestea sunt cadourile tale, sunt arme, nu jucării. O să le foloseşti foarte curând. Ai grijă de ele.

Şi, spunând acestea, îi dădu lui Peter un scut şi o sabie. Scutul era argintiu şi avea desenat pe el un leu roşu ca o căpşună coaptă în clipa în care-o culegi. Mânerul sabiei era din aur şi avea teacă şi curea şi tot ce-i trebuie, iar dimensiunea era exact pe măsura lui Peter, s-o poată folosi. Peter primi aceste daruri cu un aer solemn, fără să spună nimic, pentru că avea sentimentul că e un cadou serios.

— Susan, Fiică a Evei, spuse Moş Crăciun. Astea sunt pentru tine.

Şi îi dădu un arc şi o tolbă cu săgeţi şi un corn micuţ din fildeş.

— Să nu foloseşti arcul decât atunci când te afli la mare strâmtoare, îi spuse. Nu vreau ca tu să iei parte la luptă. Nu prea poţi să ratezi cu arcul ăsta. Iar dacă sufli în corn, oriunde te-ai afla, cred c-o să capeţi ajutor.

La urmă spuse:

— Lucy, Fiică a Evei.

Şi Lucy făcu un pas în faţă. Îi dădu o sticluţă din ceva ce părea a fi sticlă obişnuită (dar mai târziu oamenii au spus că era din diamant) şi un pumnal micuţ.

— În această sticlă, spuse el, se află o licoare făcută din seva uneia dintre florile de foc care cresc în munţii soarelui. Dacă tu sau un prieten de-al tău sunteţi răniţi, câteva picături vă vor vindeca. Iar pumnalul este să te poţi apăra când eşti în mare pericol. Căci nici tu nu trebuie să iei parte în luptă.

— De ce, Moş Crăciun? întrebă Lucy. Cred că... nu ştiu... dar cred că aş fi destul de curajoasă.

— Nu asta-i problema, spuse el. Dar luptele la care iau parte şi femeile sunt urâte. Iar acum, spuse, cu un aer mai puţin serios, am aici ceva pentru voi toţi!

Şi scoase (bănuiesc că din sacul din spate, dar nimeni n-a văzut exact de unde anume) o tavă mare cu cinci ceşti şi farfurioare, o zaharniţă cu zahăr cubic, o cană cu frişcă şi un ceainic mare, aburind. După care strigă:

— Crăciun fericit! Trăiască adevăratul Rege!

Şi pocni din bici. Moş Crăciun, renii şi sania dispărură înainte ca toţi cei prezenţi să-şi dea seama că pleacă.

Peter tocmai îşi scosese sabia din teacă şi i-o arăta domnului Castor când doamna Castor zise:

— Haideţi, haideţi! Nu staţi la taclale până se răceşte ceaiul. Haideţi, bărbaţii! Ajutaţi-ne să ducem tava asta şi să mâncam micul dejun. Ce bine că n-am uitat cuţitul de pâine!

Aşa că merseră înapoi în peşteră unde domnul Castor tăie nişte pâine şi şuncă şi făcu sandvişuri iar doamna Castor turnă ceaiul şi toţi se simţiră bine. Dar nu după mult timp, domnul Castor le spuse:

— E timpul s-o luăm din loc.

11. ASLAN SE APROPIE

In tot acest timp Edmund începuse să se simtă uşor descumpănit. Sperase ca Vrăjitoarea să fie iar drăguţă cu el, cum fusese când se întâlniseră prima dată, dar după ce piticul plecă să pregătească sania, ea nu-i mai adresă nici un cuvânt. În cele din urmă, Edmund prinse curaj şi-o întrebă:

— Maiestate, vă rog frumos, n-aţi putea să-mi daţi nişte rahat? Aţi... aţi... spus că...

Dar aceasta-i răspunse:

— Taci, prostule!

După care păru că se răzgândeşte şi spuse, mai mult în sinea ei:

— Totuşi, n-ar fi prea bine să leşine pe drum.

Apăru un alt pitic.

— Adu-i acestei creaturi umane mâncare şi băutură, spuse ea.

Piticul plecă şi se întoarse îndată cu un castronaş din metal plin cu apă şi o farfurie de metal pe care era o bucată de pâine uscată. Le puse pe jos, lângă Edmund, zâmbind scârbos.

— Rahat pentru micul Prinţ, spuse. Ha! Ha! Ha!

— Ia-l de-aici, spuse Edmund îmbufnat. Nu-mi place pâinea uscată.

Dar Vrăjitoarea se repezi spre el cu o expresie atât de fioroasă pe chip încât băiatul îşi ceru scuze şi începu să ciugulească pâinea care era atât de veche încât aproape că n-o putea înghiţi.

— Mulţumeşte-te cu ce ai, s-ar putea să treacă mult timp până când o să mai primeşti altă pâine, spuse Vrăjitoarea.

În timp ce mânca încă, primul pitic se întoarse şi-i anunţă că sania este gata. Vrăjitoarea Albă se ridică şi ieşi, ordonându-i lui Edmund să vină cu ea. Când ieşiră în curte, ningea din nou, dar ea nici nu băgă de seamă şi-i spuse lui Edmund să urce lângă ea în sanie. Dar, înainte de a pleca, îl chemă pe Maugrim. Acesta se apropie de sanie ca un câine credincios.

— Ia-l cu tine pe cel mai rapid dintre lupi şi du-te imediat la casa Castorilor, îi spuse Vrăjitoarea, şi omoară tot ce găseşti acolo. Dac-au plecat deja, fugi spre Masa de Piatră, dar ai grijă să nu fii văzut. Aşteaptă-mă acolo. Eu trebuie să merg multe mile spre vest ca să pot traversa fluviul. S-ar putea să ajungi acolo înaintea lor. Dacă dai de ei, ştii ce ai de făcut.

— Aşa voi face, Maiestate, mormăi Lupul, luând-o la fugă prin zăpadă şi întuneric.

În numai câteva minute găsise deja un alt lup cu care alerga pe baraj spre casa Castorilor care era, fireşte, goală. Ar fi fost vai de Castori şi de copii dacă nu s-ar fi stricat vremea, pentru că lupii le-ar fi luat urma — şi aproape sigur că i-ar fi ajuns din urmă înainte ca ei să ajungă la peşteră. Dar acum, fiindcă începuse din nou să ningă, li se pierduse urma de tot.

Între timp, piticul dădu bice renilor. Vrăjitoarea şi Edmund o porniră prin frig şi întuneric. Edmund n-avea haină, aşa că nu se simţea prea bine. După un sfert de oră, era acoperit de zăpadă şi curând renunţă să se mai scuture pentru că nici n-apuca bine să se scuture că era iar acoperit de zăpadă. Era ud până la piele. Şi tare nefericit! Nu erau semne că Regina ar mai avea de

gând să-l facă Rege. Toate lucrurile pe care şi le spusese până atunci, ca să creadă că e bună şi amabilă şi că de fapt avea o parte bună, i se păreau acum prosteşti. Ar fi dat orice să se întâlnească acum cu ceilalţi — chiar şi cu Peter! Singura consolare era să-ncerce să se convingă că totul era un vis din care urma să se trezească dintr-o clipă în alta. Şi cum mergeau aşa, oră după oră, chiar că începu să i se pară un vis.

Călătoria dură mult mai mult decât aş putea s-o descriu eu, chiar dac-aş scrie pagini întregi. Dar voi sări peste acest capitol şi voi relua povestea din clipa în care ninsoarea încetase şi se făcuse iar lumină, iar ei alergau la lumina zilei. Dar merseră mai departe, şi mai departe, iar în jur nu se auzea decât zgomotul făcut de sanie prin zăpadă şi scârţâitul frâului. După care, în sfârşit, Vrăjitoarea spuse:

— Ce-i acolo? Opreşte!

Ceea ce şi făcură.

Edmund îşi dorea din tot sufletul s-o audă spunând ceva despre micul dejun. Dar ea avusese cu totul şi cu totul alt motiv să se oprească. Puţin mai încolo, sub un copac, stătea un grup vesel, două veveriţe cu copiii lor, doi satiri, un pitic şi un vulpoi bătrân. Stăteau toţi în jurul unei mese. Edmund nu vedea prea bine ce anume mâncau, dar mirosea tare bine şi masa era împodobită; i se păru chiar că vede budincă cu prune. În clipa în care se opri sania, Vulpoiul, care era în mod evident cel mai în vârstă dintre ei, tocmai se ridicase în picioare, cu un pahar în laba dreaptă şi părea a fi pe punctul de a spune ceva. Dar când văzură sania oprindu-se şi cine era în ea, toată bucuria de pe faţă le dispăru pe dată. Una din veveriţe rămase cu furculiţa în aer, iar unul din satiri cu furculiţa în gură. Veveriţele mici ţipară îngrozite.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Regina Vrăjitoare.

Nu primi nici un răspuns.

— Vorbeşte, vierme! spuse din nou. Sau poate vrei să te-ajute piticul cu un bici? Ce-nseamnă bucuria asta, risipa asta, toată distracţia asta? De unde aveţi toate lucrurile acelea?

— Aveţi milă, Maiestate, începu Vulpoiul, le-am primit. Şi dacă nu vă e cu supărare, aş îndrăzni să închin acest pahar în cinstea Maiestăţii voastre...

— Cine vi le-a dat? întrebă Vrăjitoarea.

— M-m-moş Crăciun, se bâlbâi Vulpoiul.

— Ce? urlă Vrăjitoarea, sărind din sanie şi apropiindu-se de animalele îngrozite. Doar n-a fost aici! Nu se poate să fi fost aici! Cum îndrăzniţi... Recunoaşteţi că m-aţi minţit şi vă iert de data asta.

În clipa aceea una din veveriţele micuţe îşi pierdu capul cu desăvârşire.

— Ba da, ba da, a fost! strigă, bătând cu linguriţa în masă.

Edmund văzu cum Vrăjitoarea îşi muşcă buzele atât de tare că-i curse o picătură de sânge pe pielea albă.

Îşi ridică bagheta.

— Oh, nu, te rog, nu face asta, strigă Edmund, dar în timp ce striga ea ridicase deja bagheta şi, în aceeaşi clipă, grupul cel vesel deveni un grup de statui (una cu furculiţa în gura de piatră) care stăteau în jurul unei mese de piatră pe care erau farfurii de piatră şi o budincă cu prune din piatră.

— Iar tu, îi spuse Vrăjitoarea lui Edmund, pocnindu-l în timp ce urca la loc în sanie, să te-nveţi minte să ceri îndurare pentru spioni şi trădători. Dă-i drumu'!

Pentru prima dată în viaţă, lui Edmund îi fu milă şi de altcineva în afară de propria-i persoană. Era foarte impresionat de statuile acelea micuţe care aveau să stea acolo, tăcute, în lumina zilei şi în bezna nopţii, până când au să fie acoperite de muşchi iar feţele au să le fie brăzdate de crăpături.

Acum o porniseră iar la drum în viteză. Curând, Edmund observă că zăpada pe care o împrăştia sania în jurul lor era mai umedă decât în seara trecută. Observă şi că nu-i mai era tot atât de frig. Şi începea să se lase ceaţa. De fapt, cu fiecare clipă care trecea, era tot mai cald şi ceaţa devenea tot mai deasă. Iar sania nu mai aluneca la fel de bine ca înainte. La început crezu că din pricină că renii sunt obosiţi, dar curând îşi dădu seama că nu asta era cauza. Sania derapa şi se zdruncina de parcă s-ar fi izbit de pietre. Şi, deşi piticul îi biciuia pe bieţii reni cât putea, sania aluneca tot mai încet. De asemenea, se auzea parcă un zgomot ciudat în jur, dar era acoperit de cel făcut de sanie şi de glasul piticului care ţipa la reni. Dintr-o dată sania se împotmoli atât de tare că nu mai putu fi urnită din loc. Urmă o clipă de linişte. Şi, în liniştea aceea, Edmund putu în sfârşit să audă celălalt zgomot. Era un zgomot ciudat, plăcut, foşnitor, şi cu toate acestea nu era chiar atât de ciudat, îl mai auzise undeva, dar nu-şi putea aminti unde. Apoi, dintr-o dată, îşi aminti. Era

zgomotul unei ape curgătoare. De jur împrejur, deşi nevăzute, erau pârâiaşe murmurânde şi clipocinde. Îi tresări inima (deşi nu ştia de ce anume) când îşi dădu seama că îngheţul e pe sfârşite. Undeva mult mai aproape se auzea apa picurând de pe crengile copacilor. Uitându-se la unul din copaci văzu căzând zăpada şi, pentru prima dată de când venise în Narnia, zări verdele închis al unui brad. Dar nu avu timp să asculte sau să se mai uite pentru că Vrăjitoarea spuse:

— Nu te holba, prostule! Dă-te jos şi dă o mână de ajutor.

Edmund trebui să se supună. Coborî în zăpadă — care era de-acum topită — şi îl ajută pe pitic să tragă sania din groapa plină de noroi în care intrase.

Până la urmă reuşiră s-o scoată de-acolo, şi, biciuindu-i fără milă pe reni, piticul reuşi să facă sania s-o pornească din nou la drum. Acum chiar că se topea zăpada; începură să se zărească pete de iarbă verde peste tot. Dacă n-aţi avut în faţa ochilor o lume acoperită de zăpadă cum fusese aceea pe care o văzuse Edmund, cu greu o să vă puteţi imagina ce binecuvântare erau aceste pete verzi după albul nesfârşit de dinainte. După o vreme, sania se opri iar.

— N-avem ce face, Maiestate, zise piticul. Nu mai putem merge cu sania prin apăraia asta.

— Atunci va trebui să mergem pe jos, spuse Vrăjitoarea.

— Pe jos n-o să-i ajungem niciodată din urmă, mormăi piticul. Mai ales că au un avans mare.

— Da' tu ce eşti, sclav sau consilier? îl întrebă Vrăjitoarea. Fă ce ţi se spune. Leagă-i creaturii mâinile la spate cu o frânghie şi ţine bine frânghia. Şi ia-ţi biciul. Dezleagă renii, au să se ducă singuri acasă.

Piticul ascultă ordinele; în câteva minute Edmund se văzu obligat să meargă cât de repede putea cu mâinile legate la spate. Aluneca în zloată şi noroi şi pe iarba udă, şi de fiecare dată când aluneca piticul îl blestema şi uneori îl mai şi biciuia. Vrăjitoarea venea în urma piticului strigând întruna:

— Mai repede! Mai repede!

Cu fiecare clipă, petele de verdeaţă se făceau tot mai mari, iar petele albe de zăpadă se făceau tot mai mici. În fiecare clipă, tot mai mulţi copaci îşi scuturau veşmântul de zăpadă. Curând, oriunde te uitai, vedeai, în locul contururilor albe, verdele închis al brazilor sau negrul crengilor golaşe ale stejarilor, mestecenilor

sau ulmilor. Apoi, ceaţa deveni aurie după care dispăru complet. Raze delicioase de soare pătrundeau printre crengile pădurii, iar deasupra, printre vârfurile copacilor, se zărea un cer albastru.

Curând începură să se întâmple şi alte lucruri minunate. Când ajunseră într-o poiană între mesteceni argintii Edmund zări pământul acoperit peste tot de flori mici şi galbene de rostopască.

Zgomotul apei deveni tot mai puternic. Curând chiar traversară un pârâu. Pe malul celălalt creşteau ghiocei.

— Vezi-ţi de treaba ta, îi spuse piticul, văzând că Edmund întoarce capul să se uite la ei şi-l trase cu răutate de frânghia cu care îl legase.

Dar, desigur, asta nu-l putu împiedica pe Edmund să vadă. Doar cinci minute mai târziu observă nişte tulpinile de şofran sub un copac bătrân — aveau flori aurii şi roşii şi albe. Se auzi apoi un sunet şi mai plăcut decât zgomotul apei. Chiar lângă cărarea pe care mergeau se auzi o pasăre ciripind pe creanga unui copac. O alta îi răspunse undeva mai încolo. După care, de parcă acesta fusese un fel de semnal, începură să se audă ciripituri din toate direcţiile; întreaga pădure răsuna în următoarele minute de cântecul păsărilor. Ori încotro se uita, Edmund vedea păsări oprindu-se pe ramuri sau zburând, hârjonind-se, certându-se ori aranjându-şi penele cu ciocul.

— Mai repede! Mai repede! strigă Vrăjitoarea.

Nu se mai zărea nici urmă de ceaţă. Cerul se făcea tot mai albastru şi pe alocuri se zăreau gonind nori albi. Poieniţele erau acoperite de ciuboţica-cucului. Se porni un vânt blând care împrăştie stropii de apă de pe crengile copacilor şi care aduse cu el spre feţele călătorilor plăcute miresme răcoritoare. Copacii se treziră din nou la viaţă. Zadele şi mestecenii înverziseră, iar salcâmii erau aurii. Câteva clipe mai târziu fagii aveau ramurile acoperite de frunze delicate şi transparente. Lumina care se strecura printre copaci era şi ea verde. O albină traversă bâzâind cărarea.

— Ăsta nu e dezgheţ, spuse piticul, oprindu-se brusc. Asta e chiar Primăvară. Ce ne facem? S-a terminat cu iarna ta, ascultă-mă pe mine! Asta e mâna lui Aslan.

— Dacă mai pomeneşte vreunul dintre voi numele ăsta, spuse Vrăjitoarea, va fi omorât pe loc.

12. PETER DĂ PRIMA BĂTĂLIE

În acest timp, la o depărtare de mile, castorii şi copiii merseseră ore întregi prin ceea ce li se părea a fi un vis minunat. Îşi scoseseră de mult paltoanele. De-acum nici nu se mai opreau să-şi spună unul altuia "Uite un toporaş!" sau "Uite nişte clopoţei!" sau "Ce-o fi mireasma asta minunată?" ori pur şi simplu "Auzi sturzu' ăla?". Mergeau tăcuţi, îmbătaţi de minunăţia din jur, ba în bătaia soarelui, ba la umbra desişurilor înverzite sau prin poieniţe acoperite de muşchi, unde ulmii îşi ridicau acoperişul de frunze mult deasupra capetelor lor ori printre tufişuri de coacăz în floare sau printre gherghine a căror mireasmă dulce te învăluia.

Fuseseră şi ei la fel de miraţi ca Edmund când văzuseră dispărând iarna şi pădurea trecând în numai câteva ore din ianuarie în mai. Nici măcar nu ştiuseră că asta avea să se întâmple o dată cu venirea lui Aslan în Narnia (ceea ce Vrăjitoarea ştiuse prea bine). Dar ştiau că vrăjile ei aduseseră iarna fără sfârşit şi deci înţeleseră, la vederea acestei primăveri magice, că se întâmplase ceva cu vrăjile ei. După ce văzură că dezgheţul continuă timp de mai multe ore îşi dădură seama că Vrăjitoarea n-o să-şi mai poată folosi sania. Aşa că nu se mai grăbiră prea tare; începură să facă popasuri mai dese şi mai lungi. Erau tare obosiţi de-acum, fireşte; dar nu erau groaznic de obosiţi — mergeau doar mai încet şi erau mai visători şi tăcuţi, ca atunci când te întorci acasă după o zi lungă petrecută la iarbă verde. Susan avea o băşică la călcâi.

Se îndepărtaseră de cursul fluviului de mai multă vreme; drumul spre Masa de Piatră era undeva la dreapta (adică un pic spre sud). Şi chiar dacă nu ar fi trebuit s-o ia pe aici tot n-ar mai fi putut merge de-a lungul apei după pornirea dezgheţului pentru că o dată cu topirea zăpezii, apele fluviului începuseră să iasă cu zgomot din albie şi n-ar fi durat mult până când cărarea ar fi fost acoperită de ape gălbui.

Soarele apunea, aruncând lumini tot mai roşii, iar umbrele se lungeau tot mai mult şi florile începură să-şi închidă petalele.

— Nu mai avem mult, spuse domnul Castor, făcându-le semn s-o ia în sus pe un deal acoperit de muşchi mătăsos şi

moale (era plăcut să calci pe el cu picioarele ostenite) spre un loc unde creşteau numai copaci înalţi, depărtaţi unul de altul.

Cum erau la capătul zilei, urcuşul îi făcu să gâfâie din greu. Şi chiar când Lucy începuse să se întrebe dacă o să fie în stare să ajungă în vârful dealului fără să mai facă un popas, se trezi că ajunseseră deja în vârf.

Se aflau într-un loc verde de unde puteai vedea pădurea întinzându-se în toate direcţiile. Numai drept în faţă, undeva spre răsărit, se zărea ceva mişcător, care sclipea.

— Dumnezeule, îi şopti Peter lui Susan, e marea!

Şi chiar în vârful acestui deal se afla Masa de Piatră. Era o bucată mare de piatră cenuşie care se sprijinea de alte patru pietre puse pe verticală. Era tare veche şi încrustată cu fel de fel de linii şi cifre ciudate care păreau a fi literele unui alfabet necunoscut. Privindu-le te cuprindea un sentiment ciudat. Următorul lucru pe care-l zăriră fu un cort ridicat la marginea luminişului. Era un cort nemaipomenit, mai cu seamă acum când cădea pe el lumina soarelui care apunea. Părea făcut din mătase galbenă, cu corzi purpurii şi ţăruşi din fildeş; undeva deasupra, în bătaia brizei care adia dinspre marea îndepărtată, flutura un steag pe care era un leu roşu pornit la atac. În timp ce se uitau la el, de undeva din dreapta se auzi sunet de muzică şi, întorcându-se într-acolo, văzură ceea ce veniseră să vadă.

Aslan era în mijlocul unui grup de creaturi adunate în jurul lui în forma unui pătrar de lună: Femei-Copac şi Femei-Fântână (Driade şi Naiade cum li se spunea în lumea noastră) cu instrumente muzicale; ele cântau muzica pe care o auziseră copiii. Erau şi patru centauri. Partea de cal semăna foarte mult cu un cal de ţară din Anglia, iar partea de om semăna cu un uriaş sever, dar chipeş. Zăriră şi un inorog, şi un bivol cu cap de om, un pelican, un vultur şi un câine mare. Lângă Aslan stăteau doi leoparzi: unul îi ţinea coroana, iar celălalt drapelul. Castorii şi copiii nu ştiau ce să facă sau ce să spună când îl zăriră pe Aslan. Oamenii care n-au fost niciodată în Narnia cred că unele lucruri pot fi înfricoşătoare şi bune în acelaşi timp. Dacă şi copiii crezuseră vreodată asta, acum fură vindecaţi. Căci în clipa în care încercară să se uite spre chipul lui Aslan îi zăriră coama aurie şi ochii mari, solemni şi pătrunzători de rege. În clipa aceea îşi dădură seama că nu se pot uita la el şi începură să tremure.

— Hai, ce mai staţi, le şopti domnul Castor.
— Mai întâi dumneavoastră, şopti Peter.
— Ba nu, îi răspunse domnul Castor tot în şoaptă, mai întâi Fiii lui Adam şi mai apoi animalele.
— Susan, îi şopti Peter, ce zici? Domnişoarele mai întâi.
— Nu, nu, cine-i mai mare, şopti Susan.
Şi, fireşte, cu cât trecea timpul cu atât se simţeau mai încurcaţi. În cele din urmă Peter înţelese că el era cel care trebuia să vorbească primul. Îşi scoase sabia şi o ridică în semn de salut, după care le spuse în grabă celorlalţi:
— Hai, veniţi-vă în fire.
Se apropie de Leu şi spuse:
— Aslan, am sosit.
— Fii binevenit, Peter, Fiu al lui Adam, spuse Aslan. Fiţi binevenite, Susan şi Lucy, Fiice ale Evei. Bine-aţi venit, Castorilor.
Avea un glas puternic care îi linişti. Acum erau veseli şi calmi şi nu se mai simţeau încurcaţi că stau fără să spună nimic.
— Da' unde-i al patrulea? întrebă Aslan.
— Preamărite Aslan, a încercat să-i trădeze, s-a dus la Vrăjitoarea Albă, răspunse domnul Castor.
Peter se simţi dator să adauge ceva.
— Am şi eu partea mea de vină. Eram furios pe el şi cred că din cauza asta a făcut ce-a făcut.
Aslan nu spuse nimic: nici nu-l acuză, nici nu-l iertă pe Peter, îl privi doar cu ochii lui mari. Şi tuturor li se părea că nici nu mai este nimic de spus.
— Aslan, vă rog, începu Lucy, credeţi că putem face ceva să-l salvăm pe Edmund?
— Vom face tot ce trebuie, îi răspunse Aslan. Dar s-ar putea să fie mai greu decât credeţi.
După care tăcu iar o vreme. Până atunci lui Lucy i se păruse că avea un chip măreţ şi puternic şi calm; acum i se păru, deodată, că era şi trist. Dar în clipa următoare expresia de tristeţe dispăru cu desăvârşire. Leul îşi scutură coama şi bătu din labe ("Ce labe îngrozitoare, bine că ştie cum să-şi ascundă ghearele", se gândi Lucy) şi spuse:
— Între timp, pregătiţi masa. Doamnelor, conduceţi-le pe aceste Fiice ale Evei în cort şi ajutaţi-le.

După ce plecară fetele, Aslan îşi puse laba — şi, deşi îşi ţinea ghearele ascunse, era tare grea — pe umărul lui Peter şi-i spuse:

— Vino, Fiu al lui Adam, să-ţi arăt în depărtare castelul unde vei fi Rege.

Peter, cu sabia încă scoasă, merse cu Leul spre marginea dinspre răsărit a culmii dealului. Undeva în spatele lor soarele apunea, aşa încât întreaga vale era învăluită în lumina asfinţitului — codri şi dealuri şi văi şi, asemeni unui şarpe argintiu, fluviul cel mare. Şi dincolo de toate acestea, undeva departe, departe, se zărea marea, iar dincolo de mare cerul, acoperit de nori rozalii în lumina apusului de soare. În locul unde ţinutul Narniei întâlnea marea, chiar la vărsarea fluviului în mare, se zărea ceva strălucind pe un deluşor. Strălucea pentru că era un castel şi lumina soarelui se reflecta în toate ferestrele care priveau spre Peter şi spre apus. Lui Peter i se păru că vede o stea mare care poposise pe malul mării.

— Omule, spuse Aslan, acela este Cair Paravel al celor patru tronuri, iar tu vei sta ca Rege pe unul dintre ele. Ţi-l arăt ţie pentru că tu eşti cel dintâi născut şi vei fi Marele Rege, deasupra celorlalţi.

Peter tăcu şi de această dată pentru că în chiar acea clipă liniştea fu întreruptă de un zgomot ciudat. Semăna cu un corn de vânătoare, dar parcă eră ceva mai puternic.

— Este cornul de vânătoare al surorii tale, îi spuse Aslan cu glas atât de scăzut de-ai fi crezut că toarce, dacă poţi spune despre un leu că toarce fără să-l jigneşti.

În prima clipă Peter nu înţelese. Dar mai apoi, văzu cum toate creaturile o iau la goană şi îl auzi pe Aslan spunând:

— Înapoi! Lăsaţi-l pe Prinţ să-şi dovedească vitejia!

Şi atunci înţelese. O luă la goană spre cort, cât de repede putu. Acolo îl aştepta o imagine îngrozitoare.

Naiadele şi Driadele fugeau care încotro. Lucy alergă spre el în viteză. Era albă la faţă ca varul. După care o zări pe Susan fugind spre un copac şi căţărându-se în el, urmată de o fiară mare cenuşie. La început, lui Peter i se păru că e un urs. Apoi i se păru că e Alsacian, deşi era mult prea mare pentru un câine. După care îşi dădu seama că e un lup care se ridicase pe labele din spate, cu labele din faţă sprijinite de trunchiul copacului, urlând furios. Părul de pe spate era tot zbârlit. Susan nu reuşise

să urce mai sus de a doua ramură. Unul din picioare îi atârna atât de jos încât era la doar câţiva centimetri deasupra colţilor fiarei. Peter se întrebă de ce nu încearcă să se caţere mai sus sau măcar să se apuce mai bine; dar în clipa următoare îşi dădu seama că e pe cale de a leşina şi că s-ar putea deci să cadă.

Peter nu se simţi deloc prea viteaz: ba dimpotrivă, aproape că i se făcu rău. Dar asta n-avea nici o importanţă fiindcă ştia ce are de făcut. Se repezi spre monstru şi încercă să-l lovească într-o parte cu sabia, dar nu-l nimeri. Cu viteza fulgerului, Lupul se întoarse spre el, cu ochii arzând, cu gura larg deschisă şi urlând de furie. Dacă n-ar fi urlat de furie l-ar fi încolţit pe dată. Dar aşa — deşi totul se petrecu atât de repede, încât Peter nici nu avu timp să se gândească — avu o secundă în care să se ferească şi să-i înfigă sabia, printre labele din faţă, drept în inimă. După care urmă o clipă de coşmar. Peter încerca să scoată sabia, iar Lupul nu părea nici mort, nici viu, şi-i izbea fruntea cu colţii. Totul era numai sânge, sudoare şi păr. O clipă mai târziu, fiara zăcea moartă iar Peter reuşise să-şi scoată sabia din pieptul ei. Îşi îndreptă spatele şi-şi şterse faţa de sudoare. Se simţea frânt de oboseală. Susan coborî imediat din copac. Se îmbrăţişară tremurând şi trebuie să vă spun că au şi vărsat ceva lacrimi. Dar în Narnia nimeni nu-i dispreţuieşte pe cei care plâng.

— Repede! Repede! se auzi vocea lui Aslan. Centauri! Vulturi! Mai e un lup în tufişuri. Acolo, în spatele vostru. După el, toţi! O să fugă la stăpâna lui. Acum avem ocazia s-o găsim pe Vrăjitoare şi să-l salvăm pe al patrulea Fiu al lui Adam.

Pe dată se auzi zgomot de copite şi de aripi şi vreo zece din cele mai rapide creaturi dispărură în întunericul care se lăsase.

Peter, cu sufletul la gură, se întoarse şi-l zări pe Aslan lângă el.

— Ai uitat să-ţi cureţi sabia, îi spuse acesta.

Adevărat. Peter se înroşi până în vârful urechilor când îşi văzu sabia mânjită de sângele şi părul Lupului. Se aplecă şi-o curăţă de iarbă, apoi o mai şterse o dată şi de haină.

— Dă-mi-o şi îngenunchează, Fiu al lui Adam, îi spuse Aslan.

După ce băiatul îngenunche, îl atinse cu sabia şi-i spuse:

— Ridică-te, Sir Peter Spaima Lupilor. Şi, orice s-ar întâmpla, nu uita să-ţi cureţi sabia.

13. MAGIA DIN ZORII TIMPULUI

Acum e timpul să ne întoarcem la Edmund.

După ce merse cu mult mai mult decât şi-ar fi închipuit că se poate merge, Vrăjitoarea se opri în cele din urmă într-o vale întunecoasă umbrită de brazi şi de tisă. Edmund pur şi simplu se prăbuşi. Se întinse cu faţa la pământ şi nici nu-i mai păsa ce o să i se întâmple. Nu-şi dorea decât să-l lase să stea culcat. Era atât de obosit că nici nu mai simţea dacă-i e foame ori sete. Vrăjitoarea vorbea ceva cu piticul, în şoaptă, lângă el.

— Nu, spuse piticul, nu mai are rost, Maiestate, e prea târziu. Cred că au ajuns deja la Masa de Piatră.

— Poate ne găseşte Lupul şi ne aduce vreo ştire, zise Vrăjitoarea.

— Dacă vine nu cred să ne aducă veşti prea bune, spuse piticul.

— Patru tronuri în Cair Paravel, începu Vrăjitoarea. Ce-ar fi dacă numai trei din ele vor fi ocupate? Atunci profeţia nu s-ar mai adeveri.

— Ce importanţă mai are acum, când EL e deja aici? o întrebă piticul.

N-avea curajul să pomenească numele de Aslan în faţa stăpânei.

— S-ar putea să nu stea prea mult. Apoi... am putea să-i atacăm pe cei trei la Cair.

— Ar fi totuşi mai bine să-l ţinem pe ăsta, propuse piticul, izbindu-l pe Edmund cu piciorul, ca să putem negocia.

— Da, ca să vină să-l salveze, pufni Vrăjitoarea cu dispreţ.

— Atunci, spuse piticul, mai bine-am face ce-avem de făcut chiar acum.

— Aş vrea s-o fac chiar pe Masa de Piatră, zise Vrăjitoarea. Acela este locul potrivit. Acolo s-a făcut întotdeauna.

— O să treacă multă vreme până când să putem folosi iar Masa de Piatră ca înainte, spuse piticul.

— Adevărat, fu de acord Vrăjitoarea. Să începem.

În clipa aceea veni spre ei în fugă un Lup.

— I-am văzut. Sunt la Masa de Piatră. Cu El. Mi-au omorât căpitanul, pe Maugrim. Am stat ascuns în tufişuri şi-am văzut tot. L-a omorât unul din Fiii lui Adam. Fugiţi! Fugiţi!

— Nu! spuse Vrăjitoarea. Nu trebuie s-o luăm la goană. Du-te repede şi spune-le oamenilor mei să vină aici cât de repede pot. Cheamă-i pe uriaşii şi pe vârcolacii care sunt de partea noastră. Cheamă Vampirii, Nălucile, Căpcăunii şi Minotaurii. Pe Mumele-pădurii, Stafiile şi pe toţi cei care sălăşluiesc în Ciupercile Otrăvitoare. Vom lupta. Doar mai am încă bagheta magică. O să-i transform pe toţi în stană de piatră. Fugiţi! Eu mai am ceva de terminat până vă întoarceţi.

Fiara îşi înclină capul, se întoarse şi o luă la goană.

— Deci, începu, n-avem masă... Să vedem... Ar fi mai bine să-l punem lângă un trunchi de copac.

Edmund se trezi ridicat cu brutalitate în picioare. După care piticul îl puse cu spatele lipit de un copac şi-l legă fedeleş. O văzu pe Vrăjitoare scoţându-şi mantaua. Avea nişte braţe îngrozitor de albe. De fapt, de-asta şi reuşi să le vadă, fiindcă erau atât de albe, căci altceva nu prea reuşea să vadă din pricina întunericului din vale.

— Pregăteşte victima, spuse Vrăjitoarea.

Piticul îl desfăcu pe Edmund la guler, îl apucă de păr şi-i trase capul pe spate astfel încât să trebuiască să-şi ridice bărbia. După care Edmund auzi un zgomot ciudat fâşş-fâşş-fâşş. În prima clipă nu-şi dădu seama ce e, dar apoi înţelese. Era zgomotul unui cuţit care era ascuţit.

Şi tot în clipa aceea auzi strigăte puternice venind din toate direcţiile — zgomot de copite şi fâlfâit de aripi. Vrăjitoarea scoase un ţipăt. Nu se mai înţelegea nimic. După care se trezi că este dezlegat. Se simţi apucat de braţe puternice şi auzi glasuri blânde spunând:

— Să-l punem să stea întins... dă-i nişte vin... bea asta... stai liniştit... o să-ţi revii într-o clipă.

Apoi auzi glasuri care nu vorbeau cu el ci între ele. Spuneau lucruri ca:

— Cine-a prins-o pe Vrăjitoare?

— Credeam că tu.

— Nu, eu n-am mai văzut-o după ce i-am luat cuţitul din mână. Am fugit după pitic. Vrei să spui c-a scăpat?

— Nu le poţi face pe toate în acelaşi timp. Ce-i asta? Ah, o buturugă.

În clipa asta Edmund leşină.

Curând centaurii, inorogii, căprioarele şi păsările (erau, fireşte, cei pe care Aslan îi trimisese să-l salveze, în capitolul precedent) porniră înapoi spre Masa de Piatră, luându-l pe Edmund cu ei.

Dar dac-ar fi văzut ce s-a întâmplat în valea aceea după plecarea lor cred c-ar fi fost tare miraţi.

Totul era nemişcat şi în curând luna strălucea pe cer; dac-aţi fi fost acolo, aţi fi văzut lumina lunii învăluind o buturugă şi un bolovan destul de mare. Şi dacă v-aţi fi uitat mai mult timp, aţi fi început să vă gândiţi că parcă e ceva ciudat cu buturuga şi cu bolovanul. Şi vi s-ar fi părut că bolovanul seamănă foarte bine cu un bărbat scund şi gras care stă ghemuit. Şi dacă v-aţi mai fi uitat o vreme, aţi fi văzut cum buturuga o ia din loc şi merge spre bolovan şi cum bolovanul se ridică şi începe să vorbească cu buturuga. Căci, în realitate, buturuga şi bolovanul erau Vrăjitoarea şi piticul. Ea ştia cum să facă lucrurile să pară altceva decât ceea ce sunt, şi avusese prezenţa de spirit să facă asta în clipa în care i se luase cuţitul din mână. Avusese grijă să ţină strâns bagheta, aşa c-o mai avea.

A doua zi dimineaţă, când ceilalţi copii (care dormiseră pe perne în cort) se treziră, domnul Castor le spuse că noaptea trecută fratele lor fusese salvat şi adus în tabără. Iar acum era la Aslan. De îndată ce terminară de mâncat micul dejun, ieşiră cu toţii din cort şi-i văzură pe Aslan şi pe Edmund stând de vorbă pe iarba înrourată, departe de toţi ceilalţi. Nu e nevoie să vă spun (de altfel, nici n-a auzit nimeni) ce spunea Aslan, dar a fost o discuţie pe care Edmund n-a uitat-o niciodată. În timp ce copiii se apropiau, Aslan se întoarse şi o porni spre ei cu Edmund.

— Iată-l pe fratele vostru, le spuse, şi să nu-l mai întrebaţi despre ce-a fost. Ce-a fost a fost.

Edmund dădu mâna cu ei şi le spuse fiecăruia în parte:

— Îmi pare rău.

Şi toţi îi spuseră:

— Nu-i nimic.

Toţi ar fi vrut să spună ceva care să arate clar că-l iertaseră, ceva obişnuit şi firesc, dar nimeni nu putu găsi cuvintele potrivite. Înainte însă să înceapă să se simtă încurcaţi, apăru un leopard care-i spuse lui Aslan:

— Maiestate, a venit un sol din partea inamicului, care vă roagă să-l primiţi.

— Să se apropie, spuse Aslan.

Leopardul plecă şi după scurt timp se întoarse cu piticul.

— Care-i mesajul, Fiu al Pământului? întrebă Aslan.

— Regina Narniei şi împărăteasa Insulelor Îndepărtate doreşte să vă vorbească, spuse piticul, în legătură cu ceva care vă priveşte şi pe dumneavoastră în egală măsură.

— I-auzi, Regina Narniei! pufni domnul Castor. Ce neobrăzare...

— Linişte, Castore, îi spuse Aslan. Toate la vremea lor. Acum n-avem timp să ne certăm în legătură cu titlurile. Spune-i stăpânei tale, Fiu al Pământului, că-i garantez cale liberă să vină la mine cu condiţia să-şi lase bagheta la stejarul cel mare.

Piticul fu de acord şi cei doi leoparzi plecară cu el să vadă dacă totul este în regulă.

— Da' dacă-i transformă pe leoparzi în stană de piatră? îl întrebă în şoaptă Lucy pe Peter.

Cred că şi leoparzilor le trecuse acelaşi lucru prin minte; în orice caz, li se zbârlise părul pe spate şi aveau cozile ridicate — ca nişte pisici la vederea unui câine necunoscut.

— O să fie bine, îi şopti Peter. Nu i-ar fi trimis dacă n-ar fi sigur c-o să fie bine.

Câteva clipe mai târziu apăru Vrăjitoarea în persoană pe vârful dealului şi se duse drept spre locul unde se afla Aslan. Cei trei copii, care n-o mai văzuseră până atunci, se cutremurară zărindu-i chipul. Iar dinspre animalele prezente se auziră mormăituri. Deşi soarele strălucea pe cer, îi cuprinse pe toţi frigul dintr-o dată. Singurele persoane de faţă care păreau să se simtă în largul lor erau Aslan şi Vrăjitoarea. Era una din cele mai ciudate imagini — să vezi cele două chipuri, unul auriu şi altul de un alb cadaveric atât de aproape unul de altul. Nu că Vrăjitoarea l-ar fi privit pe Aslan în ochi. Doamna Castor băgă de seamă numaidecât.

— Aslan, există aici un trădător, spuse Vrăjitoarea.

Desigur, toţi cei de faţă ştiau că se referă la Edmund. Dar Edmund nu se mai gândea la el după toate cele prin care trecuse şi mai ales după discuţia pe care o avusese cu Aslan dimineaţa aceea. Nu-i păsa de ce spune Regina şi continuă să-l privească pe Aslan.

— Oricum, spuse Aslan, nu pe tine te-a trădat.

— Aţi uitat de Magia Ascunsă? îl întrebă Vrăjitoarea.

— Să zicem c-am uitat, răspunse Aslan cu voce gravă. Spune-ne tu.

— Să vă spun eu? făcu Vrăjitoarea, cu o voce care se făcu deodată mai subţire. Să vă spun eu ce scrie pe Masa de Piatră de lângă noi? Să vă spun eu că literele adânc încrustate spun multe despre pietrele de foc de pe Dealul Secret? Să vă spun ce este încrustat pe sceptrul împăratului de dincolo de Mare? Tu cel puţin ştii ce Magie a fost adusă în Narnia de împărat de la bun început. Ştii că orice trădător îmi aparţine în mod legal şi că am dreptul să plătesc cu moartea fiecare act de trădare.

— Care va să zică aşa ai început să te crezi regină, fiindcă erai călăul împăratului, înţeleg, spuse domnul Castor.

— Linişte, Castore, spuse Aslan, mârâind încet.

— Drept care, continuă Vrăjitoarea, creatura aceea umană îmi aparţine. Viaţa sa mi se cuvine. Sângele său este proprietatea mea.

— Vino atunci s-o iei, spuse Taurul cu cap de om cu un glas înspăimântător.

— Prostule, îi spuse Vrăjitoarea cu un zâmbet sălbatic, chiar crezi că stăpânul tău mă poate lipsi de drepturile mele prin forţă? El cunoaşte Magia Ascunsă prea bine. Ştie că dacă nu mi se dă sângele care mi se cuvine după Lege Narnia va fi distrusă şi va dispărea în foc şi apă.

— Aşa este, spuse Aslan, nu pot nega asta.

— Oh, Aslan! îi şopti Susan Leului la ureche, nu putem... vreau să spun, n-ai să faci aşa ceva, nu? Nu putem face nimic cu Magia asta Ascunsă? Nu poţi face nimic împotriva ei?

— Să fac ceva împotriva Magiei împăratului? întrebă Aslan, întorcându-se spre ea uşor încruntat.

Nimeni nu-i mai propuse aşa ceva după aceea. Edmund stătea în partea cealaltă a lui Aslan şi în tot acest timp îl privise drept în faţă. Avea senzaţia că se îneacă şi se tot întreba dac-ar trebui să spună ceva; dar după o clipă îşi dădu seama că nimeni nu se aştepta să facă exact altceva decât să aştepte şi să facă ceea ce i se spune să facă.

— Faceţi câţiva paşi înapoi, toţi, le spuse Aslan. Vreau să vorbesc singur cu Vrăjitoarea.

Îl ascultară toţi. Urmară momente îngrozitoare — aşteptau şi se tot întrebau în timp ce Leul şi Vrăjitoarea vorbeau de zor în şoaptă.

— Oh, Edmund, spuse Lucy, pufnind în plâns.

Peter stătea cu spatele la ceilalţi şi se uita în depărtare, spre mare. Castorii se ţineau de mână, şi stăteau cu capetele plecate. Centaurii izbeau neliniştiţi cu copitele. Dar în cele din urmă toată lumea se linişti, astfel încât puteai auzi şi bondarii care treceau în zbor sau păsările din pădurea de la poalele dealului ori vântul foşnind printre frunze. Dar conversaţia dintre Aslan şi Vrăjitoare continua. În cele din urmă auziră vocea lui Aslan:

— Puteţi să vă întoarceţi, le spuse. Am ajuns la o înţelegere. A renunţat la sângele fratelui vostru.

De pe deal se auzi un zgomot de parcă până atunci toţi şi-ar fi ţinut respiraţia iar acum respirau iar. Se auzi apoi un murmur de voci.

Vrăjitoarea tocmai dădea să plece, cu o privire de bucurie răutăcioasă pe chip, când se opri şi întrebă:

— Şi eu de unde ştiu c-o să-ţi respecţi promisiunea?

— Haa-a-arr!

Aslan scoase un răget, ridicându-se pe jumătate de pe tron. Gura i se deschise tot mai mare şi mai mare, iar răgetul se auzi tot mai puternic. Vrăjitoarea, după ce rămase o clipă cu gura căscată, îşi ridică fusta şi-o luă la goană.

14. TRIUMFUL VRĂJITOAREI

După ce plecă Vrăjitoarea, Aslan le spuse:

— Trebuie să plecăm imediat de aici, va fi nevoie de acest loc pentru altceva. Seara asta vom poposi la Fortul Beruna.

Bineînţeles că toţi mureau de curiozitate să afle cum anume rezolvase problema cu vrăjitoarea; dar avea un aer prea crunt pe chip, iar ei toţi mai aveau încă în urechi sunetul răgetului său de mai înainte aşa că nimeni nu îndrăzni să întrebe nimic.

După ce mâncară în aer liber sus, pe culmea dealului (soarele era mai fierbinte de-acum şi uscase iarba), strânseră cortul şi împachetară.

Înainte de ora două porniseră deja la drum, spre nord-est. Mergeau destul de încet fiindcă nu aveau prea mult de mers.

În timpul primei părţi a călătoriei Aslan îi explică lui Peter planul său.

— După ce-şi termină treburile în aceste părţi, spuse el, Vrăjitoarea şi toţi ai săi se vor retrage spre Casa ei unde se vor pregăti de atac. S-ar putea să reuşeşti să-i tai calea.

După care îi prezentă două planuri, unul în caz că se lupta cu Vrăjitoarea şi oamenii săi în pădure şi un altul în caz că-i asediau castelul. În tot acest timp îi dădea lui Peter sfaturi în legătură cu modul în care trebuia să conducă lupta, spunându-i lucruri ca:

— Trebuie să-i pui pe Centauri în locul cutare.

Sau:

— Trebuie să trimiţi cercetaşi ca să vezi dacă nu face asta, sau asta...

În cele din urmă, Peter îi zise:

— Dar o să fii şi tu acolo, Aslan.

— Nu-ţi pot promite, răspunse Leul. Şi continuă să-i dea sfaturi.

În a doua parte a călătoriei merse mai mult cu Susan şi Lucy. Nu vorbi prea mult şi părea amărât.

Era încă după-amiază când ajunseră la un loc unde valea se lărgea iar fluviul era mai lat, cu apa nu prea adâncă. Aici era Fortul Beruna, iar Aslan le ordonă să se oprească pe malul apei. Dar Peter spuse:

— N-ar fi mai bine să poposim pe partea cealaltă? Mă tem c-ar putea încerca să ne atace la noapte.

Aslan, care era cu gândul în altă parte, se ridică dând din coama-i magnifică şi spuse:

— Ce? Ce anume?

Peter îi mai spuse o dată.

— Nu, spuse Aslan cu glas monoton, de parcă nu i-ar fi păsat. Nu, n-o să atace noaptea asta.

Oftă adânc. După care adăugă:

— Dar n-a fost o idee rea. Aşa trebuie să gândească un soldat. Acum însă nu contează.

Aşa că începură să-şi aşeze tabăra.

Starea de spirit a lui Aslan îi molipsi pe toţi în seara aceea. Peter nu se simţea prea în largul lui la gândul că va trebui să

dea bătălia de unul singur; vestea că Aslan s-ar putea să nu fie cu ei îl luase prin surprindere. În timpul cinei din seara aceea nu se vorbi prea mult. Toţi îşi dădeau seama cât de diferit fusese totul cu o seară înainte sau chiar şi în dimineaţa aceea. Aveai senzaţia că vremurile bune, care de-abia începuseră, se apropiau deja de sfârşit.

Susan era atât de tulburată că nici nu putu adormi după ce se duse la culcare. Numără până la o sută, se întoarse de pe o parte pe alta... După care o auzi pe Lucy oftând adânc şi foindu-se şi ea în beznă.

— Nici tu nu poţi să dormi? o întrebă Susan.

— Nu, răspunse Lucy. Credeam c-ai adormit. Ştii ceva, Susan?

— Ce?

— Am un sentiment îngrozitor... de parc-ar pluti ceva deasupra noastră.

— Şi tu? Am şi eu aceeaşi senzaţie.

— E în legătură cu Aslan, continuă Lucy. Am senzaţia că sau o să i se întâmple ceva îngrozitor sau o să facă el ceva îngrozitor.

— Ceva a fost în neregulă toată după-amiaza, spuse Susan. Lucy! A zis că n-o să fie cu noi în timpul bătăliei, nu? Crezi c-ar putea să plece noaptea asta şi să ne lase singuri?

— Unde e acum? întrebă Lucy. E în cort?

— Nu cred.

— Susan, hai să mergem afară să ne uităm. Poate-l vedem.

— Bine, hai, spuse Susan, oricum e mai bine decât să stăm aici fără să reuşim să închidem un ochi.

Cele două fete orbecăiră prin beznă, având grijă să nu-i trezească pe ceilalţi, şi se strecurară afară din cort. Luna strălucea puternic şi totul era liniştit; nu se auzea decât clipocitul fluviului care trecea peste pietre.

— Uite! spuse Susan apucând-o pe Lucy de mână.

În capătul opus al taberei, chiar acolo unde începea pădurea, îl zăriră pe Leu dispărând printre copaci. Fără nici o vorbă se luară după el.

Merseră după el pe panta abruptă a văii fluviului şi apoi puţin la dreapta — se pare că pe unde o luaseră după-amiaza aceea venind dinspre Dealul cu Masa de Piatră. Leul mergea tot mai departe, prin beznă sau la lumina lunii; picioarele fetelor

erau ude de rouă. Leul arăta oarecum diferit de acel Aslan pe care-l cunoşteau ele. Mergea cu capul plecat, şi tare încet de parc-ar fi fost extrem de obosit. În timp ce traversau un loc deschis unde nu mai erau umbre care să le ascundă, Aslan se opri şi se întoarse spre ele. N-avea nici un rost să fugă aşa că se apropiară de el. Când se apropiară destul de mult, le întrebă:

— Dragele mele copile, de ce mă urmăriţi?

— N-am putut adormi, spuse Lucy şi apoi ştiu că nu mai e nevoie să spună nimic altceva şi că Aslan ştie exact la ce se gândiseră.

— Vă rugăm, putem veni cu dumneavoastră, oriunde-aţi merge? îl rugă Susan.

— Ee..., începu Aslan, dus pe gânduri. Aş fi bucuros să nu fiu singur noaptea asta, continuă el. Da, puteţi veni cu mine dacă-mi promiteţi să vă opriţi atunci când vă spun eu, iar după aceea mă lăsaţi să merg mai departe singur.

— Oh, vă mulţumim, vă mulţumim. Aşa vom face, spuseră cele două fete.

Porniră mai departe, cu fetele de o parte şi de alta a Leului. Dar cât de încet mergea! Avea capul atât de plecat încât aproape atingea pământul. Deodată se împiedică şi gemu.

— Aslan! Dragul nostru Aslan! strigă Lucy. Ce s-a întâmplat? Nu ne puteţi spune?

— Sunteţi bolnav, dragul nostru Aslan? întrebă Susan.

— Nu, răspunse el. Sunt trist şi singur. Puneţi-vă mâna pe coama mea ca să vă simt aproape.

Fetele făcură ceea ce n-ar fi îndrăznit să facă niciodată fără permisiunea lui, dar ceea ce-şi doriseră să facă de când îl văzuseră întâia dată: îşi ascunseră mâinile reci în marea aceea superbă de blană şi o mângâiară. Merseră mai departe alături de el. O apucară în sus pe Dealul pe care se afla Masa de Piatră. Urcară până în locul unde se termina pădurea şi când ajunseră în dreptul ultimului copac (care era înconjurat de tufişuri) Aslan se opri şi le spuse:

— Dragele mele copile, aici trebuie să vă opriţi. Orice s-ar întâmpla, aveţi grijă să nu fiţi văzute. Adio.

Amândouă fetele începură să plângă amar (deşi nu prea ştiau de ce) şi, ţinându-l strâns pe Leu, îi sărutară coama, nasul, labele şi ochii mari şi trişti.

Apoi el se îndepărtă şi continuă să urce spre vârful dealului. Lucy şi Susan se ascunseră după tufişuri şi-l urmăriră cu privirea. Şi iată ce au văzut.

Masa de Piatră era înconjurată de o mulţime de oameni; deşi luna strălucea pe cer, marea majoritate aveau torţe care ardeau răutăcioase, scoţând flăcări roşii şi fum negru. Dar ce oameni! Căpcăuni cu dinţi imenşi, lupi şi oameni cu cap de taur; spirite ale copacilor şi plantelor otrăvitoare; şi tot felul de alte creaturi pe care nu vi le mai descriu pentru că dacă aş face-o părinţii voştri nu v-ar mai da voie să citiţi cartea — Cotoroanţe şi Duhuri Rele, Fantome, Ciume ale Pădurii, Ghionoaie, Zmei, Năluci şi Drăcuşori. Erau de fapt toate creaturile care erau de partea Vrăjitoarei şi pe care Lupul le adunase acolo la ordinul ei. În mijloc, pe Masă, stătea însăşi Vrăjitoarea.

Când îl văzură pe Leu apropiindu-se de ele creaturile scoaseră un murmur de disperare şi timp de o clipă chiar şi Vrăjitoarea păru cuprinsă de frică. După care însă îşi reveni şi scoase un hohot puternic de râs.

— Prostul! strigă. A venit, prostul. Legaţi-l fedeleş!

Lucy şi Susan îşi ţineau răsuflarea în aşteptarea răgetului lui Aslan. Dar acesta nu se repezi asupra creaturilor. Patru Cotoroanţe se apropiară de el rânjind, deşi se vedea că încă le mai e teamă de el fiindcă rămaseră (la început) la oarecare distanţă.

— Legaţi-l v-am spus! repetă Vrăjitoarea Albă.

Cotoroanţele se repeziră la el şi scoaseră un strigăt de triumf văzând că nu se opune deloc. Apoi alergară în sprijinul lor pitici răutăcioşi şi maimuţe, îl trântiră pe Leu cu spinarea la pământ şi-i legară labele, ţipând şi chiuind de parcă ar fi făcut cine ştie ce ispravă nemaipomenită, deşi, dac-ar fi vrut, cu o singură labă Leul ar fi putut omorî mai multe creaturi dintr-o singură lovitură. Dar nu scoase nici un sunet, nici măcar atunci când duşmanii îi strânseră atât de tare corzile în jurul labelor încât începu să sângereze. După care îl târâră până la Masa de Piatră.

— Opriţi-vă! spuse Vrăjitoarea. Mai întâi trebuie să-l tundem.

Se auzi un alt hohot de râs când un căpcăun apăru cu o foarfecă mare şi începu să-l tundă. Bucle din coama aurie începură să cadă pe pământ. După o vreme căpcăunul se ridică

şi fetele văzură cât de schimbată era acum faţa lui Aslan, fără coamă. Duşmanii observară şi ei schimbarea.

— Ia te uită, nu e decât o pisică mai mare, la urma urmei! strigă unul din ei.

— De asta ne era nouă frică? întrebă un altul. Se repeziră cu toţii în jurul lui Aslan, rânjind şi spunându-i lucruri ca : "Pis, pis, pis, biată pisicuţă" sau "Câţi şoricei ai prins azi, Pisoiule?" sau "Vrei o farfurioară cu lapte, Pisoiaş?".

— Of, cum îndrăznesc? întrebă Lucy, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Brutele! Brutele!

Acum, după ce trecuse şocul pe care-l avusese când zărise chipul fără coamă al lui Aslan, i se părea şi mai brav, mai frumos şi mai răbdător ca oricând.

— Puneţi-i botniţa! ordonă Vrăjitoarea.

Chiar şi acum, când îi puneau botniţa, dacă şi-ar fi deschis fălcile, doi sau trei dintre ei ar fi rămas fără mâini. Dar el nici nu se clinti. Ceea ce păru să-i înfurie şi mai tare. Se năpustiră cu toţii asupra lui. Cei care nu avuseseră curaj să se apropie nici după ce fusese legat începură să prindă curaj. Timp de câteva minute, fetele nici nu-l mai putură zări din pricina creaturilor adunate de jur împrejurul lui şi care-l loveau, îl izbeau cu picioarele, îl scuipau şi-l batjocoreau.

În cele din urmă mulţimea se potoli. Îl traseră pe Leul legat, cu botniţă, spre Masa de Piatră; unii trăgeau, alţii împingeau. Era atât de mare încât şi după ce ajunseră în dreptul Mesei trebuiră să se adune toţi ca să-l poată ridica. După care mai strânseră o dată frânghiile.

— Laşii! Laşii! suspina Susan, încă le mai e frică de el, chiar şi acum?

După ce-l mai legară o dată (atât de tare încât era acoperit de frânghii) pe Masa de Piatră, se lăsă tăcerea. Patru Cotoroanţe, cu patru torţe, se aşezară în fiecare colţ al Mesei. Vrăjitoarea rămase iar cu braţele dezgolite, cum făcuse în seara precedentă. Începu apoi să-şi ascută cuţitul. La lumina torţelor, fetelor li se păru că ar fi făcut din piatră, nu din oţel, şi că are o formă ciudată şi îngrozitoare.

După o vreme se apropie. Se opri în dreptul capului lui Aslan. Avea chipul contorsionat de bucurie, dar el se uita fix spre cer, calm; nu era cuprins nici de teamă, nici de furie. Părea

doar puţin trist. Apoi, chiar înainte să-l izbească, se aplecă deasupra lui şi-l întrebă:

— Ei, cine a câştigat? Prostule, ai crezut că aşa ai să-l salvezi pe omul care a trădat? O să te omor pe tine în locul lui, aşa cum ne-am înţeles. Dar după moartea ta ce mă împiedică să-l omor şi pe el? Şi atunci cine o să-l mai salveze din mâinile mele? Vreau să înţelegi că mi-ai dat Narnia pe veci, ţi-ai sacrificat viaţa şi nu l-ai salvat nici pe el. Acum, că ştii toate acestea, poţi muri deznădăjduit.

Fetele nu suportară să vadă cum îl omoară şi-şi acoperiră faţa cu mâinile.

15. MAGIA SECRETĂ DE DINAINTE DE ZORII TIMPURILOR

Fetele stăteau încă ghemuite după tufişuri, cu faţa acoperită, când auziră vocea Vrăjitoarei strigând:

— Urmaţi-mă! Mai avem încă de luptat în acest război! N-o să ne ia prea mult să-i strivim pe viermii umani şi pe trădători, acum că Prostul ăsta, Pisica asta mare, a murit.

În această clipă fetele fură, preţ de câteva minute, în mare pericol. Ţipând, în sunet de cimpoaie şi cornuri de vânătoare, toată acea adunătură o porni la vale chiar pe lângă locul unde se ascundeau ele. Simţiră Nălucile trecând ca nişte vânturi reci, iar când trecură Minotaurii simţiră pământul cutremurându-se sub ele. Deasupra capetelor lor trecu un stol de aripi şi o negreală de vulturi şi lilieci uriaşi. Oricând altcândva ar fi tremurat de frică; dar acum erau atât de cuprinse de tristeţe, de ruşine şi de silă încât nici nu se mai gândiră că ar trebui să se teamă.

De îndată ce se aşternu din nou liniştea deasupra pădurii, Susan şi Lucy ieşiră din ascunzătoare şi urcară în vârful dealului. Luna cobora încet şi era, din când în când, acoperită de nori călători, dar, cu toate acestea, îl văzură pe Leul legat şi omorât. Îngenunchează amândouă în iarba udă şi-i sărutară chipul rece şi-i mângâiară blana frumoasă — ceea ce mai rămăsese din ea — şi plânseră până ce le secară lacrimile. Apoi se uitară una la alta, se apucară de mâini şi izbucniră din nou în lacrimi. După o vreme, Lucy spuse:

— Nu suport botniţa aia oribilă. Oare n-o putem scoate?

Încercară. După ce se chinuiră puţin (fiindcă aveau degetele îngheţate şi era şi întuneric) reuşiră. Când îi văzură chipul fără botniţă, începură să plângă din nou şi-l sărutară şi-l curăţară de sânge cât de bine putură. Se simţeau cu mult mai singure şi mai groaznic şi mai lipsite de speranţă decât vă pot eu descrie.

— Oare nu putem să-l şi dezlegăm? întrebă deodată Susan.

Dar duşmanii, din răutate, strânseseră frânghiile atât de strâns încât fetele nu reuşiră să desfacă nodurile.

Sper că nici unul dintre cititorii acestei cărţi n-a fost niciodată atât de amărât cum au fost Susan şi Lucy în noaptea aceea. Dar dacă vi s-a întâmplat să staţi cu ochii deschişi toată noaptea, şi să plângeţi până ce v-au secat lacrimile, atunci înseamnă că ştiţi şi că după toate astea vine, în cele din urmă, un sentiment de linişte. Ai senzaţia că n-o să se mai întâmple nimic niciodată. În orice caz, fetele asta simţeau. În acest calm orele păreau să treacă una după alta, iar ele nici nu mai simţeau că se făcea tot mai frig. Dar, într-un sfârşit, Lucy observă alte două lucruri. Spre răsărit cerul nu mai era la fel de întunecat ca mai înainte. Al doilea lucru era ceva ce se mişca încet la picioarele ei. La început nici nu băgă de seamă. Ce importanţă avea? Nu mai conta nimic acum! Dar apoi văzu că lucrul acela, orice-o fi fost, începuse să se caţere pe Masa de Piatră. Erau mai multe creaturi şi mişunau pe trupul lui Aslan. Lucy se uită mai de aproape. Erau mici şi cenuşii.

— Pfui! făcu Susan din partea cealaltă a Mesei. Ce groaznic! Sunt şoricei cenuşii. Plecaţi de-aici, bestii mici ce sunteţi!

Şi ridică mâna să-i gonească.

— Stai! spuse Lucy care se uitase la ei cu atenţie. Vezi ce fac?

Se aplecară amândouă şi priviră cu mai multă atenţie.

— Cred că..., începu Susan. Ce ciudat! Rod frânghiile.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse Lucy. Cred că sunt nişte şoricei prietenoşi. Bieţii de ei, nu-şi dau seama că e mort. Cred că îl ajută dezlegându-l.

De-acum începuse să se lumineze. Fetele observară fiecare cât de palidă era cealaltă. Şoriceii rodeau din frânghii mai departe. Erau zeci şi zeci, sute de şoricei de câmp. Una câte una, frânghiile fură tăiate.

La răsărit, cerul era de-acum alburiu, iar stelele erau tot mai pale — toate cu excepţia uneia mari care strălucea la

orizont. Le era şi mai frig decât le fusese peste noapte. Şoriceii plecară.

Fetele dădură la o parte frânghiile roase. Aslan arăta mult mai bine fără ele. Cu fiecare clipă, pe măsură ce se lumina şi puteau vedea mai bine, chipul său căpăta un aer tot mai nobil.

În pădurea din spatele lor se auzi o pasăre care scoase un sunet înfundat. Ore în şir liniştea fusese atât de deplină încât tresăriră. Îi răspunse o altă pasăre. Curând, se auzi ciripit de păsări din toate părţile.

Se mijise deja de ziuă.

— Mi-e tare frig, spuse Lucy.

— Şi mie, spuse Susan. Hai să ne mişcăm puţin.

Se duseră până în marginea de est a culmii şi priviră în jos. Steaua cea mare aproape dispăruse. Ţinutul părea cenuşiu, dar dincolo de el, la capătul celălalt al lumii, se zărea marea. Cerul începu să se înroşească. Se duseră încolo şi încoace de nenumărate ori, de la Aslan la marginea de est a culmii şi înapoi, încercând să se încălzească. Le dureau picioarele. Se o-priră o clipă să privească marea şi Cair Paravel (care se zărea acum în depărtare), în acest timp, cerul roşietic deveni auriu de-a lungul liniei unde cerul se întâlnea cu marea şi, încet, se ivi soarele. În clipa aceea auziră un zgomot puternic în spate — parc-ar fi crăpat ceva — era un zgomot asurzitor ca şi când un uriaş ar fi spart o farfurie uriaşă.

— Ce-a fost asta? întrebă Lucy, strângând-o pe Susan de braţ.

— Mi-e frică să mă întorc, spuse Susan. Se petrece ceva îngrozitor.

— Îi fac ceva şi mai rău, spuse Lucy. Vino! Se întoarse şi o trase şi pe Susan cu ea.

O dată cu răsăritul soarelui totul arăta altfel, culorile se schimbaseră. La început nici nu văzură lucrul cel mai important. Dar apoi observară. Masa de Piatră era crăpată în bucăţi, iar Aslan dispăruse.

— Vai! Vai! ţipară fetele fugind spre Masă.

— Vai, de ce nu i-au putut lăsa trupul în pace? suspină Lucy.

— Cine a făcut una ca asta? întrebă Lucy. Ce-o fi? Altă magie?

— Da! se auzi o voce din spatele lor. E încă o magie.

Se întoarseră. Strălucind în lumina soarelui, mai mare decât îl văzuseră vreodată, scuturându-şi coama (care-i crescuse la loc) era însuşi Aslan.

— Oh, Aslan! strigară fetele, privindu-l cu ochii larg deschişi, tot atât de speriate pe cât erau de bucuroase.

— Deci n-aţi murit? întrebă Lucy.

— Acum nu, răspunse Aslan.

— Nu sunteţi... o...? întrebă Susan cu vocea tremurândă.

Nu avea curajul să pronunţe cuvântul "stafie". Aslan îşi plecă fruntea aurie şi-o linse pe frunte. Căldura respiraţiei şi un miros puternic care venea dinspre coamă o învăluiră.

— Arăt a stafie? întrebă.

— Oh, sunteţi adevărat, adevărat! Oh, Aslan! strigă Lucy.

Fetele se aruncară amândouă în braţele lui şi-l acoperiră de sărutări.

— Dar ce s-a întâmplat de fapt? întrebă Susan după ce se mai liniştiră puţin.

— Deşi Vrăjitoarea ştia Magia Ascunsă, spuse Aslan, există o magie şi mai tainică pe care ea n-o ştie. Ea nu ştie decât ceea ce există din zorii timpurilor. Dar, dacă ar fi putut privi puţin mai în urmă, în întunericul şi nemişcarea de dinaintea zorilor, ar fi citit acolo o altă poruncă. Ar fi ştiut că dacă cineva care nu a comis nici un act de trădare se sacrifică de bună voie în locul unui trădător, Masa va crăpa iar Moartea însăşi va da înapoi. Iar acum...

— Da, ce facem acum? întrebă Lucy, sărind în picioare şi bătând din palme.

— Dragele mele copile, le spuse Leul, simt cum îmi revine forţa pe care o aveam înainte. Hai să vedem, mă prindeţi?

Ramase nemişcat o clipă, cu ochii strălucind, cu picioarele tremurând, lovindu-se cu coada. Sări apoi pe deasupra capetelor lor şi ateriză de partea cealaltă a Mesei. Râzând fără să ştie de ce, Lucy încercă să-l prindă. Aslan sări din nou. Începu o fugă nebună; Leul fugea roată, când mult înaintea lor, când lăsându-le aproape să-l prindă de coadă, plonjând printre ele, aruncându-le în aer cu labele lui imense şi frumoase şi prinzându-le apoi din zbor, sau oprindu-se brusc astfel încât se rostogoleau toţi trei într-o grămadă veselă de râsete, blană, mâini şi picioare. Era o hârjoneală cum numai în Narnia se poate. Lucy nu-şi putu da seama dacă semăna cu jucatul cu un

vârtej sau cu un pisoi. Iar partea cea mai amuzantă a fost că atunci când, într-un sfârşit, au căzut toţi gâfâind în lumina soarelui, fetele nu se mai simţeau deloc obosite, flămânde ori înfometate.

— Şi-acum, spuse Aslan dintr-o dată, la treabă, îmi vine să rag. Aţi face bine să vă puneţi mâinile la urechi.

Ceea ce şi făcură. Iar Aslan se ridică şi, când îşi deschise gura să ragă, chipul lui căpătă un aer atât de înfricoşător încât nu îndrăzniră să se mai uite la el. Şi văzură cum toţi copacii se îndoiră în faţa lui aşa cum se îndoaie firele de iarbă dintr-o pajişte în bătaia vântului. După care le spuse:

— Avem de mers cale lungă. Va trebui să vă duc în spate.

Se aplecă, iar fetele se suiră pe spatele lui auriu şi cald; Susan se aşeză în faţă, ţinându-se strâns de coamă, iar Lucy se aşeză în spate, ţinându-se strâns de Susan.

Leul se ridică gâfâind şi porni la drum, mai repede decât orice cal, la vale şi apoi prin desişul pădurii.

Aveau senzaţia că trăiesc experienţa cea mai minunată din Narnia. Aţi mers vreodată călare pe-un cal în galop? Amintiţi-vă cum a fost; şi apoi i-maginaţi-vă cum ar fi fost să nu auziţi zgomotul copitelor ori al zăbalelor şi imaginaţi-vă în schimb mersul aproape fără zgomot al labelor de leu. Apoi imaginaţi-vă, în locul spinării negre sau gri sau castanii a unui cal, asprimea dulce a blănii aurii, şi coama fluturând în bătaia vântului. Iar apoi i-maginaţi-vă ca mergeţi cam de două ori mai repede decât cel mai rapid cal de curse. Şi nu trebuie să-i spuneţi pe unde-o ia şi nici nu osteneşte niciodată. Goneşte întruna, fără nici o ezitare, croindu-şi drum cu multă dibăcie printre trunchiurile copacilor, sărind peste tufişuri şi peste pârâiaşe, traversând înot râuri şi fluvii. Şi nu mergi călare pe un drum sau printr-un parc ori peste dune, ci prin Narnia, primăvara, pe alei de fag sau prin luminişuri însorite înconjurate de stejari, prin livezi sălbatice de cireşi albi ca zăpada, pe lângă cascade tumultuoase şi stânci acoperite de muşchi şi peşteri adânci, sus pe dealuri în bătaia vântului şi peste coaste de munte acoperite de iarbă neagră şi de-a lungul crestelor ameţitoare şi din nou prin văi sălbatice şi peste covoare de flori albastre.

Era aproape ora amiezii când ajunseră la o pantă abruptă de unde se vedea un castel — de unde erau ele, părea un castel de jucărie — făcut parcă numai din turnuri. Dar Leul o luă la vale

cu o viteză atât de mare încât castelul devenea tot mai mare în fiece clipă şi înainte de a avea timp să se întrebe ce-o fi fost ajunseră deja lângă el. Şi de aici nu mai părea un castel de jucărie. De sus de pe ziduri nu se uita nimeni la ei şi poarta era bine zăvorâtă. Iar Aslan, care nu încetinea deloc, se repezi spre castel ca un glonte.

— Casa Vrăjitoarei! strigă el. Copii, ţineţi-vă bine!

În clipa următoare li se păru că lumea s-a întors cu fundu'-n sus; căci Leul îşi adunase toate forţele pentru o săritură mai mare decât toate de până atunci — mai bine spus zbură, nu sări — drept peste zidul castelului. Cele două fete, cu răsuflarea tăiată dar tefere, se treziră rostogolindu-se de pe spinarea lui în mijlocul unei curţi mari, pline de statui.

16. CE S A ÎNTÂMPLAT CU STATUILE

Ce loc extraordinar! exclamă Lucy. Ce animale de piatră — şi ce oameni de piatră! E ca un... ca un muzeu.

— Sst! făcu Susan. Uite, Aslan pune ceva la cale.

Şi chiar aşa şi era. Tocmai sărise spre leul de piatră şi suflă spre el. Apoi, în clipa următoare, se întoarse — parc-ar fi fost un motan care încearcă să-şi prindă coada — şi suflă şi spre piticul de piatră care (după cum probabil vă amintiţi) stătea la câţiva centimetri depărtare de leu, cu spatele spre el. Apoi se aruncă asupra unei driade înalte din spatele piticului, sări într-o parte spre un pitic de piatră din dreapta, şi se repezi asupra a doi centauri. În clipa aceea Lucy spuse:

— Oh, Susan, uită-te! Uită-te la leu!

Bănuiesc că aţi văzut vreodată pe cineva aprinzând cu chibritul o bucată de ziar ca să facă focul; în prima secundă ai senzaţia că nu se întâmplă nimic, după care observi o dâră mică de foc strecurându-se pe marginea bucăţii de ziar. Exact aşa se întâmplă şi acum. În prima secundă, după ce Aslan suflase spre el, leul de piatră păru neschimbat. Apoi o dâră aurie i se strecură pe spatele alb de marmură şi se întinse tot mai mult, aşa cum cuprinde o flacără o bucată de hârtie. Deşi partea din spate a trupului era încă din piatră, leul îşi scutură coama greoaie care se transformă la loc în blană. După care deschise o gură mare, roşie, caldă şi plină de viaţă şi căscă. Între timp,

labele din spate prinseră şi ele viaţă; îşi ridică o labă şi se scărpină. Apoi, zărindu-l pe Aslan, se duse spre el dând din coadă şi, scheunând de bucurie şi încântare, sări să-l lingă pe faţă.

Fetele îl urmăreau cu privirea pe leu; dar ceea ce văzură era ceva atât de minunat, încât curând uitară de el. Toate statuile prindeau viaţă. Curtea nu mai arăta a muzeu, ci mai degrabă a grădină zoologică. Creaturile trezite la viaţă dansau în jurul lui Aslan care aproape nu se mai zărea în mijlocul acestei mulţimi. Albul cadaveric fu înlocuit de culori strălucitoare; centauri de un castaniu strălucitor, inorogi cu corn de culoarea indigoului, păsări cu pene ţipătoare, vulpi roşcate, câini şi satiri, pitici cu ciorapi galbeni şi pălărioare roşu-aprins; fetele-mesteacăn erau argintii, fetele-fag erau de un verde primăvăratic, iar verdele fetelor-zadă era atât de strălucitor încât părea aproape galben. Iar în locul liniştii de moarte care domnise înainte, acum locul răsuna de răgete de fericire, de lătrături, nechezaturi, chiţăituri, ciripit, cântece şi râsete.

— Oh! spuse Susan cu un ton schimbat. Uite! Oare... oare e bine ce face?

Lucy se uită spre Aslan şi văzu că tocmai suflase spre picioarele uriaşului de piatră.

— Nu vă faceţi griji! le strigă Aslan bucuros. O dată ce sunt bine picioarele, va fi bine şi restul.

— Nu asta am vrut să spun, îi şopti Susan lui Lucy.

Dar acum era oricum prea târziu chiar dacă Aslan ar fi vrut s-o asculte. Firul de viaţă pătrunsese deja în picioarele Uriaşului, îşi putea mişca deja picioarele; în clipa următoare îşi luă bâta de pe umăr, se frecă la ochi şi spuse:

— Doamne! Cred c-am adormit. Unde-i afurisita aia de Vrăjitoare care alerga pe-aici? Era undeva pe la picioarele mele.

Dar după ce i-au spus toţi ce se întâmplase de fapt, şi după ce Uriaşul şi-a dus mâna la ureche şi i-a pus să repete până ce, în fine, a înţeles, a făcut o plecăciune atât de adâncă încât aproape că atinse pământul cu fruntea şi-şi scoase pălăria de mai multe ori în faţa lui Aslan, cu faţa slută strălucind de bucurie. (Uriaşii de orice fel sunt atât de rari acum în Anglia şi atât de puţini uriaşi sunt cumsecade încât e aproape sigur că n-aţi văzut niciodată un uriaş cu faţa radiind de bucurie. E ceva ce merită văzut.)

— Acum să vedem ce putem face cu interiorul acestei clădiri, spuse Aslan. Treziţi-vă la viaţă cu toţii! Căutaţi peste tot, prin toate cotloanele. Nu se ştie niciodată unde puteţi da peste vreun biet prizonier.

Dădură cu toţii buzna înăuntru şi, timp de câteva minute, castelul acela vechi, întunecos, înspăimântător şi mucegăit răsună de zgomot de ferestre deschise şi de voci care strigau:

— Nu uita temniţa! Ajută-ne să deschidem uşă asta! Uite şi aici o scăriţă secretă! Oh, ia te uită! Un biet cangur. Chemaţi-l pe Aslan. Pfui, ce urât miroase aici! Căutaţi uşi secrete! Aici! Pe palier sunt mult mai multe.

Dar lucrul cel mai bun a fost că Lucy a venit alergând pe scări, strigând:

— Aslan! Aslan! L-am găsit pe domnul Tumnus. Vino repede!

În clipa următoare Lucy şi micul Faun se ţineau de mâini şi dansau de bucurie. Micuţa creatură era neschimbată în ciuda faptului că fusese transformată în statuie şi de-abia aştepta ca Lucy să-i povestească tot ce se întâmplase.

În cele din urmă terminară de răscolit prin fortăreaţa Vrăjitoarei. Castelul era gol, cu ferestrele şi uşile deschise astfel încât lumina şi aerul dulce de primăvară invadară toate cotloanele întunecoase şi reci care le duseseră dorul atâta vreme. Mulţimea de statui eliberate se întoarse în curte. Şi atunci cineva (cred că Tumnus) întrebă pentru prima dată:

— Da' cum o să ieşim de aici?

Aslan intrase sărind peste porţile care erau încă zăvorâte.

— Nu vă faceţi griji, spuse Aslan.

După care se ridică pe picioarele din spate şi-i spuse Uriaşului:

— Hei, mă auzi de-acolo de sus? Cum te cheamă?

— Uriaşul Rumblebuffin, dacă nu vă e cu supărare, Maiestate, răspunse Uriaşul, ducându-şi încă o dată mâna la pălărie.

— Ei bine, Uriaşule Rumblebuffin, spuse Aslan, scoate-ne de aici.

— Imediat, Maiestate. Cu multă plăcere, spuse Uriaşul Rumblebuffin. Voi ăştia mici, staţi departe de poartă.

După care se duse spre poartă cu paşi mari şi o izbi cu bâta cea mare: "zbang, zbang, zbang". Poarta crăpă puţin la prima

lovitură, mai crăpă şi la a doua iar la a treia se cutremură. După asta începu să izbească turnurile din toate părţile. În câteva minute, ambele turnuri şi o bună parte din zid căzură cu zgomot la pământ, transformându-se într-o grămadă de moloz nenorocit. După ce se risipi praful, copiii se simţiră ciudat în curtea aceea mohorâtă, din piatră, dincolo de zidul căreia se zăreau, prin crăpături, iarba şi copacii legănându-se şi pâraiele scânteietoare din pădure, iar şi mai departe, dincolo de ele, dealurile albastre şi, în spatele acestora, cerul.

— Fir-ar să fie, ce-am mai transpirat, făcu Uriaşul, pufăind ca o locomotivă imensă. Asta din cauză că mi-am ieşit din formă. Bănuiesc că n-aveţi vreo batistă la dumneavoastră? le întrebă pe domnişoare.

— Ba da, am, spuse Lucy, ridicându-se pe vârfuri şi întinzându-se cât putea ea de mult ca să-i dea batista.

— Mulţumesc, duducă, îi spuse Uriaşul Rumblebuffin, aplecându-se.

În clipa următoare, Lucy trase o spaimă; se trezi pe jumătate în aer, prinsă între degetul mare şi cel arătător al Uriaşului. Dar chiar în clipa în care se apropia de faţa lui, acesta tresări şi o puse blând pe pământ, mormăind:

— Doamne iartă-mă, am luat-o pe fetiţă în loc să iau batista. Iertaţi-mă, duducă, am crezut c-am luat batista.

— Nu, nu, râse Lucy, uite-o aici!

De data asta reuşi s-o ia, numai că pentru el era cam cât o tabletă de zaharină în mâna voastră şi când îl văzu ştergându-se solemn cu ea pe faţa mare şi roşie Lucy îi spuse:

— Mă tem că nu vă e de prea mare folos, domnule Rumblebuffin.

— Ba da, ba da, spuse Uriaşul politicos. N-am mai văzut aşa o batistă frumoasă. E tare drăguţă, tare bună... tare... nici nu-mi găsesc cuvintele potrivite s-o descriu.

— Ce uriaş drăguţ! îi spuse Lucy domnului Tumnus.

— Da, sigur, îi răspunse Faunul. Aşa au fost întotdeauna cei din neamul Buffin. Una din cele mai respectate familii din Narnia. Poate nu prea deştepţi (de altfel, nici n-am cunoscut vreun uriaş deştept), dar o familie foarte veche. De viţă veche. Dacă n-ar fi fost, nu l-ar fi transformat în stană de piatră.

În clipa asta, Aslan bătu din palme făcându-le semn să facă linişte.

— N-am terminat încă tot ce avem de făcut pe ziua de azi, le spuse. Dacă vrem s-o învingem definitiv pe Vrăjitoare înainte să se întunece trebuie să găsim imediat locul unde se dă bătălia.

— Şi să luptăm şi noi, sper, domnule! adăugă unul din Centauri.

— Desigur, spuse Aslan. Cei care nu pot tine pasul, copiii, piticii şi animalele mici, vor merge călare pe animalele care pot merge repede: leii, centaurii, inorogii, caii şi vulturii. Cei care au nasul bun să meargă înainte cu noi, leii, ca să adulmecăm unde se dă bătălia. Haideţi!

Şi o porniră la drum în mare grabă. Cel mai mulţumit dintre toţi era celălalt leu care tot fugea de colo-colo prefăcându-se foarte ocupat, dar de fapt el voia să le spună tuturor:

— Ai auzit ce-a spus? Noi, Leii. Adică el şi cu mine. Noi, Leii. De asta-mi place mie de Aslan. Nu se dă mare. Noi, Leii. Adică el şi cu mine.

Şi le tot spuse asta până când Aslan îi puse în spate trei pitici, o driadă, doi iepuri şi un arici. Asta îl mai domoli puţin.

Când fură gata cu toţii (de fapt, un câine ciobănesc îl ajuta pe Aslan să-i pună pe fiecare la locul lor) ieşiră prin spărtura din zidul castelului. La început, leii şi câinii adulmecară în toate direcţiile. Deodată, un câine mare de vânătoare scoase un lătrat prelung: luase urma. După asta nu mai avură timp de pierdut. Curând, toţi câinii şi leii şi lupii şi alte animale de pradă mergeau în viteză cu nasul în pământ, iar celelalte veneau în urma lor pe o distanţă de jumătate de kilometru, cât de repede puteau. Zgomotul pe care-l făceau amintea de o vânătoare englezească de vulpi, numai că era şi mai frumos fiindcă nu se auzeau numai câinii de vânătoare ci, din când în când, şi răgetul celui de-al doilea leu sau cel al lui Aslan, mai puternic şi mai profund.

Mergeau tot mai repede pe măsură ce mirosul era tot mai uşor de urmărit. Apoi, când ajunseră la ultima cotitură dintr-o vale îngustă şi şerpuindă, Lucy auzi un alt zgomot — un zgomot diferit, care-i dădu un simţământ ciudat. Era zgomot de ţipete şi urlete şi de zăngănit de metal.

Când ieşiră din valea îngustă văzu şi de unde venea zgomotul. Peter şi Edmund şi cealaltă armată a lui Aslan luptau cu disperare cu mulţimea de creaturi oribile pe care le văzuse noaptea trecută; numai că acum, în lumina zilei, păreau şi mai

ciudate şi mai diforme. Păreau chiar mai numeroase. Armata lui Peter — care stătea cu spatele spre ea — părea îngrozitor de mică. Iar câmpul de bătaie era presărat cu stane de piatră, ceea ce însemna că Vrăjitoarea îşi folosise bagheta. Dar acum nu părea s-o mai folosească. Se lupta cu cuţitul de piatră. Se lupta cu Peter — luptau amândoi atât de aprig, încât Lucy nici nu putu să-şi dea seama ce se întâmplă: nu vedea decât cuţitul de piatră şi spada lui Peter mişcându-se atât de repede de parc-ar fi fost trei cuţite şi trei spade. Aceştia doi se luptau chiar în mijloc. De ambele părţi, bătălia continua. Ori încotro se uita nu vedea decât lucruri îngrozitore.

— Daţi-vă jos de pe mine, copii, urlă Aslan.

Fetele se supuseră. Cu un răget care zgudui întreaga Narnie, de la felinarul din vest până la coasta mării de la răsărit, fiara sălbatică se aruncă asupra Vrăjitoarei Albe. Lucy îi zări faţa ridicată spre el, preţ de o clipă, cu o expresie de groază şi mirare. Apoi Leul şi Vrăjitoarea se rostogoliră la pământ, cu Leul deasupra; şi, în aceeaşi clipă, toate creaturile pe care le adusese Aslan de la casa Vrăjitoarei se repeziră nebuneşte asupra duşmanilor, piticii cu toporiştile, câinii cu colţii, Uriaşul cu bâta (călcând în picioare, în acelaşi timp, zeci de duşmani), inorogii cu cornul, centaurii cu săbiile şi cu copitele. Armata ostenită a lui Peter îi întâmpină cu un chiot, iar nou-veniţii scoaseră un urlet de bătălie în timp ce duşmanii schelălăiră şi ţipară; pădurea vuia de zgomot.

17. ÎN URMĂRIREA CERBULUI ALB

La numai câteva minute după sosirea lor bătălia luă sfârşit. Marea majoritate a duşmanilor fuseseră omorâţi în primul atac al lui Aslan şi al tovarăşilor săi; iar cei rămaşi în viaţă, văzând că Vrăjitoarea e moartă, fie se predară, fie o luară la fugă. Apoi Lucy îi văzu pe Aslan şi pe Peter dându-şi mâna. Peter i se păru schimbat — era palid la faţă şi părea mai serios şi mult mai matur.

— E meritul lui Edmund, Aslan, îi spunea Peter. Dacă n-ar fi fost el am fi fost învinşi. Vrăjitoarea ne transforma armata în stane de piatră. Dar nimic nu l-a putut opri. Şi-a croit drum printre trei căpcăuni până la ea tocmai când îl transforma pe

unul din leoparzi în stană de piatră. Şi când a ajuns în dreptul ei a avut prezenţa de spirit să-i dea cu spada peste baghetă în loc să se arunce direct asupra ei; ar fi fost transformat în stană de piatră pe dată. Asta fusese greşeala pe care o făcuseră toţi ceilalţi. După ce-a rămas fără baghetă am început să mai câştigăm şi noi teren. Dar pierduserăm deja atât de mulţi! L-a rănit groaznic. Trebuie să mergem să vedem ce face.

Edmund era în grija doamnei Castor. Era plin de sânge, avea gura deschisă şi era verde la faţă.

— Lucy, repede, îi spuse Aslan.

În clipa aceea, pentru prima dată, Lucy îşi aminti de licoarea pe care-o primise cadou de Crăciun. Îi tremurau atât de tare mâinile încât aproape că nu putea să scoată dopul. Dar în cele din urmă reuşi şi-i turnă fratelui câteva picături în gură.

— Mai sunt şi alţi răniţi, îi spuse Aslan în timp ce ea stătea şi se uita neliniştită la faţa lui Edmund, întrebându-se dacă licoarea va avea vreun efect.

— Da, ştiu, răspunse Lucy iritată. Imediat.

— Fiică a Evei, îi spuse Aslan cu voce gravă, şi alţii sunt pe moarte. Mai trebuie să moară mulţi din cauza lui Edmund?

— Iartă-mă, Aslan, spuse Lucy, ridicându-se şi plecând cu el.

Următoarea jumătate de oră avură mult de lucru — ea avea grijă de răniţi, iar el de cei care fuseseră făcuţi stană de piatră. Când putu să se întoarcă, Edmund stătea deja în picioare, cu toate rănile vindecate şi arăta mai bine decât oricând; de fapt, mai bine decât atunci începuse să meargă la şcoala aceea îngrozitoare unde se schimbase în rău. Devenise din nou Edmund de altădată, cel adevărat, şi ţi se putea uita acum în ochi. Şi chiar acolo, pe câmpul de luptă, Aslan îl făcu cavaler.

— Ştie ce-a făcut Aslan pentru el? o întrebă Lucy pe Susan în şoaptă. Ştie care a fost de fapt înţelegerea cu Vrăjitoarea?

— Sst! Sigur că nu, răspunse Susan.

— N-ar trebui să i se spună? întrebă Lucy.

— Nu, sigur că nu, spuse Susan. Ar fi prea groaznic pentru el. Tu cum te-ai simţi dac-ai fi în locul lui?

— Ba totuşi cred c-ar trebui să ştie, spuse Lucy.

Dar în clipa aceea discuţia le fu întreruptă. Noaptea aceea dormiră chiar acolo. Habar n-am cum a făcut Aslan rost de mâncare pentru toţi; dar, într-un fel sau altul, s-au trezit cu toţii

stând pe iarbă şi mâncând pe la ora opt. În ziua următoare o porniră spre răsărit de-a lungul marelui fluviu. Şi a doua zi, cam pe la ora cinci după-amiaza au ajuns la gura de vărsare a fluviului. Deasupra lor se ridica, pe un deal, castelul Cair Paravel. În faţă era malul mării, plin de nisip, pietre şi băltoace cu apă sărată, şi alge, şi mirosul mării, şi mii şi mii de kilometri de valuri albastre-verzui care se spărgeau încontinuu de ţărm. Şi strigătul pescăruşilor! L-aţi auzit vreodată? Vi-l amintiţi?

În după-amiaza aceea, după ce luară o gustare, cei patru copii se duseră din nou pe plajă, îşi scoaseră pantofii şi ciorapii şi umblară cu picioarele goale pe nisip. Dar ziua următoare a fost mai solemnă. Căci atunci, în Sala Mare a castelului Pair Caravel — în sala aceea minunată cu tavan din fildeş şi cu peretele dinspre răsărit acoperit cu pene de păun şi cu ferestrele spre mare, în prezenţa tuturor prietenilor şi în sunet de trompete, Aslan îi încoronă şi-i conduse solemn spre cele patru tronuri în strigătele asurzitoare ale mulţimii:

— Trăiască Regele Peter! Trăiască Regina Susan! Trăiască Regele Edmund! Trăiască Regina Lucy!

— O dată ajuns rege sau regină în Narnia rămâi pe veci rege sau regină. Purtaţi-vă demn, Fii ai lui Adam! Purtaţi-vă demn, Fiice ale Evei! le spuse Aslan.

Pe fereastra dinspre răsărit, care era larg deschisă, se auziră vocile sirenelor care veniseră până aproape de ţărm şi care cântau acum în cinstea noilor lor Regi şi Regine.

Copiii se aşezară pe tronuri şi primiră câte un sceptru, iar prietenii lor, Faunul Tumnus, Castorii, Uriaşul Rumblebuffin, leoparzii, centaurii cei buni, piticii buni şi leul primiră toţi daruri şi onoruri. Iar în noaptea aceea avu loc un mare ospăţ la Cair Paravel, cu bucate şi dans; totul strălucea şi curgeau vinurile, iar dinspre mare se auzea, ca răspuns la muzica din castel, o muzică neobişnuită, mai dulce, mai pătrunzătoare.

Dar în timpul acestui mare banchet Aslan se furişă afară. Iar când regii şi reginele observară că a plecat nu spuseră nimănui nimic despre asta. Fiindcă domnul Castor îi avertizase:

— O să vină şi o să plece. Într-o bună zi o să-l vedeţi, iar în ziua următoare o să dispară. Nu-i place să rămână legat aici jos. Şi-apoi, mai sunt şi alte ţinuturi de care trebuie să aibă grijă. Aşa e foarte bine. Vine des să ne vadă. Numai să nu-l cicăleşti. E sălbatic. Nu e un leu îmblânzit.

Iar acum, după cum probabil vă daţi seama, povestea e aproape pe sfârşite.

Aceşti doi Regi şi aceste două Regine conduseră Narnia bine, şi avură o domnie lungă şi fericită. La început, i-au căutat pe cei care mai rămăseseră din armata Vrăjitoarei Albe şi i-au distrus. Multă vreme auzeau despre lucruri tare rele care se întâmplau în părţile mai sălbatice ale pădurii — vreo crimă, vreun lup zărit luna asta, sau vreun zvon despre vreo cotoroanţă în luna următoare. Dar în cele din urmă toţi aceştia fură omorâţi. Şi-au făcut legi bune şi a fost pace şi n-au dat voie să se taie copacii buni degeaba, iar piticii şi satirii n-au mai fost obligaţi să meargă la şcoală. În general, încercau să scadă numărul persoanelor care se agită prea tare şi care se amestecă în treburile altora şi-i încurajau pe oamenii de rând care voiau să trăiască şi care-i lăsau şi pe alţii să trăiască. I-au alungat pe uriaşii cei răi (care erau tare diferiţi de Uriaşul Rumblebuffin) undeva în nordul Narniei, după ce aceştia au îndrăznit să treacă graniţa. S-au înfrăţit şi aliat cu ţări de dincolo de mare şi mergeau acolo în vizită oficială, iar aceştia veneau şi ei în vizită oficială în Narnia. Cei patru au crescut şi s-au schimbat de-a lungul anilor. Peter deveni un bărbat înalt, bine făcut, şi un mare luptător, căruia i se spunea Regele Peter Magnificul. Iar Susan deveni o femeie înalta şi plină de graţie, cu păr negru şi lung care-i ajungea până la călcâie, iar regii din ţările de peste mare au început să trimită ambasadori s-o ceară de soţie. I se spunea Susan cea Blândă. Edmund era un bărbat mai tăcut şi mai serios decât Peter, cu judecată bună şi dreaptă. I se spunea Regele Edmund cel Drept. Lucy rămase tot veselă şi blondă, şi toţi prinţii de prin partea aceea a lumii şi-o doreau de nevastă, iar poporul îi spunea Regina Lucy cea Vitează.

Trăiră deci în mare bucurie şi dacă vreodată îşi aminteau de viaţa din lumea de aici era ca într-un vis. Într-un an, se întâmplă că Tumnus (care era de-acum un Faun de vârstă mijlocie şi începuse să se cam îngraşe) veni de-a lungul fluviului cu ştirea că apăruse iar prin părţile lui Cerbul Alb — Cerbul Alb care îţi îndeplinea dorinţele dacă-l prindeai. Aşa că regii şi reginele, însoţiţi de membrii de seamă ai curţii, plecară călare în sunet de corn şi cu câini de vânătoare spre Pădurile dinspre Apus în căutarea Cerbului Alb. Şi, nu după mult timp, îl zăriră. Acesta o luă la fugă peste munţi şi văi, până când caii şi curtenii obopsiră

şi nu-l mai puteau urmări decât cei patru regi şi regine, îl văzură intrând într-un desiş unde nu putură merge călare. Atunci Regele Peter spuse (acum vorbeau altfel, deoarece fuseseră regi şi regine atâta vreme):

— Dragi prieteni, haideţi să descălecăm şi să urmărim animalul acesta în desiş; de când mă ştiu n-am vânat ceva mai nobil.

— Maiestate, spuseră ceilalţi, aşa vom face.

Descălecară deci şi-şi priponiră caii de copaci şi porniră pe jos prin pădurea deasă. Dar nici nu intraseră în desişul pădurii prea bine că Regina Susan spuse:

— Dragi prieteni, iată o mare minune, mi se pare că văd un copac de oţel.

— Doamnă, spuse Regele Edmund, dacă o să vă uitaţi cu mai multă atenţie, veţi observa că e un stâlp de fier cu o lampă deasupra.

— Ce idee ciudată, spuse Regele Peter, să pui o lampă aici, unde e cu totul ascunsă printre copaci astfel încât, dac-ar lumina, n-ar vedea-o oricum nimeni.

— Maiestate, spuse Regina Lucy, cred că atunci când a fost pus aici acest stâlp cu această lampă copacii erau mai mici şi mai rari, sau poate nu era nici un copac aici. Aceasta este o pădure tânără iar stâlpul este vechi.

Se uitară cu toţii la el. Apoi Regele Edmund zise:

— Nu ştiu care ar putea fi pricina, dar am sentimentul că această lampă şi acest stâlp au o influenţă ciudată asupra mea. Mi se pare că le-am mai văzut undeva; într-un vis, sau în visul unui vis.

— Maiestate, îi spuseră toţi ceilalţi, şi noi avem acelaşi sentiment.

— Mai mult decât atât, spuse Regina Lucy, mie nu-mi poate ieşi din minte că dacă mergem dincolo de acest stâlp fie vom avea parte de aventuri ciudate fie destinul nostru se va schimba cu totul şi cu totul.

— Doamnă, spuse Regele Edmund, aceeaşi presimţire mă frământă şi pe mine.

— Şi pe mine, dragul meu frate, spuse Regele Peter.

— Şi pe mine, spuse şi Regina Susan. Drept care sfatul meu este să ne întoarcem pe dată la cai şi să nu-l mai urmărim pe acest Cerb Alb.

— Doamnă, spuse Regele Peter, să-mi fie cu iertare, dar, de când suntem Regi şi Regine în Narnia, nu ne-am dat bătuţi niciodată, în nici o privinţă, nici în luptă, nici în ce priveşte dreptatea sau altele de felul acesta. O dată ce ne-am pus în cap să facem ceva până la urmă am izbândit.

— Draga mea soră, spuse Regina Lucy, fratele nostru Regele are dreptate. Şi mi se pare că ar trebui să ne ruşinăm să vrem să renunţăm acum, de teamă sau din pricina vreunei presimţiri, la un animal atât de nobil cum este acela pe care îl urmărim.

— Şi eu cred acelaşi lucru, spuse Regele Edmund. Şi-mi doresc atât de tare să aflu care este sensul tainic al acestui lucru încât nu m-aş întoarce de bună voie nici pentru cel mai preţios nestemat din toată Narnia sau din toate insulele.

— Atunci, în numele lui Aslan, spuse Regina Susan, dacă asta este voia voastră, a tuturor, să mergem şi să lăsam soarta să decidă pentru noi.

Aşa că Regii şi Reginele intrară în desiş. Nici n-apucară să facă mai mult de vreo douăzeci de paşi când îşi amintiră că obiectul pe care-l văzuseră se numeşte felinar, şi după încă douăzeci de paşi observară că nu merg printre copaci, ci printre haine. Iar în clipa următoare căzură cu toţii dintr-un şifonier într-o încăpere goală; şi nu mai erau Regi sau Regine în ţinută de vânătoare ci numai Peter, Susan, Edmund şi Lucy în vechile lor haine. Era exact aceeaşi oră, în aceeaşi zi când se ascunseseră în şifonier. Doamna Macready şi vizitatorii vorbeau încă în hol, dar spre norocul copiilor n-au intrat în camera goală şi copiii n-au fost prinşi.

Şi acesta ar fi fost sfârşitul poveştii, dacă ei n-ar fi simţit nevoia să-i spună Profesorului de ce lipsesc patru paltoane din şifonier. Iar Profesorul, care era o persoană remarcabilă, nu le-a spus să nu fie caraghioşi sau să nu se mai ţină de minciuni, ci chiar a crezut toată povestea.

— Nu, le spuse el, nu cred c-ar fi bine să încercaţi să mai mergeţi prin şifonier ca să luaţi paltoanele înapoi. N-o să mai puteţi intra în Narnia pe acolo. Şi chiar dac-aţi reuşi, tot nu v-ar mai folosi la nimic paltoanele. Poftim? Ce-aţi spus? Da, bineînţeles că o să vă întoarceţi în Narnia într-o bună zi. O dată Rege în Narnia, rămâi pe veci Rege al Narniei. Dar nu încercaţi să mergeţi pe acelaşi drum de două ori. Ba chiar nici nu mai

încercaţi să ajungeţi acolo. O să se întâmple când nu vă aşteptaţi. Şi nu vorbiţi prea mult despre asta, nici măcar între voi. Şi nici nu povestiţi nimănui decât dacă aflaţi că au avut şi ei aventuri asemănătoare. Ce anume? De unde-o să ştiţi? O să aflaţi voi cumva. Lucrurile ciudate pe care le vor spune — chiar şi privirea — îi vor da de gol. Staţi cu ochii larg deschişi. Doamne, ce-i învaţă pe copii la şcoală în zilele noastre?

Şi aici chiar că se termină povestea aventurii din şifonier. Dar dacă Profesorul a avut dreptate înseamnă că acesta a fost doar începutul aventurilor din Narnia.